

Phạm Ngọc Hùng

Những quãng đời của tôi

(Về Lớp Công nghệ K11 - Bộ môn Nhiệt Thủy khí - Lớp Báo chí K3)

Hà Nội Tháng 4-2023

Những quãng đời của tôi

Hà Nội Tháng 4-2023

Những quãng đời của tôi (Thay lời nói đầu)

Tôi vốn không có ý định viết hồi ký về cuộc đời mình. Nhưng vì làm nghề dạy học, vốn thường xuyên soạn và bổ sung bài giảng hàng ngày trên laptop nên tôi thường giải lao bằng cách ghi chép những chuyện xảy ra trong ngày hoặc những chuyện đã qua mà mình nhớ lại. Sau này, tôi có ý thức hơn về việc ghi chép lại những quãng đời mà mình đã trải qua. Tích góp dần cho đến nay không theo một trật tự nào. Nhân lúc rỗi rãi, tôi tập hợp những trang ghi chép đó lại theo một trật tự nào đó, có lẽ là theo thời gian chẳng (?) để cho ra đời tuyển tập này. Rồi đặt tên là **“Những quãng đời của Tôi”**.

Thực ra là còn thiếu quãng thời gian tôi bắt đầu cuộc đời trong quân ngũ của mình, (từ 5-1972 đến ngày tôi trở thành Sinh viên Học viện KTQS 10-1976) mà tôi cũng đã ghi chép được khá nhiều, đặt tên là **“Đi bộ đội”**, bao gồm cả quãng thời gian tôi vào Đại học. Cũng chẳng có lý do gì để loại quãng thời gian đó ra khỏi tuyển tập này, chỉ là vì lúc tôi chợt nghĩ ra làm việc này thì quên không ghép nó vào. Giờ muốn cho vào e lại khá mất thì giờ chỉnh sửa lớp lang khá mất thì giờ. Đành tự an ủi là một lúc nào đó sẽ ghép phần còn thiếu vào thành một tuyển tập mới, vì các trang viết vốn đã có sẵn rồi....

Tuyển tập này có 3 phần với những khoảng thời gian từ khi tôi vào nhập học tại Học viện Kỹ thuật Quân sự 10-1976 cho đến nay. Tuy nhiên là các sự kiện xảy ra trong các ghi chép nó không rạch ròi theo thời gian như vậy. Chẳng hạn, về quãng đời là Sinh viên Học viện Kỹ thuật Quân sự, các sự kiện sẽ kéo dài từ khi vào trường cho đến khi đã về hưu cho đến nay. Thậm chí là về sau nhiều năm nữa, nếu tôi vẫn còn sống và vẫn còn chuyện để viết. Cũng tương tự vậy, về quãng thời gian học lớp Báo chí khóa 3 với bạn cùng lớp, tuy chỉ 2 năm học (1996-1998) nhưng chúng tôi có rất nhiều chuyện để nhớ lại khi thường xuyên gặp gỡ nhau về sau này. Riêng quãng đời làm cán bộ Giảng dạy tại Học viện KTQS thì điều kiện giao lưu ít hơn, khả năng có những bài viết về tập thể này chắc sẽ hạn chế hơn?

Dù sao thì tôi cũng đã có một vốn tài liệu khá phong phú để hôm nay tự tin cho ra đời tuyển tập về **“Những quãng đời của Tôi”** này. Dù muốn hay không thì các con cháu tôi sau này (khi về già vừa rồi hơi vừa tự dung hoài cổ?) tự nhiên sẽ có được những tư liệu phong phú để biết được cái thời xa thật là xưa trước kia, ông bà hay cụ bà của mình đã từng sống như rứa? Xin trân trọng giới thiệu với những ai (có duyên hay vô duyên?) đang lợ mọ đọc những dòng ghi chép này. Thank you!

Hà Nội 4-5-2023 - **Phạm Ngọc Hùng**

Mục lục các bài viết

1. Về thời sinh viên tại HVKTQS

- Một trang mới của tôi.....	Trang 5
- Lớp Công nghệ Khóa 11	Trang 6
- Thời oanh liệt của chúng tôi	Trang 18
- Lớp CN11 khi đã về hưu	Trang 23
- Cuộc hội ngộ 42 năm	Trang 23
- Cuộc hội ngộ 43 năm	Trang 30
- Gặp gỡ 46 năm	Trang 37
- Kể chuyện ngày xưa	Trang 44
- Hậu tin buồn	Trang 49
- Gặp gỡ 47 năm	Trang 50

2. Về nghề dạy học

- Bộ môn Nhiệt-Thủy khí	Trang 57
- Đến thành Rôm?	Trang 74
- Nhân ngày 20-11	Trang 77
- Buổi học đầu tiên	Trang 78
- Bói cỏ thi	Trang 80
- Dễ khéo.....	Trang 86

3. Về lớp Báo chí khóa 3

- Lớp Báo chí khóa 3 (1) (<i>Về sự Khởi đầu của Lớp BCK3</i>).....	Trang 91
- Lớp Báo chí khóa 3 (2) (<i>Về Vũ Văn Cảnh</i>)	Trang 98
- Lớp Báo chí khóa 3 (3) (<i>Về các Thầy cô dạy Lớp BCK3</i>)	Trang 102
- Lớp Báo chí khóa 3 (4) (<i>Lớp BCK3: Ngày ấy-Bây giờ</i>)	Trang 108
- Lớp Báo chí khóa 3 (5) (<i>Về Lê Thiết Hùng</i>)	Trang 115
- Lớp Báo chí khóa 3 (6) (<i>Lên Chùa</i>)	Trang 120
- Lớp Báo chí khóa 3 (7) (<i>Chuyện cơ duyên</i>)	Trang 125
- Lớp Báo chí khóa 3 (8) (<i>Chuyện mới về những người bạn cũ</i>)	Trang 132
- Lớp Báo chí khóa 3 (9) (<i>Lát cắt cuộc đời-Về thầy Minh Pháp</i>)	Trang 138
- Valentin này (<i>Thơ</i>)	Trang 141
- Lên chùa (<i>Thơ</i>)	Trang 142
- Lớp Báo chí khóa 3 (10) (<i>Vẫn mãi bên nhau-20 năm Lớp BCK3</i>)	Trang 143

1- Về thời sinh viên tại Học viện KTQS

Posted on 01/08/2008

(Khóa 11 hôm “bún nagan” ở Hai Bà Trưng, nhân Hoàng Hà ra Hà Nội: Phải qua trái, hàng ngồi: Hiền, Hà, Tôi, Nam (xe) Hiền, Bình, Hoài Nam, Từ. Hàng đứng: Thành, Cường, Tuấn, Thiêm, Chung, Hợi, Bắc (xe) Kỳ Nam (xe)

1.1. Một trang mới của tôi.

Khi chúng tôi hăm hở khoác ba lô từ miền sơn cước Lạng Sơn về Thị xã vùng trung du Vĩnh Yên với bao áp ủ về một nền học vấn cao trong tương lai thì mấy anh chàng sắp tốt nghiệp đại học... rùng mình nhớ lại những ngày họ vất vả trải qua từng kỳ thi hết môn... Sau này ở những năm cuối đại học, chúng tôi cũng có cảm giác thế, cảm giác của những người sắp lên đến đỉnh núi cao chót vót chợt nhìn quay lại những chặng đường gập gềnh khúc khuỷu mình vừa vượt qua. Tuy nhiên, nếu để ý, sẽ thấy thoáng chút xao xuyến nhớ nhung một thời “oanh liệt” đã qua...

Đạo đó Thị xã Vĩnh Yên chỉ là một Thị trấn nhỏ vùng Trung du vừa trải qua một cuộc chiến dài dằng dặc, đây đó vẫn còn xen lẫn những mái tranh nghèo. Đó là vào tháng 10

năm 1976, hơn một năm sau ngày thống nhất đất nước, khi đâu đâu cũng gặp cảnh khó khăn nghèo đói bộn bề.

Trong sổ tay của tôi vẫn còn những dòng gọi là “Mấy cảm nghĩ buổi đầu”, đề tháng 11/1976, thể hiện cái “lơ ngơ” của kẻ từ rừng núi xuống chỗ... thấp hơn như thế này:

I/

*“Ồn ào một chiều Lạng Sơn/ Mênh mông một chiều Vĩnh Phú
Cảm nghĩ đầu tiên của tôi rất rõ/ Là nước da mặt mà của cô gái Trung du*

II/

*Đài liên tiếp báo tin gió mùa đông bắc/ Đêm Trung du vẫn chưa thấy rét
Chạnh nghĩ về những đêm Lạng Sơn/ Trăn trở hoài thấy đêm dài hơn.*

III/

*Thị xã nghèo cho lòng trống trải/ Những anh lính mới về vẫn còn e ngại
Nên mặc dù rất thích làm quen/ Mà vẫn vẫn vợ hoài giữa hai dãy phố tranh”*

Và trong tâm trạng ấy, tâm trạng cô đơn của chàng lính trẻ ở nơi chốn mới, đã khiến cho ngay cả mùa đèn, là thứ đã thành quy luật rồi, cũng làm cho “hắn” ngỡ ngàng: *“Nàng Lập Đông tinh mơ này gõ cửa/ Anh trăn trở hoài trong tám chẵn đơn
Cuối Thu đi không một lời từ giả/ Cho anh ngỡ ngàng khi thấy Lập Đông”*

Đó hẳn cũng là cảm xúc chung của chúng tôi, như Cao Như Kính, Nguyễn Thiện Khôi... (*Sorry, những đường link đến hai bài viết riêng về Cao Như Kính và Nguyễn Thiện Khôi rất tiếc đã bị die, vì trang Yahoo.360 hồi đó bị đóng cửa mà không kịp lưu lại*) những anh chàng từng sống hết sức sôi nổi ở Lạng Sơn rồi bị tách ra khỏi môi trường ấy về một nơi lạ lẫm, dù là gần Thủ Đô hơn. Tuy nhiên, đó chỉ là những buổi đầu. Vốn là những thanh niên tràn đầy sinh lực, nên chỉ một thời gian sau, chúng tôi đã bắt đầu “tung hoành” ở chốn “giang hồ” mới này, như những “tay chơi” thượng thặng, mặc dù kết quả học hành vẫn rất xuya...

Vào phân lớp, tôi thích ngành Chế tạo máy nên đăng ký lớp Công nghệ chế tạo. Lớp chung chúng tôi có 32 “tên”, do Nguyễn Văn Hồng người Thanh Hóa là lớp trưởng, tôi làm lớp phó. Vào học quân sự một thời gian ngắn thì Hồng đi Tiệp, tôi lên lớp trưởng và phó là Đỗ Duy Hiền...

1.2. Lớp Công nghệ Khóa 11.

1. Đó chính xác là tên lớp chung chúng tôi ở hai năm đầu. Sau đó, từ năm thứ ba mới tách ra thành lớp “Gia công áp lực” (còn gọi là Gia công nóng, mà Mai Khánh điệu đàng gọi bằng cái tên phiên âm ra là Gia-co-nos?) có 10 sinh viên, do Trịnh Quang Từ làm lớp trưởng. Và lớp “Công nghệ cắt gọt” có 22 sinh viên, còn gọi ngắn gọn là lớp Công nghệ, vẫn do tôi làm lớp trưởng.

Vào học, hồi đó chúng tôi chỉ phải học quân sự 11 tuần, khoảng hai tháng, chủ yếu cho một số bạn là học sinh phổ thông vào, như Phan Hoàng Hà, Nguyễn Hoài Nam, Lê Đức Chung, Nguyễn Đức Thắng, Lê Văn Hợi... có chút thời gian trở thành... bộ đội. “Lúa” này đa số sinh năm 1959, có cậu 1960... nghĩa là kém tôi 6-7 tuổi. Thiện Khôi là chàng công tử đã qua một năm “chinh chiến” ở Lạng Sơn, nên chỉ hơn “lúa phổ thông” một tuổi, đã được coi như một cựu chiến binh “lừng lẫy chôn giang hồ” rồi.

Mười một tuần “lăn lê bò toài”, ấ ê, bắn súng”. Giai đoạn này tôi nhớ nhất lần vào Núi Đỉnh bắn đạn thật. Tôi nằm cạnh Lê Văn Hợi trong một lượt bắn. (Hợi sinh năm 1959, hiền khô. Học sinh phổ thông vào, học rất mả. Đã mất vì ung thư máu năm 2003, khi đã quay về công tác tại phòng Khoa học Công nghệ và môi trường, Học viện KTQS. Cầu cho linh hồn cậu ta an lành trên thiên đàng)

Tôi vốn có “hoa tay”, bắn súng cao su rất “chiến” từ hồi để chỏm. Hồi bé chả biết gì, có súng trong tay cứ ... “chim” là bắn (?). Dù đó là chim sẻ mái ngói, chào mào cây xoan, chìa vôi cây si, thậm chí là... chim sâu lách tách trong kẽ lá, tôi đều hạ tất, ít khi trượt. Cái “giống” súng cao su, bắn bằng linh cảm, chả ngắm nghĩa gì. Cảm giác tốt mới bắn trúng mục tiêu được. Sau này bắn súng thật, ngắm là một chuyện, cảm giác vẫn quan trọng, nó khiến cho anh này thiện xạ hơn anh kia...

Quay lại hôm bắn đạn thật ở Núi Đỉnh. Súng CKC của “anh giai” Nga, mỗi anh 3 viên, kiểm tra kết thúc đợt học quân sự. Tôi, cựu binh. Đã từng bắn súng ngắn xuyên thủng... lá vàng trên cây hồi lên trại tăng gia. Đã từng một phát hạ con lợn 40 ký cách mình tận... dặm mét, trong bụi cây lò mờ sáng. Nay nằm bắn, có bệ đỡ, tự tin là không mấy khó khăn. Tuy nhiên, hôm đó thì tôi lại bị... giật mình lãng nhách. Nguyên do là sau khi ngắm nghiếc, tôi yên chí lấy cò: “đòm, đòm”! Tôi hoảng hồn nghĩ: “Mèng đéc ơi, sao lại nổ tận hai phát vậy cà? CKC nắc một mà?”.

Bỗng nghe bên cạnh, Lê Văn Hợi kêu khẽ: “Ôi, anh làm em giật mình. Đã ngắm xong đâu. Nổ rồi, tìm chim rồi!” Mới biết phát đúp kia là của “me-xù” Hợi! Lần đó tôi chỉ được 27 điểm 3 viên.

Vào học chính khóa, lại toán, lý hóa... chương trình đại học năm thứ nhất, thứ hai, những môn mà tôi khá mê từ hồi cấp 3. Hồi đó học rất “kinh” so với bây giờ. Là giáo viên ngay từ sau khi tốt nghiệp năm 1981 đến giờ, tôi biết chắc vậy. Tỹ như: thi Cơ lý thuyết, giải bài tập có 10 cái đáp số. Thầy Dĩnh học bên Nga về dò từng cái so với “Ba-rem” của thầy. Sai cái nào trừ điểm cái đó. Tất cả các môn thi đều thi vấn đáp, đừng có học tủ mà quê. Ngoài kiến thức ghi được trên lớp, phải đọc thêm nhiều, mới hòng lấy điểm cao khi thầy hỏi thêm.

Còn nhớ lần thi môn Công nghệ, về các phương pháp gia công kim loại, có bài về khoan. Tôi mò được một tài liệu mô tả khoan lỗ... vuông. Rất ngạc nhiên, bèn đọc rất kỹ, nghĩ

thầm: “võ” này ít ai biết. Nếu thầy mà đọc được, thử hỏi học sinh chơi, ai trả lời được chắc thầy... phục lãn! Vào thi, trả lời xong cứ mong thầy hỏi thêm câu đó, ai dè thầy... chưa đọc đến, buồn thiu. Sau đó thử hỏi mấy tên về khoan lỗ vuông, chả ai biết mô tê gì thật, nghĩ mình nói láo. Đó là một kỷ niệm hay về cái sự học hồi đó.

Kết thúc năm học, còn nhớ chỉ mình tôi với Lê Đức Chung đủ điểm phong danh hiệu “Chiến sĩ giỏi”, kiểu như sinh viên đặc biệt xuất sắc vậy, trong số 32 tên của lớp chung hồi đó. Sở dĩ nhớ vậy là vì riêng “Chiến sĩ giỏi” của toàn trường mới được hưởng “đặc ân” là có xe ca chở lên khu nghỉ mát Tam Đảo chơi cả ngày, lớp tôi chỉ nhõn tôi và Chung trong chuyến đi ấy.

(Từ phải qua trái: Tôi, Thịnh, Pha, Hoàng Hà)

Trong lớp, tôi còn nhớ có rất nhiều bạn là học sinh phổ thông học cơ bản rất xuya, nổi bật là: Lê Văn Hợi, Trần Dương Thịnh (Thịnh sau ra ngoài. Giờ là Giám đốc sở Nội vụ Thái nguyên), Phan Hoàng Hà (Hà sau đó cùng tôi làm chung đề án tốt nghiệp ở Bách Khoa Hà Nội, về chế tạo máy nghiền bộ đôi bơm cao áp. Giờ là chính ủy nhà máy Ba Sơn trong Sê-Goòng. Có cái blog anh Hùng làm cho mà chưa viết được dòng nào), Lê Đức Chung (Chung giờ làm chuyên viên tư vấn về môi trường cho các dự án nước ngoài ở sở Kế hoạch và Đầu tư, bạn bè gọi đùa là nhân viên chặn... gà? Chung rất nhiệt tình với các

công việc chung của lớp Công nghệ 11)... Còn nhiều nữa mà tôi kể hồng xuê, vì đa số các bạn này đã học giỏi, lại thuộc hàng... “pé ngoan” nữa. Sau này đều là sếp “nhón” ở trong và ngoài Quân đội.

(Khóa 11 nhân 25 năm ngày nhập trường 2001: Phải qua trái, hàng ngồi: Tôi, Bình, Hiền, Chương. Hàng giữa: Hợi, Pha, Thành, Thầy Toàn, Thầy Bông, Trám, Nam, Tuấn, Chung, Thiêm. Hàng sau: Hiền, Sơn, Thầy Bá, Thắng, Khôi, Cường, Từ)

2. Giờ, tôi lại phải làm cái việc “điểm mặt anh tài” cái lớp Công nghệ K11 này chút, vì tôi biết mình đã làm cái việc tương tự cho lớp Báo chí khóa 3, với đầy rẫy cử nhân Báo chí. Trong khi cái lớp Công nghệ khóa 11 xem ra “tay bút như lá mùa thu” há mình lại định nhường cho ai ru? Huống chi tôi lại là lớp trưởng gắn bó với lớp tận 5 năm có lẽ, với bao nhiêu kỷ niệm một thời trai trẻ. Tuy nhiên có thể là không thể điểm mặt hết được, chỉ một số nhân vật nào đó có đặc điểm nổi bật, để các bạn nhân dịp đó mà nhớ lại “những kỷ niệm xưa” thôi, không thể bao gồm hết 32 “chiến sĩ” được. Mong được lượng thứ, nếu ai đó không được điểm ở đây.

(Hôm hội khóa 11. Phải qua trái: Hiền, Tôi, Liêm, Từ)

Sẽ bắt đầu theo một kiểu nào đó, chỉ để dễ nhớ, không theo thứ tự nào. Ví dụ là từ lớp phó đến các tiểu đội. Nói vậy vì lớp phân theo biên chế quân đội: Lớp tương đương Trung đội, các tổ là Tiểu đội. Nói lớp phó, các bạn lớp CN11 hẳn sẽ nghĩ ngay đến Đỗ Duy Hiền, mà mọi người thường gọi theo cách viết tiếng Nga: Đỗ Duy... “Khiên”. Hiền người Thái Bình, có cái đầu... to tướng, hơi hoi hoi và đeo cặp kính cận hơi trễ. Anh chàng này có kiểu nói hơi lấp khi cần diễn đạt nhanh, kèm theo nụ cười có vẻ hiền khô, và hơi... ngọng kiểu Thái Bình nữa, tất nhiên rồi.

Cái tướng đi của Hiền thì ít ai quên: lù lù, gù gù như chú gấu. Hiền học chăm với lực học trung bình khá. Anh chàng này bề ngoài có vẻ lạnh lùng, kém sắc sảo nhưng sau này tôi biết, “tán gái” ra phết, hóa ra là một tay có tiềm lực... ngầm? Đó là dạo sắp ra trường, Hiền yêu em Nhung trên Viện 109, nhưng rồi không lấy nhau. Sau này có lần Nhung về nhà tôi chơi có nhắc Hiền đến đôi lần mới biết. Một dạo, Hiền cũng hay hội lớp, hôm bún ngan cũng có mặt, gần đây thì ít thấy xuất hiện, không hiểu tại sao?

Đến Lê Văn Liêm tiểu đội trưởng, cỡ bằng tuổi tôi, vốn là cựu binh đi học. Liêm học chăm và tính... già, có vẻ ít “chịu chơi”. Sau này về Z1 trên Yên Bái. Khi một bộ phận về Thanh Hóa thì Liêm về theo cho gần nhà. Hôm hội khóa gặp, Liêm bảo đã nghỉ hưu, giờ làm trợ lý cho một doanh nghiệp liên doanh với nước ngoài, gọi là làm thêm.

Anh chàng Trương Hùng quê Hà Tĩnh, người nhỏ nhắn, hay cười, cũng là học sinh phổ thông vào. Buồn cười, Hùng bị Nguyễn Thành trêu “cười gì?”, khi thấy cứ gặp ai cũng... cười. Thành ra, lắm khi cười xong mới nhớ ra, Hùng lại... thôi. Hùng học khá, sau này nhậm chức xưởng trưởng một xưởng sửa chữa máy bay quân đội trên Biên Hòa.

Trịnh Quang Từ cũng là cựu binh, cỡ tuổi tôi. Từ sức khỏe không tốt lắm nên cái đận học quân sự 11 tuần nhập học, xuyết bị loại. Mãi sau nhờ ông Đức hệ trưởng nói hộ, mới được ở lại học tiếp. Sau này Từ vẫn nhớ mãi cái ơn này, cứ hay hỏi thăm khi tôi nói hình như ông Đức về hưu ở gần chỗ tôi. Khi tách lớp, Từ là lớp trưởng lớp Giaconos, nói theo kiểu Mai Khánh. Sau này Từ cũng ở lại trường như tôi, nhưng không hiểu sao lại chuyển sang học ngành Tâm lý, rồi chịu khó làm được cái TS, thế rồi khi tách khoa lại thành trường khoa Tâm lý học quân sự?

Có một nhóm học sinh phổ thông học giỏi và ngoan hay chơi với nhau tôi còn nhớ, gồm: Lê Văn Hợi (sau này mới vào nhóm này?), Lê Đức Chung (Chung cò), Trần Dương Thịnh (?), Phan Hoàng Hà (Hà chòi), Nguyễn Trọng Quyết (Quyết xù), còn ai nữa nhỉ? Chung trắng trẻo, trẻ măng, thuộc loại em út, sinh năm 1960 thì phải, vì học sinh phổ thông lứa đó vào đúng tuổi phải là năm 1958-1959. Hợi cao lộc ngọc, ở trường chuyên Hùng Vương trên Phú Thọ ra nên học rất mả, như đã nhắc ở trên. Sau này Hợi được bầu là Tổng cán sự, là sếp của “kính thưa các loại cán sự các môn” ý.

(Hôm hội khóa 11. Phải qua trái: Hà, Sơn (Đạn), Bình, Tôi, Ngọc (trạm nguồn), Tiến, Chương)

Hà chòi hơi lùn, da ngăm đen có bệnh viêm mũi mãn tính hay sao ý. Nhà ở Hà Nội nhưng khi vào đại học thì gia đình lại chuyển vào quê nội ở Đà Nẵng, thành ra là... “thà hương”. Hà học khá, chăm học, hiền lành, nghịch ngâm bằng lời. Sau này làm đồ án tốt nghiệp cùng tôi ở Bách Khoa, hai đứa cứ đạp xe Vĩnh yên-Hà Nội-Vĩnh Yên thường xuyên, vì hồi đó chả có xe cộ gì, tàu hỏa thì Vĩnh Yên-Hà Nội 9-10 tiếng mới tới nơi là chuyện thường.

Thịnh tóc quăn, dân Thái Nguyên, học chắc, ngoan, trầm tính, chững chạc như... người lớn? Thịnh chơi với nhóm trên, nhưng hay cặp với Quyết xù. Quyết vẽ công tử Hà Thành, ở chỗ trắng trẻo đẹp trai, nhưng sinh hoạt giản dị như... nông dân, hút thuốc lào như tàu hỏa. Học lực trung bình khá nhưng cũng chịu khó, ít chơi bời như có vẻ thế. Sau này Quyết lấy một cô bạn cùng lớp phổ thông, nghe nói bỏ nhau rồi. Hôm nọ Chung gửi ảnh gặp mặt mấy anh em trong Sài Gòn ra, thấy Quyết vẫn kiêu như hồi nào, nghĩa là cười trông như đang phê... thuốc lào!

Nguyễn Thành thì lùn, dân Hà Thành, nhà ở đường Điện Biên Phủ. Thành hay trêu Trương Hùng, Thanh Lâm, Cao Như Kính... Nghe Thiện Khôi kể, một lần đi tàu Hà Nội lên, Thành hào hứng ba hoa xịch thố kể chuyện. Mọi người chỉ nhớ mỗi câu Thành “chốt” lại: “Có một con cục xinh nhìn tao”? Từ đó, hễ nhắc đến Thành tôi lại nhớ câu đó. Thành giờ là giáo viên xưởng thực hành Gia công áp lực ở Bách Khoa Hà Nội.

(Hôm hội khóa 11. Phải qua trái: Hiền, Hải, Khôi, Nam, Thăng, Tôi)

Phạm Đình Cường cũng dân Thái Nguyên. Cường nói hơi ngọng, da vẩy nến, hay chơi với Đỗ Duy Khiên (Hiên). Cường nói chuyện hay cười và luôn... phi lộ bằng từ “Mìe”. Tuy nói chuyện “về anh chị” thế, nhưng Cường là người giàu tình cảm. Nói vậy vì tôi nhớ mãi chuyện Cường với Minh Tuấn quen một cô ngoài Lương thực Thị Xã, ở gần ga Vĩnh Yên. Thế nào mà Cường yêu cô ấy lắm ý. Nghe kể nhiều lần Cường khóc suốt mướt vì mối tình đó. Sau này họ không lấy nhau, tất nhiên rồi. Cường hiện là chính ủy Z127 trên Thái Nguyên, to phết. Về hội khóa 11 có lái xe riêng đánh Com-măng-ca đưa đón cơ đấy.

Đỗ Hồng Sơn khá nhiều tuổi, nên được các em trong lớp gọi là... già làng. Khi “cả xã hội” chưa biết “mô tê” gì về xe máy, Sơn đã thừa được con Minck Nga to đùng, chạy inh ỏi ngoài đường. Sơn hiền lành, cười nhăn hết cả hai bên khóe mắt. Năm ngoái tôi đi dự đám cưới con gái, mới biết Sơn lấy em Loan, là nhân viên trong Học Viện. Thì ra anh chàng này tẩm tĩa em Loan từ hồi đi học. Sơn đã về hưu, giờ làm chân quản lý sinh viên hệ dân sự (gọi là chủ nhiệm?) ở Học Viện, thỉnh thoảng tôi dạy lớp có Sơn làm chủ nhiệm.

(Hôm hội khóa 11. Phải qua trái: Hải, Thành, Trạ, Nam, Tôi, Thịnh)

Lê Đình Hải cũng học sinh phổ thông ở Hà Nội, sau này cả gia đình chuyển vào Đà Nẵng, thế là Hải nói tiếng miền Nam luôn. Hải nhỏ nhắn hiền lành, hay cười, đặc biệt là khi còn học đã yêu con gái một cán bộ Học viện, đang học THPT, rồi tôi cũng không rõ

sau này có lấy nhau không. Hải có cái “sự tích hai ùm” khá nhộn, mà tôi không dám kể ra, chỉ nhắc vậy để anh em cười thâm cho vui thôi.

Nguyễn Hoài Nam cũng học sinh phổ thông, dân Hà Thành, nhà trên Lãn Ông, khá lém lỉnh, học khá. Sau này Nam ra ngoài, làm bí thư chi bộ phường Đồng Xuân. Có lần tôi đi quay tin cho phường này, anh bí thư chi bộ Hoài Nam đã ngạc nhiên đón tiếp tôi, còn tôi cũng ngạc nhiên nhìn ông bí thư khi chợt nhớ lại cậu chàng Hoài Nam hồi nào ở lớp Công nghệ K11. Nam tránh được vụ Khánh Trắng trên địa bàn của mình khá tài tình, sau làm chủ tịch hội đồng quản trị Công ty cổ phần Đồng Xuân, có chân trong quận ủy Hoàn Kiếm hay thậm chí là Thành phố gì đó?

Có anh Phan Chương tài tử Hà Thành cũng khá hay. Anh hay đi lẻ ra ngoài, chơi những đầu ít ai hay. Có lần anh đi chơi xa về bị chó cắn, anh em dọa cho hoảng quá, hốt chết, phải bấm bụng đi tiêm “21 phát đại bác” vào... rôn? Phan Chương sau ra ngoài, nhẩy việc như chảo chớp. Có lần tôi đi quay trên Đại học quốc gia, gặp Phan Chương ở đó. Hấn bủ giờ làm ở nhà xuất bản Đại học quốc gia. Năm ngoái đi nhận giải thưởng của NXB Giáo dục, cái vụ “Thi viết truyện tranh lịch sử”, tôi cũng gặp Chương đại diện cho NXB Đại học quốc gia ở đó.

(Hôm hội khóa 11. Phải qua trái: Tôi, thầy Lưu Văn Bông, Liêm, Chung, Mai Khánh)

Mai Khánh nhỏ nhắn, chắc lẳn, là học sinh phổ thông, quê Nam Định, khá thông minh sắc sảo. Nói chuyện mà lập luận không chặt là Khánh vận cho tới số, hay dùng... vĩ thanh “cái con trầu”! Nhớ một lần bị mượn cơm, sinh viên đợi lố nhố ngoài cổng nhà ăn 125, cạnh cái giếng. Có sợi dây cao áp ở đâu thò ra một đoạn, đầu dây lờm xờm. Hoài Nam tò mò sờ vào đầu dây, tôi nhắc: “người công nghiệp, ai lại đại dột sờ sẫm dây điện như thế”. Nam ta chùng như hơi ngưng, nhưng còn chút bảo thủ. Mai Khánh... comment ngay: “Anh giai (là nói tôi đây, đó là khẩu khí quen thuộc của Mai Khánh) nói chính xác. Cậu không nhận đi cho nó nhanh, nguy biện cái con trầu!”

Khánh Bình dân Hải Phòng, cũng học sinh phổ thông vào nhưng... già đành. Có lẽ vì vậy mà về sau anh chàng này cưới cô Minh, vốn là cô giáo dạy Nga văn cho lớp cạnh chúng tôi. Cô Minh người nhỏ nhắn, xinh xắn. Giờ cả hai vợ chồng vẫn ở Học Viện, cô vẫn dạy, còn Khánh Bình là phó chủ nhiệm chính trị Học Viện.

Lê Ngọc Hiền cũng dân Hà Thành, là bộ đội cũ. Hiền học trung bình, tính hiền, thích đá bóng. Sau này mới biết Hiền yêu một cô gái khá xinh ở xã tôi tên Thu, nhân dịp nào đó ở chiến trường hay sao đó tôi không nhớ nữa. Mỗi lần gặp, Hiền lại nhắc đến cô gái ấy với vẻ có nhiều kỷ niệm lắm? Oai, có vẻ còn nhiều, mà không thể cứ kể mãi ra được. Ngoài ra tôi đã kể hoặc nhắc đến các bạn rải rác đâu đó nữa. Nếu còn sót ai, hy vọng được lượng thứ nhé. Mà biết đâu, sắp tới tôi lại nhắc đến, vì câu chuyện về lớp Công nghệ khóa 11 có vẻ còn dài, còn nhiều điều chờ tôi và các bạn phía trước nữa...

3. Cần phải nói rằng, trong cuộc đời bộ đội của mình, hơn bốn chục năm nếu tính cho đến khi về hưu, tôi có đến hơn chục năm đi học dài hạn, ngoài ra còn các đợt học chuyên môn ngắn ngày. Ngoài hai năm học Báo chí mà tôi coi nhàn như đi “bát phở”, thì những năm còn lại, việc học thật chẳng dễ dàng gì. Ngoài hai năm tại chức Nga văn, hai năm Cao học mà tôi sẽ nói ở những kỳ sau, 5 năm học đại học tại Học viện đã quản cho chúng tôi tơi bời cả về thể chất lẫn trí lực. Đó là nói học theo “kiểu chúng tôi” thời bấy giờ, chứ không phải như đa số các bạn sinh viên bây giờ mà tôi biết. Không hiểu từ đâu đã có câu ca lưu truyền trong sinh viên quân sự thời đó, mà chúng tôi thấy rất tâm đắc, mỗi khi bị cảm giác quá tải trong chuyện học hành, thi cử: “*Năm năm là 9 lần thi/ Một lần đồ án còn gì là xuân!*”.

Có giai đoạn phải ăn độn hạt bo-bo, gọi là mì hạt (?), loại này có lẽ Trung Quốc giúp ta mới có. Nhà bếp ninh lên, trông cứng như loại “ngô răng ngựa” trên miền ngược, cho chúng tôi ăn sáng. Tôi còn nhớ, buổi sáng chúng tôi lấy bát sắt to tướng, gọi là bát B52, xuống bếp “đong” một bát rồi xuống hội trường, ngồi ngoảnh mặt vô tường, vừa nhai kẹo kẹt vừa học bài hay ôn thi. Cái thứ năng lượng (cho ngựa?) ấy chẳng thể đủ bù đắp cho việc học như... diên kia được. Đến tầm trưa trưa, gần đến giờ đi ăn cơm là hết bát bo-bo, cũng vừa... đói bụng rồi.

(Khóa 11 nhân 30 năm ngày nhập trường 2006: Phải qua trái, Thắng, Cường, Tôi, Từ, Hiền)

Môi trường học trong quân đội hồi đó được coi là tốt. Với công thức 1:1, một giờ lên lớp một giờ tự học, chúng tôi có khá đủ thời gian cho việc giải quyết bài vở sau khi lên lớp. Một phần do không thể ra ngoài trong giờ học, phần khác chúng tôi luôn có thói quen học lại rất kỹ sau giờ lên lớp nên khá tốn sức. Bên cạnh đó, điều kiện ăn uống thời đó, so với mặt bằng chung xã hội thì cao, nhưng so với năng lượng bỏ ra lại thấp, nên sức khỏe chúng tôi rất kém, nhất là đối với người thể lực không tốt lắm như tôi, đặc biệt vào các kỳ thi.

Nói vậy cũng phải thừa nhận một điều, hồi đó bộ đội còn có bo-bo mà ăn, dân tình đói kém lắm, đang ở giai đoạn ấu trĩ: “ngăn sông cấm chợ” mà. Sau này bác Linh “Nói và Làm” lên Tổng bí thư, mới giải quyết được khâu “lưu thông phân phối” cho dân đỡ khó khăn hơn. Dù sao mặc lòng, cánh sinh viên chúng tôi với kiểu học vậy mà ăn vậy thì “còn gì là xuân” là câu nói chính xác lắm lắm.

Tôi cam tội “học như điên”, lại ăn uống kém nên mắc bệnh dạ dày vào giai đoạn này. Đặc biệt, phải đợt ôn thi mà bị đau đầu nữa thì... “thôi rồi Lượm ơi”, đừng nói chuyện học mà... quê. Tôi bị đau bệnh đau đầu từ hồi bé, cứ thỉnh thoảng lại bị và bố tôi đã mất

khá nhiều công phu cắt thuốc “đông tây nam bắc” cho uống mà không dứt hẳn được. Mà “nghề” học, là phải đeo dính vào sách vở, gặp khi đau đầu là buộc phải... tránh cho xa cái chữ, không thì bị... điên! Nếu nằm im re, có khi cả ngày mới hết những cơn đau vật vã. Đạo đó chỉ có viên ap-pi-rin, hoặc a-b-c giảm đau, nhưng lại là... sát thủ của dạ dày, cái đó chính xác là “tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa” đây. Sau này mỗi khi bị đau tôi dùng pa-ra-ce-ta-mon, khá ổn.

Quay lại chuyện ăn uống học hành thi cử, tôi đã nói qua đâu đó là hồi đó chúng tôi toàn thi vấn đáp, là kiểu thi do các thầy đa phần đi học Nga “du nhập” về. Kiểu thi này rất... kinh. Không học tủ được. Nếu có lần bài tập thì thầy xem... đáp số trước. Đúng đáp số mới thêm xem cách giải, sai là gạch, không “oong đơ” gì. Lý thuyết thì trình bày phần có trong câu hỏi trước, ngon lành mới hỏi thêm để cho điểm khá giỏi. Phải học kỹ toàn bộ chương trình, không sót... dòng nào.

Tôi toàn học theo kiểu: giở mục lục sách in ra, đọc các mục trong đó rồi tự tưởng tượng ra nội dung của chúng, thấy... “hồ đen” là phải giở ra đọc lại để lấp đi... Đại loại thế. Lại phải tìm tài liệu liên quan đọc thêm, mới hòng có điểm cao. Chúng tôi học “trôi chết” kiểu đó đều đặn ở các kỳ thi. Và tất nhiên, nếu đảm bảo được như thế thì cũng có thể biết chắc chắn là sẽ có kết quả thi tốt. Kèm theo đó là sự giảm sút thể lực sau mỗi kỳ thi, do sự “tích lũy cực khổ” từ ngay trong cả học kỳ nữa.

Đương nhiên là để có kết quả tốt, ngoài chăm chỉ như thế, bạn phải có tố chất nữa. Cũng như dù có tố chất thông minh, bạn cũng không thể thiếu đi việc chăm chỉ học và ôn thi mà mong có kết quả tốt được. Chưa kể sau này vào môn chuyên ngành, chúng tôi còn bài tập lớn, còn đồ án môn học... Hồi đó không có vẽ vi tính, chúng tôi toàn bò ra bàn vẽ bút chì, bút sắt mực tàu, các phép tính phức tạp thì rút bằng thước Lô-ga-rit, đâu có máy tính đa năng như bây giờ.

Tôi đâu có 10 hoa tay, vẫn kinh nhất là vẽ chi tiết máy bản Ao, đơn giản vì nó âm thầm rút kiệt sức lực của bạn sau một ngày bò lặn ra bàn mài mê kẻ vẽ. Mô tả chuyện học của chúng tôi như thế, để thấy rằng, sau này các lữ kỹ sư Học viện ra trường, các đơn vị rất mê. Là vì đa số họ chỉ sau một thời gian ngắn đã đảm nhiệm rất xuất sắc chức trách được phân công. Sau này, có rất nhiều kỹ sư trong lớp tôi thành đạt từ chính khả năng của mình, ở những môi trường khác nhau, kể cả ở ngoài quân đội.

Lớp Công nghệ khóa 11 chúng tôi, không hề có ai sao nhãng chuyện học tập. Có một vài bạn học yếu, thì đã có cán sự môn đó đảm nhiệm việc kèm cặp, giúp đỡ trong quá trình học và cả ôn thi sau này. Trong một môi trường thuần tính như vậy, dễ hiểu là chúng tôi sau này dù kết quả học tập có thể khác nhau, nhưng về con người, ai cũng trưởng thành và hoàn toàn có thể làm... sếp nhón, kể cả những anh chàng ít ai ngờ tới như Thịnh, Hà, Hoài Nam, Cường, Trương Hùng... như tôi đã kể đâu đó.

Trở lên là đôi nét về lớp Công nghệ khóa 11, một số gương mặt mà tôi không có ý chọn lọc, chỉ ở họ có đôi nét vui vui mà ai cũng biết, để mọi người có đọc thì dễ nhớ đến những kỷ niệm đã qua. Lại có chút phác thảo về cái sự học nhọc nhằn mà chúng ta đã trải qua, như làm bối cảnh để kỳ sau, tôi còn mô tả chuyện... chơi bời nữa. Để biết rằng, dù sao thì chúng tôi cũng là “tràng nam tử” và chơi là không điều thể thiếu được, như “một phần tất yếu của cuộc sống” vậy!

1.3. Một thời “oanh liệt” của chúng tôi

Posted on **04/08/2008**

(Phải qua trái: Ngô Hùng, Thanh, Tôi, Lớp trưởng lớp Xe K12, Tiến)

Tôi tách phần này ra riêng, là để nói rằng, chúng tôi học và rèn luyện trong một “đội” khá ăn ý, đội mang tên “Lớp CN khóa 11”. Riêng ngoài giờ học và rèn luyện ra, tôi lại thường chơi với một “đội” khác, vốn bắt đầu từ hồi ở Lạng Sơn.

Thường xuyên là Ngô Xuân Hùng, Đinh Đức Triệu, Nguyễn Văn Thanh, và một vài bạn khác ở lớp họ, sau đó có thêm Đặng Quốc Tiến. Tất cả họ không cùng lớp tôi, thậm chí là không cùng khóa vì một vài lý do nào đó. Ví dụ Hùng, Tiến lớp Đạn K11, nhưng Triệu, Thanh lại ở lớp Xe 12 sau tôi một khóa. Khi ra trường thì ngoài Hùng cũng ở lại Học viện, là giáo viên bộ môn Đạn thì Tiến, Thanh, Triệu đều về các đơn vị khác nhau. Tiến

sau này không biết dắt dây thế nào lại sang làm bên Ngân hàng? Hiện là giám đốc Ngân hàng cổ phần Quân đội, chi nhánh Sài Gòn.

Ngô Xuân Hùng là một tay điển trai, người Ninh Bình, lớp trưởng lớp Đạn K11, là chiến hữu với tôi từ hồi Lạng Sơn. Vụ “vượt rào” ra sân bóng bị tóm mà tôi từng kể, Hùng vừa đi B ra nên được tha bổng. Tay này cũng tài tử, chơi ra dáng nhưng học cũng rất xuya. Hồi còn sinh viên, hình như lần thi môn “Thuật phóng trong” thì phải, vì lý do nào đó Hùng bị thầy “đi”, vấn đáp bị vặn hỏi rất nhiều dù trời đã tối. Đang thi bị mất điện, phải... đốt đuốc lên hỏi tiếp. Vậy mà cuối cùng không những hẵn “qua”, mà còn được điểm cao nữa. Sau này Hùng được giữ lại làm giáo viên cùng đợt với tôi, ra trường cả hai đều là trung úy, trong khi tất cả chỉ ra thiếu úy. Thanh người Thái Nguyên, hiền lành cao ráo và cũng khá đẹp trai, cùng hội “Quân đoàn 3” với tôi và Thiện Khôi, Dục, Thành, Ngọc... trên Lạng Sơn, như đã kể ở đầu đó. Sau này Thanh ra công tác đầu trên Thái Nguyên, tôi ít nghe tin tức về anh chàng này.

Đình Đức Triệu hơi... xấu trai một tẹo, là dân Thái Bình, tóc đã quăn, lại bạc, nên chúng tôi hay gọi là “gã đầu bạc” hay... gọn hơn là “ông già”. Lý lịch cha này có một “điểm mờ” trong trí nhớ của tôi. Ở chỗ không hiểu sao nó lại học sau tôi một khóa, là lớp xe khóa 12, mà lại rất thân với tôi và Ngô Hùng. Nguyễn Văn Thanh cũng lớp xe với Triệu thì đã đành, vì Thanh cũng như Tín (hiện là Trưởng ban kiểm tra Đảng Học Viện), cùng lớp chúng tôi ở Lạng Sơn, thuộc diện đi Nga nhưng bị trục trặc sao đó (sức khỏe, ngoại ngữ?) nên học lại sau một năm.

Năm kia đi dạy ở Bình Dương, tình cờ có một cậu trai là học viên ở đó đến phòng tôi chơi với thầy Bình dạy Bê tông, do quen biết nhau sao đó từ lâu ở Hà Nội. Tôi ngạc nhiên vì quả đất thật là tròn, lại... bé tẹo nữa. Vì thế quái nào mà cậu chàng đó lại là con trai của Đình Đức Triệu! Làm sao lại gặp nhau một cách tình cờ vậy cà, ở cái căn nhà mười mấy mét vuông ấy, vào đúng thời điểm đó, ở một nơi gần tận cực Nam mà tôi biết chắc là cả đời mình chỉ đến có một lần? Lại nhớ sau khi ra trường, Triệu về phụ trách kỹ thuật ở Lữ xe Quân khu 3, đi công tác về Học Viện ở Vĩnh Yên có ghé lên khu gia đình Viện 109 thăm tôi. Lúc đấy cu nhớn nhà tôi độ 5-6 tuổi, cu bé 2-3 tuổi gì đó. Triệu ta đang lò dò hỏi thăm thì gặp hai cậu con tôi đang chơi ngoài ngõ với một lũ “tí nhau” trạc tuổi. Sau Triệu kể, nhìn hai cậu “nhóc tí” đó là cứ đi theo, thế nào cũng về nhà ông Hùng (là tôi đó), cấm có sai.

Đặng Quốc Tiến so với chúng tôi có vẻ... “thạo đời” hơn. Cha này không thuộc loại điển trai, mà lại có duyên “tán gái”, không hiểu sao quen biết khá nhiều cô ở Vĩnh Yên. Sau này tôi quen “cô em” là thông qua Tiến. Rồi lần đi Viện 109 nhờ “răng khôn”, “cô em” với bạn “dắt” thêm “cô chị” đến thăm tôi. “Cô chị” này sau đó viết cái comment trứ danh trong cuốn sổ thơ của tôi, đã khiến cho tôi rất... choáng: “*Đừng chạy trốn khi tâm hồn còn cảm xúc/ Hồi thi sĩ, hãy nhận ở ta/ Lòng xúc cảm và/ Con tim đang chảy nhựa tình yêu!*”. Sau này đọc bài viết nào đó trong blog tôi về cái comment này, vợ tôi cũng ngạc

nhiên sao mình lại có được cái cảm xúc xuất thần để viết được cái comment đó. Có lẽ thiếu nữ ở cái tuổi 21-22 mà đang yêu, tình yêu không chỉ làm cho con tim mà còn cả trí tuệ thăng hoa nữa?

Vậy là tôi, Ngô Hùng, Thanh, Triệu và Tiến, thành một “đội”, thường tụ tập vào ngày nghỉ ra ngoài Thị xã chơi với nhau. Gọi là chơi bởi thôi, chúng tôi chơi hiền khô: tối thứ bảy ra mấy cái quán nước chè ở dốc Láp gọi ầm chè chén, nải chuối tiêu, lạc rang... ngồi đàm đạo chuyện trên gò dưới biển. Chúng tôi không hề “đả động gì” đến rượu bia như bây giờ. Có lẽ bây giờ ít ai ăn chuối tiêu với lạc rang, uống trà đặc, chứ hồi đó sinh viên Học Viện ai mà chả mê cái món khá rẻ tiền, lại... hay ho đó. Nó có cái thú như ta... chế biến món “kẹo chuối lạc” trong mồm, thưởng lãm nó rồi... “xuất kho” vô bụng luôn vậy.

Thậm chí sinh viên Học viện thời đó, ai cũng biết hai câu thơ Bút Tre về cái món “chuối lạc” trứ danh ấy như thế này: *“Liên hoan có lạc không chuối (chuối)/ Ra đi còn nhớ cái... buổi hôm nay!”*. Đương nhiên là chúng tôi cũng đi làm quen với các cô gái Thị xã Vĩnh Yên nữa. “Món” này chúng tôi kém, duy có Đặng Quốc Tiến là sành điệu nên đành làm cái chân... “ăn theo” nó. Tuy nhiên, khi đã làm quen được nhau rồi thì “cái cầu” chỉ còn là... “cái cầu” mà thôi, sẽ tùy thuộc vào tài năng của mỗi người, xưa nay vẫn vậy mà? Thị xã Vĩnh Yên bé nhỏ nhưng có khá nhiều cô gái xinh đẹp, sau này nhiều anh chàng Học Viện làm rể trên đó như... tôi. Anh chàng Tú, giờ là thứ trưởng bộ Công thương, con bác Cầm cũng là rể Vĩnh Yên thời đó. Cô em gái vợ Tú, lại là vợ Nam (xe). Nam cũng có mặt hôm ở “hội bún ngan” Phan Bội Châu mà tôi đã kể.

Có lần, chúng tôi gặp một cô gái nhỏ nhắn có dáng người rất đẹp, đang là học sinh THPT, ở rạp chiếu bóng Vĩnh Yên, cứ trầm trồ với nhau mãi. Mấy năm sau, khi quen rồi lấy “cô chị”, tôi cùng vợ đi dự đám cưới một cô bạn vợ, lấy chồng ở cây số 8 Tam Đảo, mới biết cô gái dáng người đẹp đẹp ấy chính là cô dâu hôm đó. Đó chính là Thủy, bạn học với vợ tôi hồi THPT, Thủy kém tuổi vợ tôi. Thủy không xinh, mà rất có duyên, giờ vẫn trẻ và vẫn giữ được cái dáng vẻ yêu kiều như hồi nào.

Có bố là Viện trưởng Bệnh viện đa khoa Thị xã, Thủy làm ở phòng khám đa khoa một thời gian, sau đó về Hà Nội làm ở khoa răng Viện 198 Bộ công an, do chồng làm ở Viện Khoa học hình sự xin cho. Vợ chồng tôi giờ là “con bệnh răng miệng” đặc biệt của Thủy. Cái lần tôi bị sưng răng hôm ăn hỏi cậu nhớn, chính Thủy là cứu tinh của tôi, vì cô có phòng răng tư khá xịn ở phố Mai Dịch, để làm ngoài giờ. Thủy có một cậu con trai bằng tuổi cậu nhớn nhà tôi, giờ làm ở Bộ công an theo ngành bố.

Lại nói chuyện cái “đội ăn chơi” chúng tôi. Một lần, chúng tôi nhảy tàu đi hội Đền Hùng. Tàu hỏa hồi đó thì “kinh khủng” luôn. Chúng tôi phải ngồi chót vót trên nóc tàu. Người ngợm, quang gánh chen chúc kín đặc. Tính ra, mỗi năm Học viện phải nộp cho tuyến

đường sắt Hà Nội-Vĩnh Yên-Hà Nội một vài mạng vì cái tội nhảy tàu. Tôi mệnh lớn nên hai lần “cho lên mâm” để công rồi mà thổ công chê... gầy, không thêm nhá?

Đó là một lần tàu về qua quãng đường ngang Điện Biên Phủ, Tống Duy Tân, tôi nhảy nhưng hơi bị ngổ, lại quay người ra sau nên ngã lăn quay ra đường, may mà không bị tàu... liếm mất. Lần ấy Ngô Hùng đi cùng, bị một phen sợ... xanh mặt. Lần hai là chuyến đi hội Đền Hùng lần đầu tiên trong đời kể trên. Lẽ ra tàu đỗ ga Vĩnh Yên, nhưng tàu đông, nó bỏ bến chạy thẳng về Hương Canh.

Tôi là lớp trưởng có buổi giao ban tối chủ nhật nên quyết định nhảy, Ngô Hùng sợ nên đành về Hương Canh rồi đi bộ 7 cây để quay lại Vĩnh Yên. Trời tối, tàu chạy nhanh, ùm cái, lăn mấy vòng, xây sát hết cả mặt mũi tay chân, may mà không... ngòm củ tỏi. Về nhà, cổ nén đau đi họp giao ban rồi lên phòng mắc màn nằm... rên hừ hừ. Ngô Hùng về mò lên thăm, bảo tàu vèo qua, trời tối mò, lại mưa, biết ngã mà không biết sống chết ra sao, sợ quá.

Nói chung, chúng tôi học ra học và chơi ra chơi. Khá có ý thức về chơi, nhưng theo kiểu lành mạnh do môi trường và bản chất của mình nó vậy. Một phần do bản tính con người, phần khác tôi cũng ý thức được các hành vi của mình. Có thể, con người mới phát triển nhân cách một cách hài hòa được. Sau này khi chia tay xong với “mối tương tình” thời THPT ở nhà, định “giải lao” một thời gian, lại vướng ngay vào “lưới tình” với “cô chị”, tôi đã biết “xoay xử” khá “sành điệu”, một phần cũng nhờ ở “đôi ngón giao tiếp” qua những lần cùng “đội” đi chơi loăng quăng ấy.

Sau này khi ra trường, Ngô Hùng cũng lấy cô vợ tên Vân (như tên thường gọi vợ tôi), vốn là em gái Bình “râu”, bí thư chi bộ lớp Đạn, nhà ở phố Nguyễn Xí. Hùng cũng có cậu con sinh năm 82 sau cậu nhớn nhà tôi, nó cũng đặt tên con trai là Hà. Khánh Bình có lần bảo: “Hai anh này đúng là ăn phải bả nhau hay sao ý. Cùng tên Hùng, chơi thân với nhau, lấy vợ cùng tên, đẻ con trai lại đặt cùng tên...”. Ngô Hùng sau cũng có thêm một cậu trai nữa như tôi nhưng đặt tên là Hiếu.

Cả nhà Hùng hiện giờ ở Ba Lan. Từ hồi Hùng đi NCS, không có “mạng mẽo và blog” như bây giờ, tôi chưa lần nào liên hệ được. Khá lâu lâu rồi, nhân dịp đi dạy ở Vĩnh Yên về, ngồi cùng xe ca Học viện, nghe em Hiền, vợ Minh Tuấn bảo hai vợ chồng Ngô Hùng vừa qua chơi nhà, muốn về Hà nội ở vì hai con đi học và sẽ ở bên Mỹ luôn. Cả hai vợ chồng Hùng định mua căn biệt thự 5 tỷ đầu trên Xuân La. Còn Bình “râu”, anh vợ Hùng cũng ở lại Học viện, làm công tác thanh niên, sau này cả nhà sang định cư ở Đức, tôi không biết tin gì nhiều.

Quãng đời sinh viên tại Học Viện KTQS còn có nhiều kỷ niệm lắm, nó gắn bó với lớp chúng tôi, với bạn bè tôi không chỉ cùng khóa, mà còn ở khóa trên, khóa 10 và khóa sau

tôi, là khóa 12 nữa. Như cái lớp xe K12 của Triệu và Thanh, từ lớp trưởng đến các bạn cùng lớp hai người đều thân thiết với tôi. Sau này khi tôi ra trường cưới vợ, họ còn học thêm một năm nữa, cậu lớp trưởng đã cùng hàng chục bạn trong lớp đã nhiều lần ra giúp san nền dựng nhà cho tôi, căn nhà tranh vách đất như đa phần cảnh ngộ ấy, của thời ấy, khi tôi ra ở riêng.

Tuy vậy, cũng không thể viết dài mãi được, tôi đành khép lại đây, chia tay với giai đoạn học đại học 5 năm trên đất Vĩnh Yên trong đời bộ đội của mình. Còn nhớ mùng 4/8/1981 tôi bảo vệ tốt nghiệp xong thì tít mù với việc chuẩn bị cưới vợ vào 15/8/1981. Hôm đó nhằm ngày 16/7 âm lịch (là tháng ngâu đầy), trăng sáng vàng vạc, cả lớp Công nghệ K11 đều có mặt ở nhà bố vợ tôi từ hôm trước, lo dựng rạp, sắp xếp bàn ghế. Anh Phạm Văn Trạm, vốn đã là trung úy từ khi vào trường, là bí thư chi bộ lớp, đã đảm đương việc chỉ đạo các bạn lo việc phụ giúp đám cưới về mặt nhân lực. Anh Trạm nhà ở Yết Kiêu, sau này về ở đường Hoàng Quốc Việt, làm ở phòng công nghệ Viện vũ khí, nay mới về hưu.

8 cô gái Vĩnh Yên xinh đẹp bạn của vợ tôi trong ngày cưới 15/8/1981.

(Phải qua trái: Cẩm- Thủy-(Thoa-Huê: phù dâu)-vợ tôi-Tôi-Kim Loan-Hà Thủy-Bích Thủy-Huyền Trân (Thơ)).

Đó là cái đám cưới mà nhà trai ngoài bố với các anh tôi là... “người lớn”, còn toàn thanh niên trai tráng, những chàng kỹ sư mới toe còn chưa kịp... “póc tem”. Họ là 32 thành

viên lớp Công nghệ K11 của tôi và nhiều bạn bè ở khóa trên và dưới tôi một khóa nữa, Còn bên vợ tôi cũng có vô số bạn bè là các cô gái xinh xắn miền Trung du làm “đối tác tương ứng”. Cho đến giờ, ít ra mỗi năm một lần, vợ chồng tôi lại nhớ tới cái đêm tháng 7 âm lịch vắng vặc trăng tròn với đông đủ bạn bè năm ấy...

1.4 Lớp CN11 sau khi về hưu.

1. Cuộc hội ngộ 42 năm...

Posted on 21/07/2018

(Mén tặng các bạn lớp Công nghệ khóa 11, Học viện KTQS: 1976-2018)

42 năm là tính từ ngày lũ chúng tôi, những chàng lính trẻ từ khắp mọi miền đất nước khoác ba lô khắp khởi về nhập học tại trường Đại học kỹ thuật quân sự, lúc bấy giờ còn đóng đô ở Thị xã Vĩnh Yên, Vĩnh Phú. Đó là vào ngày 15/10/1976. Cần phải nói ngay rằng, sau 42 năm ấy, chúng tôi cũng đã nhiều lần gặp nhau, nhưng chỉ vào dịp hội trường, hội khóa, không đầy đủ và đặc biệt, vì nhiều lý do chưa từng có dịp hội ngộ riêng cái lớp Công nghệ khóa 11 như lần này.

Một ngày trước đó, tôi nghe Trương Khánh Bình, nguyên Phó chủ nhiệm chính trị Học viện Kỹ thuật quân sự gọi, bảo sắp đến ngày thành lập Học viện, anh xem hai lớp mình

(Gồm Công nghệ Cắt gọt và Công nghệ Gia công Áp lực 11) tổ chức hội lớp đi. Nhầm tính không vào năm chẵn, mới 42 năm ngày tựu trường, nhưng nghĩ chắc Bình đã cân nhắc rồi nên tôi OK luôn. Bình hẹn Trịnh Quang Từ, lớp trưởng GCAL, Lê Đức Chung và tôi ngay trưa hôm đó lên Cà phê trước cổng Học viện bàn bạc kế hoạch. Nhanh chóng, chúng tôi định ngày và phân công nhau “kích động” các bạn trong lớp.

Vốn từng tham gia hội lớp Báo chí khóa 3, đa số làm việc ở Hà Nội, mà thường chỉ tập trung được 15-20/48 bạn. Tôi đoán chắc với Khánh Bình, lớp mình phân tán từ Nam chí Bắc, lại U60, U70 cả, lại là lần đầu tiên gặp mặt trên danh nghĩa hội lớp. e chỉ tập hợp được 15/31 (Hội đã “giã từ vũ khí” mấy năm trước) là giỏi lắm rồi. Ai dè, đến khi đăng đàn lên Phây, dù mới có ít người chơi thực sự, mà chừng dăm bảy hôm, đã có 17-18 người đăng ký. Một phần cũng nhờ tôi cẩn thận, ngoài thông báo trên Phây, còn cùng với Chung và Bình nhắn tin, gọi điện cho một số bạn nữa, nên mới được vậy. Tôi yên chí, vậy là chắc tối thiểu sẽ được 15 người rồi.

Đúng ngày, một phần vì vào dịp ngày thành lập Học viện, phần khác do tư cách riêng, Khánh Bình đăng ký được cả xe, cả phòng nghỉ của Học Viện trên Tam Đảo. Lúc tôi lên, đã thấy khá đông anh em tập trung, xe cộ đã sẵn sàng. Mọi người tỏ ra khí thế lắm, khiến tôi rất phấn chấn. Trước khi lên xe, Chung thông báo thêm Nguyễn Minh Hòa. Riêng Nguyễn Đức Thắng không có Phây nên không đăng ký. Vậy trừ Lê Minh Tuấn đăng ký không đi, Hoài Nam không thuộc diện đăng ký, không đi do bận ở nhà đi... “chém gió” trên TV (?). Vậy là 17+2 thành 19. Tôi đùa, Hòa với Thắng không đăng ký mà đi, là được Massage miễn phí đấy nhá, là tôi “chém gió” như thế khi thông báo trên Phây. Mọi người hiểu ý cười vui vẻ.

Mấy hôm trời mưa dầm dề do ảnh hưởng của bão vào Nghệ An, Hà Tĩnh. Trước ngày đi một hôm, Chung nhắn tin bảo anh ơi, mưa gió này đi được không? Tôi tiếc công chuẩn bị nên tự tin nhắn lại: Nhất định đi, không sao đâu. Tuy vậy vẫn nhắn tin cho Khánh Bình. Bình còn chắc hơn tôi: đi chứ, không sao đâu. Bình còn thêm, mấy cậu trên nhà khách Tam Đảo lo, lợn mỡ rồi, sợ các anh mưa quá hoãn thì tạch. Vậy là yên tâm. Đi thôi, lao đã dầm rồi, theo thôi chứ còn gì nữa! May thay, hôm đi nắng đẹp. Quả trời không phụ lòng người. Chúng tôi đi 3 xe. Ngoái xe ca 29 chỗ, Minh Hòa và Dương Thịnh đi xe có tài xế riêng.

À quên, vì năm lẻ và với mục đích “tập dượt” nên hội lớp lần này chúng tôi chủ trương không mời thầy cô, Bình gợi ý mới cựu và tân Trưởng ban liên lạc khóa 11 là Hoàng Kiên và Kỳ Nam, nhưng cả hai bận, không tham gia. Trước đó, tôi tình cờ thấy một anh chàng khóa 15 (sau chúng tôi 4 khóa) đăng cái ảnh lớp chụp với cô Minh dạy Nga văn hồi dạy ở Sài Gòn. Trông cô Minh trẻ tinh và đáng yêu quá, chợt nhớ lại hồi học năm nhất, năm hai, có đoạn đi đều đến lớp, chúng tôi học cô Đoan nhưng khi đi cứ ngoái cổ nhìn mấy cô giáo dạy Nga văn trẻ măng, trong đó có cô Minh. Nên nảy ra ý định xui Bình mời cô lên cùng hội lớp. Hồi đó, cô Minh còn chưa yêu “cậu nhóc Bình”, vốn ít tuổi

hơn. Nhưng các cụ bâu: “cờ bạc ăn nhau về sáng”, sau này cô lại thành vợ Khánh Bình bây giờ!

Phải nói rằng, buổi gặp mặt cả lớp sau 42 năm lần này ngoài dự kiến của tôi. Ở chỗ, là lần đầu, không biết không khí ra sao, mọi người có “ăn xăm” với nhau không, có hòa hợp không. Nói vậy vì tuy cùng lớp nhưng các lần hội khóa, tôi trong ban tổ chức, cam tột hiến lành cẩn thận nên luôn phải giữ chân ghi danh thu tiền nên bận bịu, không có thời gian gặp riêng mấy bạn cùng lớp, nên có đôi người hiểu lầm mình kém nhiệt tình chăng? Nào ngờ, lần gặp này mọi người cứ như lên đồng, vô vập và xả láng hết cỡ với nhau. Đến mức, ở nhà ăn thì tranh nhau nói chuyện, tranh nhau chúc rượu, tranh nhau hát hò. Hát to quá nên mấy anh em ngồi dưới chuyện trò với nhau cứ hét vào tai như mấy thằng Tàu, đến khản cả tiếng. Từ 17:30 xuống ăn, rồi hát hò đến tận gần 23 giờ đêm mới kéo nhau lên phòng khách. Lê Hùng không quên mang rượu lên, lại tụ tập nhau uống tiếp. Lại tranh nhau nói chuyện, những hồi ức cũ tuôn ra không ngừng.

Bác Phạm văn Trạm bị thần ngũ chinh phục nên bỏ cuộc sớm, tầm 10 giờ đã lên giường làm nô lệ cho nó. Lê Hùng trò tài lay gọi, bị anh Trạm lấy cớ còn ít tuổi, không thềm chấp. Ngẫm ra, chiều này của bác ý khó hóa giải, vì cả bọn, tịnh không ai cao niên hơn để đủ cùng, đành chịu! Tuy âm ỉ vậy, nhưng rất cuộc, cả lớp cũng thống nhất được ba điều quan trọng. Một là thành lập quỹ hiếu của lớp, để anh em ai có “tứ thân phụ mẫu” về giờ thì thông báo kịp thời để đại diện lớp (Bình, Chung) thay mặt đến hoặc tìm cách gửi vòng

hoa và phong bì kính viếng. Hai là từ giờ trở đi, mỗi năm gặp mặt cả lớp một lần, theo Trần Dương Thịnh là vào đúng ngày 15/10, ngày tựu trường của lớp. Ba là tôi phải thay mặt lớp ra một trang chung để mọi người giao lưu. Tinh thần là để thông tin cho nhau về mọi việc liên quan đến các thành viên của lớp, không ba hoa chuyện chính trị. Tôi OK và đã hoàn thành mục này, đề nghị mọi người tham gia ủng hộ và kịp thời góp ý để trang chung ngày càng hoàn hảo.

Gần 24 giờ, mọi người tạm thời chia tay đi ngủ trong tiếc nuối, vì có vẻ vẫn còn muốn hàn huyên tiếp. Có lẽ vì vậy mà về phòng rồi, tôi vẫn thấy tiếng nói chuyện ở mấy phòng khác vọng về. Giờ ngồi lại viết mấy dòng này, lại muốn điếm mặt qua một chút các thành viên hôm ấy, dù chỉ đôi dòng để những ai không đi được, coi như hình dung ra những người bạn cũ từng cùng nhau 5 năm đèn sách học hành với bao nhiêu kỷ niệm vui buồn. Không theo một kiểu sắp xếp nào, tôi bắt đầu bằng những người mà mình thấy ấn tượng. Đó là anh bạn Phan Chương, người tôi từng phác họa chân dung trong các bài viết về Lớp Công nghệ khóa 11 khá lâu trước đây. Phan Chương khiến tôi và mọi người chú ý vì anh luôn là mình. Không thay đổi gì, dù là hai mấy tuổi 42 năm trước đến hơn sáu mươi tuổi khi bây giờ gặp nhau. Về ngoài ít thay đổi, tính cách khá thú vị ít thay đổi. Ai cũng kêu, Phan Chương vẫn như 42 năm trước, lạc quan và yêu đời. Lê Hùng vẫn nhanh nhẹn và lạnh lẽo. Cứ nghĩ về Lê Hùng là tôi lại nhớ (mà nói ra ít ai nhớ, riêng Lê Hùng vẫn nhớ, tất nhiên rồi!) một lần không hiểu vì chuyện gì mà anh chàng với Nguyễn Văn Hồng lớp trưởng, giương trên giường dưới xuýt choảng nhau. Tôi nhớ là vì Lê Hùng lúc lâm trận rất... soái ca, rất men-lý! Mặc dù thời điểm ấy, cậu chàng sinh năm 1960 này còn non choẹt và hiền lành.

Đến Lê Ngọc Hiền. Tôi từng phác họa anh chàng này trong các bài về Lớp Công nghệ khóa 11 rồi. Hiền hiền lành lành nhưng ấn tượng về ngang tàng, theo kiểu thanh niên Hà Thành. Mấy lần nhắn tin nhắc, cứ sôi nổi nhiệt tình nhưng thực ra là hấn không lưu số mình, mãi mới à ờ. Tham gia lần này, Hiền vẫn vậy, không khác mấy năm xưa và những lần gặp mặt gần đây. Thiện Khôi kia có cái bụng bự, thật khác với vẻ thư sinh hời hợt cùng tôi sát cánh trên Lạng Sơn. Không hiểu sao, có việc gì liên quan đến lớp là tôi lại nhớ đến Thiện Khôi trước, trong khi hấn luôn nhớ mình thuộc lớp Giaconos (nói kiểu Mai Khánh về lớp Gia công nóng). Nói vậy vì khi nhắn tin nói đến hội lớp là hấn nhớ ngay đến lớp trưởng GCN Trịnh Quang Từ, hỏi ông Từ biết chưa? Thật đáng tự ái, cứ như luôn cảnh giác, không nhớ bị anh Hùng lừa bán sang Trung Quốc mà lớp GCN không ai biết vậy? Hehe...

Nguyễn Thành, sau về một xưởng GCN ở đại học Bách khoa, chinh chiến nhiều nơi liên quan đến chuyên môn của mình khá ấn tượng và có uy tín. Thành vẫn vậy, trong phác họa lần trước của tôi, Thành có phát ngôn thú vị khi đi tàu hỏa mà Thiện Khôi phát hiện ra. Nay thêm chuyện rủ mọi người đi chơi đầu đó thăm bạn. Hỏi ra mới biết, cậu bạn đó mất rồi, chỉ là đi thăm cô vợ thôi? Trên ô tô nhắc đùa vậy, Thành hiểu ý nên cười thoải mái. Thành hát Karaoke cực sung và chuyện trò rất sôi nổi. Anh chàng Phạm Đình

Cường, tôi cũng đã phác họa rồi. Hơn sáu mươi vẫn rất phong độ, có body khá chuẩn, dẻo dai và đặc biệt có giọng hát Karaoke rất vang và mạnh, mỗi tội... sai nhạc. Nghe cứ ngang phè. Kiểu hát đó mà muốn bố vợ thua cờ, khi bí chỉ cần hát ê a là bố cẩu, đánh nước nọ lạc nước kia, kiểu gì cũng bị con rể chiếu tướng!

Nói đến hát, phải nhắc đến Trương Khánh Bình. Bình hát chuẩn nhạc, giọng rất vang và âm, chả kém Trọng Tấn hay Việt Hoàn. Bình hát và vợ (cô Minh) múa thì OK, một cặp gười sinh. Trịnh Văn Pha kia trông trọng tuổi thế thôi, nhưng sung mãn lắm. Khánh Bình gọi điện họp lớp là OK ngay, hứa cùng Lê Hùng có mặt luôn. Hát Karaoke còn khiến khối cô mê mẩn. Mai Khánh thì càng già càng dẻo dai và chắc lắn. Có lẽ vì vậy mà bố vợ đặc cách cho mượn sách Trung Hoa cô dạy chuyện phòng the. Nghe nói thực hành rất bài bản. Nhưng rồi cho mượn, bị ai đó chiếm dụng mất. Chắc sau này thực hành có chỗ lồm bồm vì mất sách, nhưng cũng không sao. Chả đến nỗi như anh chàng trong chuyện Nguyễn Thành kể, đi theo con dê xem nó ăn gì. Không ngờ ăn theo rồi bị kém sung hơn. Anh chẵn cừu nghe thắc mắc, bèn tiết lộ động trời: thứ cỏ con dê ăn đó là để giúp nó giảm bớt... dê đi đấy!!!

Đỗ Duy Hiền vẫn hiền lành như hồi nào, tôi cũng phác họa về anh rồi. Lần này anh có vẻ gầy. Nhưng nhất định là đang rất khỏe. Anh khuyên tôi tập Pháp luân công và kể đã cùng vợ tập gần năm rồi, tốt lắm. Bao bệnh tật trôi sạch khỏi người, nhẹ như lông hồng. Chỗ tôi tập thể dục mỗi sáng, số người tập Pháp luân công cứ ngày một tăng, cái đài hướng dẫn bằng tiếng Trung Quốc cứ vang vang. Trước kia, có hai anh công an đến hỏi gì đó,

nhưng suy cho cùng, họ chỉ vươn tay chân và hít thở thôi, có gì mà hỏi? Lâu rồi chả thấy ai hỏi gì nữa. Mà chỗ nào công cộng, chả thấy một đám người cần mẫn tập Pháp luân công, chỉ là rèn luyện sức khỏe thôi mà... Đỗ Hồng Sơn, già làng của lớp vừa lập trang Phây, nghe tôi nhắn tin liền phản hồi ngay, đăng ký liền. Tuy nhiều nếp nhăn một tẹo nhưng thần thái Sơn rất OK. Bọn trẻ trên Phây bây giờ không quan trọng đẹp hay không, chúng nó bảo “quan trọng là thần thái”, khoản này Đỗ Hồng Sơn ăn điểm!!!

Lê Văn Liêm không già mấy, có lẽ bởi vì anh đã... già sẵn từ 42 năm trước, nay có già thêm cũng chẳng nhằm nhò gì? Sorry, đùa anh Liêm chút. Nhưng phải công nhận anh chẳng thay đổi gì nhiều: cao ráo, nghiêm nghị nhưng đầy năng lượng. Anh cưới vợ mới đã lâu lâu, rồi như để đỡ phiền phức, kéo tuốt vợ mới đông tuốt vô miền Tây Nghệ An, lên tận vùng Tân Kỳ, Thái Hòa làm cho một công ty về mía đường có góp vốn của Anh quốc. Ở rừng rú lâu, có dịp hội hè là anh tự nấu rượu, nuôi ong vắt lấy mật, ngâm ủ kỹ càng rồi tranh thủ lúc vợ không để ý, ôm can rượu đông thẳng. Hehe... Anh khá am hiểu chuyên môn ngành học Chế tạo máy của lớp, lại năng động nên làm việc với chuyên gia Tây ngon lành, lương lậu rất khá. Hôm về, anh không đi cùng xe ca mà đi xe Minh Hòa về Hà Nội rồi nói chuyện về thăm quê... hai vợ. Nói ở đó đang có đám cưới đứa cháu chờ anh...

Nguyễn Đức Thắng người nhỏ nhắn, vẻ bí hiểm như chuyên gia KGB Putin, rất hay cười, cười mở khi nói chuyện với ai đó. Tôi ít thông tin về Thắng nên hình như khi viết về lớp Công nghệ khóa 11 chưa ghi chép dòng nào về anh chàng này. Hôm mở chiến dịch, tôi nhắc Chung liên lạc để mời Thắng tham gia, không chắc lắm nên không đăng ký vào danh sách. Lên gặp ở nơi chờ xe, tôi thăm nghĩ: bỏ mẹ, chắc phải nhớ lời hứa cho cậu chàng này suất mat-xa miễn phí rồi? Thắng cũng là thanh niên Hà Thành nhưng ít tham gia chơi bời, tính nết nền nã, học hành rất chăm chỉ... Gặp lại sau 42 năm, thấy Thắng vẫn thế, nhỏ nhắn, hiền lành và nền nã...

Trần Dương Thịnh học khá, tôi đã từng phác họa trong các bài về Lớp Công nghệ khóa 11. Ra trường, Thịnh phiêu bạt nhiều nơi, kể cả sang Tiệp làm ăn. Sau đó, quan lộc tốt nên về làm quan lớn ở TN. Hứa là sau khi hưu trí, sẽ lập Phây giao lưu với anh em trong lớp. Thịnh không có vẻ quan cách như thói đời lẽ ra thế. Từ lò Học viện ra nên có phong thái chững chạc và ưa rèn luyện thể lực. Minh dầy dặn, ngực nở đầy sinh lực. Thịnh nói em không tập GIM, chỉ đi bộ đều đặn mỗi sáng và tập tạ thường xuyên. Thảo nào, trông cơ thể rắn chắc và body ngon lành... Nguyễn Minh Hòa cao lớn và đỉnh đạc như doanh nhân. Hay nói đúng ra, anh là Doanh nhân như... chính mình. Hehe... Anh đi hội lớp nhẹ như đi... ra trận, nếu đúng thật như bài hát “đường ra trận mùa này đẹp lắm” (nhưng tôi tin có nhiều anh ra trận thật, sẽ nói bài hát hơi quá lên?). Minh Hòa và DT, một ngoài một trong thuộc diện quan chức có lái xe riêng đưa rước. Tôi cần thận viết tắt, không nhớ có quân 47 (nói như Mai Khánh) bắt thóp đồng đội?

Trịnh Quang Từ có một hành trình tri thức khá đặc biệt mà tôi đã từng phác họa về anh trong seri bài về Lớp Công nghệ khóa 11. Theo học kỹ thuật, ngành gia công áp lực, lẽ ra anh cứ lo mà gia công kim loại bằng áp lực đi, thế quái nào lại rẽ ngoặt sang ngành Tâm lý học để rồi anh chuyên gia công chị em (tất nhiên là cả anh em) bằng thứ áp lực Tâm lý thời thượng, theo cái nghĩa xã hội đang hot? Tuy về hưu, rồi chức Trưởng khoa Tâm lý học quân sự, nhưng anh vẫn đều đặn gia công các chị em bằng thứ ngành rẽ trái của mình. Khâm phục anh, Tiến sĩ Tâm lý học Trịnh Quang Từ, chúc anh rèn được thật nhiều sản phẩm chất lượng cao! (Phải nói thêm là cái lớp Công nghệ khóa 11 này phát về chính trị háy sao ý. Có đến mấy quan chức chính trị khá bự, ở cả trong và ngoài quân đội: Phan Hoàng Hà (Hà chòi) nguyên Chính ủy Ba Son; Phạm Đình Cường, nguyên chính ủy Z127; Trương Khánh Bình, nguyên phó chủ nhiệm chính trị Học viện Kỹ thuật quân sự; Nguyễn Hoài Nam (Nam lố), đương kim Trưởng ban pháp chế Tp Hà Nội; Trần Dương Thịnh, đương kim GD sở nội vụ TN)

Cuối cùng, tôi muốn trình trọng nhắc đến Lê Đức Chung, chuyên viên “kỹ nghệ chẵn gà” (như đoạn viết về Chung trong các bài về Lớp công nghệ khóa 11), vì anh chuyên tư vấn cho Tây về các dự án ở Bộ KHĐT. Anh chàng này có khả năng rất tốt trong việc kết nối các thành viên của lớp (nói riêng). Trước, Chung cùng với Lê Văn Hợi đảm nhiệm vai chính trong các cuộc gặp mặt lớp Công nghệ cắt gọt. Hợi ra đi, để lại cho Chung vai trò chính quan trọng này và thành công của cuộc gặp mặt vừa rồi, ngoài Trương Khánh Bình là công lao của Lê Đức Chung. Thuộc số ít còn đương chức với Thịnh, Khánh... Chung vẫn thừa thời gian cùng lớp tổ chức các cuộc gặp mặt giao lưu trong những lần tới. Ăn mặc rất phui, tay lăm lăm máy ảnh. Rất nhiều ảnh của cuộc gặp mặt là do Chung ghi lại đầy đủ.

Bài viết đã đến hơn 0,3 vạn chữ, theo cách tính của người Tàu, chính xác là 3.380 từ rồi. Tôi viết và thi thoảng ngó cái ảnh gồm 19 bạn cùng lớp, thêm cô Minh để xem còn sót ai

không, đến giờ coi như OK rồi. Nếu thiếu thì chỉ thiếu cái mình tôi. Nhưng cổ nhân đã nói: “Văn là người”, vậy thì tôi từng ba hoa xích thố đến mấy vạn chữ (kể cả mấy bài cũ) trước con mắt thiên hạ thế này, há lại còn cần viết về mình ru? Lời cuối, xin trân trọng cảm ơn các bạn lớp Công nghệ khóa 11 (mọi người thống nhất lấy tên chung năm nhất năm hai của hai lớp để dùng từ nay về sau) đã nhiệt tình tham gia “Cuộc hội ngộ 42 năm”. Đã cháy hết mình cùng nhau trong một đêm đáng nhớ, trên đỉnh Tam Đảo mù sương, một địa danh thân thuộc, nơi 42 năm trước chúng mình đã từng gắn bó. Xin được chúc tất cả sức khỏe và hạnh phúc! Hẹn lần gặp sau!

2. Cuộc hội ngộ 43 năm...

Posted on 13/09/2019

(Mến tặng các bạn lớp Công nghệ khóa 11, Học viện KTQS: 1976-2018)

1. Sự Khởi đầu suôn sẻ.

Bắt đầu là từ buổi kết thúc cuộc gặp mặt trên Tam Đảo năm ngoái, cũng nhằm những ngày kỷ niệm thành lập Học viện, tầm tháng 9, tháng 10. Lúc đó, lớp hãy còn mấy anh

chàng đang đương chức, như Hoài Nam, Dương Thịnh... nên vẫn còn chút e dè. Dương Thịnh đề xuất sang năm em nghỉ hưu nên có lẽ lớp nên tổ chức gặp mặt vào đúng ngày tựu trường 15-10. Dù là lần gặp mặt chính thức đầu tiên nhưng năm ngoái, lớp cũng tập hợp được trên dưới 20 anh chàng hùng hực khí thế, dù bị dọa mưa bão vẫn hoàn thành trót lọt chuyến đi lên Tam Đảo. Năm nay, Hà Chòi làm chuyến du hành ra Bắc, khi gặp nhau nhân dịp Hoài Nam nhận tin chuẩn bị về hưu cũng đã bàn về lần gặp mặt năm nay. Theo Hà chòi, tháng 10 như Dương Thịnh nói là mùa mưa trong Nam, nên phải tổ chức sớm để anh em trong đó tổ chức phượt bằng xe tự lái.

Hà chòi vẽ ra một viễn cảnh mà mình nghe là thấy “hạ đường huyết”: đoàn Sài Gòn đi ra, du hành qua nhiều tỉnh, vừa đi vừa chơi, hẹn gặp đoàn Hà Nội vào, cũng vừa đi vừa chơi các tỉnh rồi hẹn gặp nhau tại Đà Nẵng, là trung điểm của Hà Nội-Sài Gòn!!! Để tiết kiệm, đoàn nghỉ đâu thì vào chợ ăn cơm bụi rồi ngủ nhờ nhà dân... vân vân. Nghe rất chi là dân bụi và đầy vẻ trai tráng (?) Không muốn hãm cái tâm hồn lãng mạn của thanh niên vừa chớm 60, mình hoãn binh: Hà cứ lên kế hoạch, chọn ngày tháng, mình sẽ tham khảo anh em ngoài này để thống nhất phương án. Dù vậy, cũng rụt rè đề nghị cho các phu nhân đi dự cuộc gặp mặt. Kết quả rất đáng ngại: không được, các bà tham gia làm sao hợp với cảnh dã ngoại máu lửa như vậy. Mình đành đưa ra một kế hoạch mang tính dung hòa: Rồi, ok. Hà cứ lên kế hoạch, ai đi kiểu dã ngoại thì theo đội Hà chòi. Ai chân yếu tay mềm thì cứ tự đặt vé máy bay hay ô tô, tàu hỏa, miễn là chọn ngày hội sư tại Đà Nẵng.

Cách một tháng là đến ngày hội quân, mình đưa ra cái hạn 4N3Đ, Hà chòi đề nghị 5-6-7-8/9. Mình ok, nhưng anh Trạ đề nghị lùi đến 7/9 để đợi có lương hưu. OK, không có tiền làm sao đi, nên lùi đến 7-8-9-10/9. Nhưng rồi có ý kiến rất thông minh là mấy ngày đó rơi vào cuối tuần, máy bay, khách sạn đắt đỏ. Cuối cùng là chuyển sang thứ 2, bắt đầu từ 9-10-11-12/9 như vừa rồi. Tuy định vậy nhưng vẫn chưa hình dung ra sẽ tổ chức thế nào. Mới đầu là định mỗi người ở một nơi, rải rác cả nước, nên cứ tự đặt vé máy bay, tàu hỏa, ô tô. Ai đi xe tự lái thì lập nhóm, Sài Gòn theo Hà Chòi, Hà Nội theo Hoài Nam, Mai Khánh...

Khách sạn thì cũng tự đặt tùy theo túi tiền từ 2-3-4 sao tại những địa điểm nào đó sao cho tiện hội họp gặp mặt chung. Cũng chưa hình dung ra gặp mặt thế nào, ăn ở ra sao và hoạt động kiểu gì... Định giao trọng trách cho Thanh Lâm khoản chọn Khách sạn, nhưng cũng chưa hình dung ra sẽ làm gì tiếp. May sao, Thiện Khôi bán cho một cái chương trình 4N3Đ ở Đà Nẵng, với lịch trình gặp mặt và vui chơi rất mạch lạc. Theo đó, chương trình sẽ do lớp tự chọn lựa vì đoàn chỉ riêng lớp mà thôi. Mọi lo toan ăn ở đi lại từ A đến Y (kiêng chữ Z vì dễ có ấn tượng xấu?) đã có Cty lo. Giá cả dự kiến rất dễ chịu. Mình thử đưa cái chương trình sơ bộ lên trang của lớp, phản hồi của mọi người rất tích cực. Thanh Lâm thở phào vì gỡ gánh cái trách nhiệm rất chi là mập mờ mà chưa biết sẽ thực hiện thế nào.

Mấy hảo hán chủ chốt của lớp như anh Trạm, Khánh Bình, Đức Chung... đều thấy phương án rất OK, vấn đề là hẹn gặp vài Cty để chọn lựa và chốt phương án cuối. Phải công nhận Thiện Khôi là một tay sành sỏi, vì xem cái cách làm việc với các Cty thì mình chỉ biết thán phục: rất cụ thể, thực tế và hết sức khôn khéo khi đàm phán. Về kể với vợ, vợ phán: giao dịch làm ăn phải thế chứ, như anh ba phải, dễ dãi nó nói gì là đồng ý tất, tiền thì trả luôn một cục, ngay và luôn... Quả có thể thật. Vì vậy nên hôm nhóm Trạm, Bình, Chung, Khánh, Hùng, tham gia, Khôi đàm phán chính, mình từng đùa "Hội đồng mua rau" là có ý như vậy. Rơi vào mình thì nó đưa báo giá, là mình lướt qua rồi đồng ý cái ẹt, cho nó nhanh gọn.

Kết quả là được một cái giá rất dễ chịu: 3.050.000đ cho 4N3Đ. Nói vậy vì tính riêng đi Bà Nà Hill cả cáp treo và ăn trưa đã mất 900.000đ/ng theo giá chung. Tàu cao tốc đi Cù Lao Chàm và ăn trưa là 850.000đ/ng cũng theo giá chung. Buổi Galadiner cả tổ chức và ăn uống cũng mất 350.000đ/ng. Vị chi ba khoản chính giá công khai minh bạch đã hết 2.100.000đ rồi. Còn lại tất tật gồm ba đêm ngủ khách sạn 3 sao, ăn sáng miễn phí 3 bữa, xe đưa đón 3,5 ngày cộng 3 đêm, có hướng dẫn viên, 4 bữa ăn chính, nước uống hai ngày hai đêm... chỉ gói gọn trong 950.000đ còn lại! Tuy nhiên, cũng có 1 bữa gặp nhà hàng hơi kém nên bữa ăn dưới mức trung bình, em Ngà phải âm thầm gọi thêm món cho lớp nhưng lại đồ thừa cho các cháu quên đưa ra..

Những hôm sau rút kinh nghiệm, khoản tiền Hoài Nam ủng hộ đã phát huy tác dụng: cơm được bổ sung thêm món, chữa cháy vụ thuê phòng đột xuất ở Hội An để ngủ trưa và mua vé tàu du lịch sông Hàn cho cả lớp... Thế mới biết, có một nhà tài trợ vàng như Hoài Nam hay âm thầm trợ giúp như em Ngà nó quan trọng biết nhường nào. Hy vọng Hoài Nam vẫn tiếp tục, các anh em khác có điều kiện cứ phát huy khi có dịp nhé. Nói vậy vì nếu chần chừ, không khéo những năm sau lại có ai đó không kịp thụ lộc của các nhà tài trợ nữa??? (hehe, bập bập, phì phui cái mồm mình...) Nói vậy, nhưng để đi đến một danh sách cuối cùng 32 người tham gia, trong đó có 8 vị phu nhân đáng yêu cũng phải qua một quá trình hết sức kiên trì và khéo léo. Đặc biệt là sự nhiệt tình đeo đuổi không hề nản chí của anh chàng Nguyễn Thiện Khôi. Dù sao thì cuộc hội ngộ 43 năm lần này đã có một *sự khởi đầu suôn sẻ* như vậy.

2. Những ký ức đáng yêu.

Chẳng ai 43 năm trước, khi còn là lính mới tò te (như Mai Khánh tâm sự, còn hay bị Nguyễn Thành bắt nạt) lại nghĩ đến ngày gần đủ 32 ông già hội ngộ với nhau. Vẫn những khuôn mặt ấy, có phôi pha đi ít nhiều, nhưng tính cách dường như vẫn vậy: anh Trạm nghiêm nghị nhưng hóm ngằm; Văn Pha già tính nhưng vẫn thích nói ngược để pha trò; Mai Khánh luôn tự tin quyết đoán với suy nghĩ của mình, kể cả khi nó hơi bị... sai lè lè(?); Nguyễn Thành hài hước và vẫn... hay bị đi nhầm đường. Có lẽ bị ám ảnh bởi cái tích con dê tìm "lá hãm sương" mà mình hay kể? Lê Ngọc Hiền vẫn hiền nhưng rất hiểu mọi chuyện đang xảy ra quanh mình; Đỗ Hồng Sơn vẫn cười duyên đáng với những câu

chuyện liên quan, tuy nếp nhăn của 43 năm trước vẫn không thay đổi nhiều? Thái Văn Quang vẫn thâm trầm nhưng nội lực rất thâm hậu; Nguyễn Thiện Khôi vẫn hiểu rất chắc những điểm mấu chốt trong câu chuyện với người đối thoại để xoáy vào đó mà hỏi cho ra nhẽ

Lê Ngọc Hùng vẫn đậm tính cách người Hải Phòng, chắc chắn và dứt khoát, đầy tinh thần trách nhiệm; Trương Khánh Bình tuy trẻ tuổi nhưng rất chững chạc so với đồng niên, có lẽ do ảnh hưởng của cô vợ nhiều tuổi hơn? Hay ngược lại, vì cá tính mà hợp cạ với cô giáo hơn tuổi mình? Phạm Đình Cường vẫn trẻ trung, đầy nội lực và giàu tình cảm, cảm giác vẫn như cái thuở còn mít ướt khi yêu cô nàng ở Lương thực Vĩnh Yên; Hà Chòi vẫn sắc sảo và thêm thừa tự tin, có lẽ vì giữ chức vụ cao trong Đảng quá lâu? Vũ Xuân Láng hiểu đời từ 43 năm trước, nay càng hiểu hơn và nắm vững phiên hiệu các đơn vị tác chiến ở bất cứ chiến trường nào, khiến Đỗ Hồng Sơn đang sôi nổi chém gió cứ bị ngắc ngư khi bị Láng hỏi vặn;

Thanh Lâm vẫn sôi nổi nhiệt tình, xưa có vẻ nhát gái nhưng thế nào mà lại thấn được cô vợ giỏi giang và đảm đang quá thể; Trương Hùng cũng như Mai Khánh, học sinh phổ thông vào xưa hay bị Nguyễn Thành bắt nạt, nay đã ngoại lực tuần bụng to bệ vệ, trong

khi Nguyễn Thành vẫn thế, giờ ai sợ ai chưa biết nhỉ? Trần Dương Thịnh vẫn như ngày nào, trẻ tuổi đã nghiêm nghị, giờ còn nghiêm hơn vì nhớ giữ cái chức vụ không nên cười lung tung? Nguyễn Hoài Nam sang tuổi sáu mươi mà vẫn trẻ trung như cái hồi mới lơ ngơ vào lớp. Nay về hưu, kinh tế vững như bàn đá Ngũ Hành Sơn, con cái thành đạt, lại càng yêu đời và tự tin hơn. Tính tình vui vẻ trẻ trung và hào sảng. Hy vọng cuộc sống luôn gặp may mắn để có dịp lại tài trợ cho lớp nữa, mà ngày phải càng nhiều hơn đấy nhé.

Nguyễn Đức Thắng vẫn vậy, nghịch ngợm nhưng thông minh đột xuất khi nghĩ ra kiểu mô phỏng đi nghiêm trên sân khấu đêm Gala khi cả lớp hát bài “*Tiến bước dưới quân kỳ*”. Mình nghĩ chậm, hai hôm sau mới nhớ là 43 năm trước, hễ hát bài đó là lại hô “mốt hai” cho cả lớp đi đều, vậy mà hôm đó trên sân khấu Đức Thắng gợi ý mà không cho cả lớp lặp lại cú đi đều trừ danh ngày ấy; Quyết chảy, vẫn “già” như ngày xưa, không phải ở tóc bạc đi mà vẫn ít sôi nổi như 43 năm trước, khi vừa là học sinh phổ thông bước vào đời lính của mình. Nguyễn Minh Hòa luôn nhiệt tình tham gia hội lớp, như cái sự nó ắt phải thế. Đang ở tít mù tận xứ Tây Tạng, mà khi nghe Chung cò gọi, đã đồng ý cái rẹt, vài hôm sau đã đặt vé máy bay đi Đà Nẵng đúng ngày hội quân, mang theo nửa tá rượu Tây loại chai bố, to đùng.

Cuối cùng trong danh sách cuộc hội ngộ lần này là Mr. Trịnh Quang Từ, tiến sĩ Tâm lý học vẫn đam mê với vai trò phụ của mình (so với vai trò chính là kỹ sư gia công áp lực), suốt ngày bận bịu với đám học trò cần bằng để tiến thân, chứ tuyệt nhiên không phải vì yêu khoa học, mê những học thuyết tâm lý của thầy. Chợt nghĩ, trong thời buổi thế giới phẳng này, khi mà thông tin tiêu cực về bằng cấp nhan nhản trên mạng, thì may mà anh chàng Tiến sĩ tay ngang này ít chơi mạng, nên mới vẫn yêu đời và yêu nghề một cách hồn nhiên như vậy?

Thật là thiếu galant nếu không nhắc đến các phu nhân đáng yêu của cuộc hội ngộ lần này. Họ thực sự là những bông hoa trong cái tập thể khô khan toàn quý ông của lớp Công nghệ khóa 11, Học viện kỹ thuật quân sự. Quý bà Bích Ngà, phu nhân bạn Lê Văn Hợi hết sức nhiệt tình với lớp của chồng. Vui vẻ tham gia và vẫn thường nhớ về những kỷ niệm thuở xưa, khi còn sống, Lê Văn Hợi hay nhắc đến những chuyện nghĩa tình với lớp. Em Ngà còn âm thầm sửa chữa một phần khiếm khuyết ở nhà hàng “Gạo”, giúp cho bữa ăn của lớp đỡ phần... kém sắc. Quý bà Hồng Kỳ của bạn Trương Hùng, yêu chồng và chăm lo cho ông chồng từng tí một, lại rất hòa hợp với các hoạt động của lớp. Thật đáng ngưỡng mộ.

Quý bà Thanh Loan, phu nhân của Đỗ Hồng Sơn thì nhiều bạn trong lớp biết vì vốn là người của Ban tổ chức, từ hồi là Đại học Kỹ thuật Quân sự trên Vĩnh Yên. Hai vợ chồng gắn bó keo sơn, cũng rất hòa hợp với lớp. Quý bà Thanh Bình, phu nhân của Lê Đình Hải, vốn là con gái của ông Trưởng phòng Cán bộ, từ thời còn là Đại học Kỹ thuật Quân sự trên Vĩnh Yên. Mới biết anh chàng Hải đù này cũng ghê gớm chứ chả chơi, yêu nàng

từ khi đang còn là học sinh Trung học? Minh Hải, phu nhân của anh chàng Thái Văn Quang, ai biết được anh chàng này ngằm ngằm mà tay không đoạt mỹ nhân chỉ trong một lần tháp tùng nàng từ Hải phòng quay lại trường ở Hà Nội? Khỏi anh chàng giờ mới biết quý bà Minh Hải lại là chị gái Lê Ngọc Hùng.

Quý bà Huệ Lam (gọi là lấy tạm nick FB vì cứ xài quen nên không kịp cả hỏi tên thực, Sorry) là phu nhân của bạn Thanh Lâm, nên nã và nhiệt tình với lớp, có lẽ do quá yêu chồng nên vậy. Cả hai vợ chồng Thanh Lâm và Huệ Lam đã làm cú “chốt hạ”, chiêu đãi lớp một bữa cơm thân mật khi chia tay. Ai cũng bảo đây là một bữa cơm đặc biệt mà có lẽ ít ai có khả năng lặp lại: các bạn từ khắp mọi miền tụ hội tại nhà, sau 43 năm! Phạm Thị Loan, theo một cách nào đó là phu nhân Lê Ngọc Hùng, đã góp phần của mình vào bó hoa tươi thắm 8 bông của lớp. Nói vậy vì đến tận ngày cuối, anh chàng Lê Ngọc Hùng mới đăng ký cho quý bà Phạm Thị Loan. Dù gì thì cả hai cũng đã góp phần thành công cho cuộc họp mặt lần này. Chuyện riêng của hai bạn, cả lớp tôn trọng như những gì hiện có, chúc hai bạn hạnh phúc.

Cuối cùng, cũng phải nói đến phu nhân của chính mình, người mà phải mất nguyên cái răng số 8 và rất nhiều lần mòn đường chết cỏ, tôi mới rước được nàng về dinh. Vâng, nàng là quý bà Hà Vân Anh mà cả lớp không những nhớ những lần nàng cùng bạn đến thăm lớp ở khu 125, mà còn nhớ lần gần như cả lớp có dịp đến tận nhà nàng dựng rạp đám cưới và xoi com. Bữa com thân mật do bố nàng, một cựu chính ủy Viện quân y 109 đích thân chiêu đãi!

3. Kết.

Khi tôi ngồi gõ những dòng này thì cả lớp hầu như ai đã về nhà nấy. Vài người trong số họ còn trình trọng thông báo với trưởng đoàn là đã có mặt tại nhà an toàn vui vẻ. Riêng đoàn phượt bằng xe tự lái của Mai Khánh, gồm Văn Trạm, Khánh Bình, Xuân Láng, Nguyễn Thành, Ngọc Hiền đã về nghỉ lại Đồng Hới lúc 19g hôm nay 12/9, sáng mai đi tiếp ra Hà Nội. Ai dám bảo họ là những ông cụ 60-70 nhỉ? Đám thanh niên bây giờ nếu nghe chuyện, chắc khỏi kể... “*tim đập chân run*”?

Vậy là đã kết thúc mỹ mãn chuyến đi, hoàn thành **cuộc gặp gỡ 43 năm** của những anh chàng học viên Lớp Công nghệ khóa 11, Học viện Kỹ thuật quân sự. Mọi chi phí cho chuyến đi đã gói gọn trong một lần nộp, kể cả món quà tặng lớp nhân dịp sinh nhật của Hoài Nam. Xin một lần nữa cảm ơn tất cả lớp đã hưởng ứng nhiệt tình. Thay mặt lớp cảm ơn bạn Nguyễn Thiện Khôi đã kiên trì đeo đuổi và hoàn thành kế hoạch của lớp.

Cảm ơn bạn Hoài Nam, nhà tài trợ vàng. Cảm ơn vợ chồng Thanh Lâm, Huệ Lam đã làm cú “chốt hạ” tuyệt vời cho phần đông của lớp. Cảm ơn các quý bà, phu nhân của các bạn trong lớp, những bông hoa góp phần cho cuộc gặp gỡ thêm hoàn hảo. Cảm ơn nhiếp ảnh gia Lê Đức Chung, đã có lúc phải hy sinh sự có mặt của mình để công hiến những khuôn hình đẹp cho lớp. *Cảm ơn cả những người mà mình quên nhắc tên ở đây.* Cảm ơn tất cả. Hẹn ngày tái ngộ!!!

3. Gặp gỡ 46 năm.

Posted on 21/06/2022

1- Mở đầu:

Kể từ sau khi nghỉ hưu, chính thức Lớp Công nghệ khoá 11, Học viện Kỹ thuật đã gặp nhau ba lần. Đó là lần đầu, nhân 42 năm (7/2018); lần hai nhân 43 năm (9/2019) và lần 3, nhân 46 năm ngày tựu trường (6/2022). Cả hai lần nhân 42 năm và 43 năm đã được ghi chép lại đầy đủ, mọi người có thể đọc lại từ 2 link bài sau đây, bài này chỉ bổ sung thêm vài nhân vật, sự kiện đặc biệt: Riêng lần này, cuộc gặp gỡ nhân 46 năm có đôi chút khác biệt. Thứ nhất, do Covid mà bỏ lỡ mất 2 năm hẹn hò mà không thành. Lần này, năm 2022, khởi đầu có đôi chút khó khăn nhưng lại diễn ra hết sức suôn sẻ và mỹ mãn.

2- Khởi đầu khó khăn:

Khác với lần 43 năm với sự khởi đầu suôn sẻ, để có được hơn 30 người tham gia, lần này sự khởi đầu lại không được mượt mà lắm. Khó khăn đó do khá nhiều nguyên nhân. Do sau 2 năm 2020-2021 bị phong tỏa vì Covid, nhiều người, hoặc là mình hay người thân bị “dương tính”, sức khỏe sa sút. Hoặc sau khi dỡ bỏ phong tỏa, cuộc sống trở lại bình thường, các gia đình đều nô nức đi du lịch, nhằm dịp các cháu nghỉ hè hay cơ quan tổ chức... Những điều đó trùng vào các ngày lớp tổ chức chuyến đi, kết quả là quân số tham gia có nguy cơ quá ít.

Ban liên lạc sau 4-5 cuộc họp, đã đi đến thống nhất được chương trình và các điểm đến cho chuyến đi. Bước khó khăn nhất là “dụ dỗ” người tham gia. Mục tiêu đề ra là 30 người, kể cả các phu nhân, vì cuộc gặp gỡ năm 2019 là hơn quân số đó. Biết là khó khăn nên ngay từ 10/5, các “bô lão” của lớp đã bắt đầu khởi động “cuộc chơi”. Từ 6/5, mình đã nhanh tay chuyển khoản trước, mục đích để “kích động” những người nhẹ dạ lao theo. Tuy nhiên, mấy hôm sau vẫn chưa thấy ai dính bẫy.

Dù hồi hộp, xen lẫn lo lắng, vẫn chờ đợi tầm 10/5, hy vọng ngày các cụ có lương hưu, sẽ có người hưởng ứng. Danh sách chậm chạp tăng dần lên, chắc một phần nhờ các mảnh khoẻ dụ dỗ kích động kèm theo những hứa hẹn nghe khá... bùi tai? Thậm chí mình còn nhờ vợ thuyết phục Ngân Giang, cô bạn cùng lớp phổ thông, cũng là bạn học của Bích Nga, phu nhân bạn Lê Văn Hợi tham gia. Vừa thêm người cho đoàn, lại vừa có bạn chung phòng với em Nga, quá tiện. Cuối cùng là mình nhân danh lớp để mời em đi. May quá là em nhận lời. Thêm nữa là ai cũng biết em ngay vì là phu nhân của một đồng đội cùng khoá, lớp Trạm nguồn.

Cũng cần nói thêm là đến phút cuối, một nhân vật tuy nhẹ ký (1/2 suất chính) nhưng theo đầu người lại góp phần làm đẹp quân số: tròn 20 người, vừa đủ để Thiên Khôi (người đại diện Hợp đồng của lớp) thờ phào nhẹ nhõm. Nhân vật nhẹ ký nhưng khá quan trọng đó chính là cháu nội bản mỗ, tên Chitbon Phạm Anh Minh. Vậy là cuối cùng, với sự nỗ lực không biết mệt mỏi của cả ban vận động chuyến đi, một danh sách tối thiểu đã được chốt hạ, chỉ vào trước ngày khởi hành đúng một hôm!

Sẽ là thiếu sót lớn, nếu như không kể đến sự góp mặt của cặp đôi hoàn hảo Thái Văn Quang và Lê Minh Hải, cùng chàng lãng tử Nguyễn Hoài Nam, vì họ đại diện cho nhóm bạn phía Nam tham gia. Trong đó, việc ghi danh và chuyển khoản mau mắn của Văn Quang thật đáng biểu dương (Đã đề nghị TT tặng bằng khen). Vì lần này mấy bạn trong

Tp HCM không có chút phản hồi nào sau hơn một tháng vận động. Ngoài ra, trường hợp của Mai Khánh với hoàn cảnh khá đặc biệt, cũng được đề nghị TT gửi thư khen.

3- Chuyến đi suôn sẻ

Gặp nhau tại cổng Học viện Kỹ thuật, tay bắt mặt mừng, cả lớp hồ hởi lên xe, bắt đầu chuyến đi hứa hẹn nhiều điều thú vị. Trên xe, sự góp mặt của Minh Tuấn, nhân vật lần đầu xuất hiện sau hai lần vắng mặt nhưng để lại dấu ấn khá đặc biệt. Tuy lạc hậu trong chuyện sử dụng mạng xã hội để giao lưu với lớp, mọi thông tin của lớp đến với Tuấn đều phải qua vợ là em Hiền, nhưng Minh Tuấn lại rất thạo khuấy động không khí trên xe. Bằng bài thơ theo phong cách Nguyễn Ngọc Ngạn: “Sau lưng người đàn ông là người đàn bà...” Minh Tuấn tự coi là đến 80-90% là của mình sáng tác. Trong thời đại 4 chấm không thì việc Minh Tuấn đọc bài thơ và bình luận trực tiếp của mọi người trên xe, y chang phong cách nhà thơ live Streaming và được cư dân mạng vào comment trực tuyến.

Chính điều đó đã khiến cho cả xe sôi nổi tham gia vì ai cũng thấy câu thơ vừa đọc là gần đúng hay chưa đúng theo ý mình để hăng hái phản biện. Hoặc đơn giản chỉ là phá lên cười tán thưởng nếu thấy nó chí lý và thú vị. Sẽ là thiếu sót nếu không kể đến tài kể chuyện hài của anh chàng Nguyễn Thành, dù ở bài 43 năm, mình đã từng tốn khá nhiều giấy mực cho anh chàng này. Video ngắn trong bài sẽ minh họa cho điều đó. Tiếc là

không có video đọc thơ của Minh Tuấn, một phần vì thời lượng dài quá, không thể tải được trong một video ngắn. Hành trình rút ngắn lại khi cả xe cứ thường xuyên nghiêng ngả với những anh chàng vui vẻ và sôi nổi như vậy.

Tiếp đến là những nhân vật quan trọng của chuyến đi: Phu nhân của các chàng trai trong lớp. Họ luôn là những bông hoa của cái lớp do đặc thù Quân đội mà chỉ toàn các... cụ ông. Đó là cô Minh, Phu nhân Khánh Bình, em Hải, Phu nhân Văn Quang, em Tuyết, Phu nhân Thiện Khôi, em Ngà, Phu nhân Văn Hợi, em Giang, Phu nhân Trần Hoài Nam lớp Trạm, bạn phổ thông em Ngà và Vân Anh, Phu nhân Ngọc Hùng. Em Giang đi với danh nghĩa khách mời của lớp và cùng bạn học thời Phổ thông của 2 Phu nhân trong lớp.

Một điều phải nhắc đến là tuy chọn ngày rất tình cờ, chỉ cố ý tránh ngày nghỉ, nhưng thời tiết cả ba ngày hai đêm của chuyến đi đều hết sức tuyệt vời. Sáng trước khi ra xe trời Hà Nội có mưa, nhưng khi đi thì hết mưa. Cả ngày đầu tiên nắng dịu tuyệt đẹp. Theo kế hoạch, tại Ninh Bình là ghé thăm khu du lịch tâm linh chùa Bái Đính, rồi qua khu thắng tích Kinh Đô Hoa Lư. Buổi tối là tổ chức đêm Gala họp mặt giao lưu văn nghệ của lớp.

Khách sạn 4 sao tuyệt vời, tình cờ lại là nơi các cháu đội bóng chuyên nữ BTL thông tin đang tá túc. Khi đi lại gặp các cháu, thấy ngạc nhiên về những cô gái trẻ trung xinh đẹp và cao vút, với body cực chuẩn. Thì ra, ta chỉ thường nhìn thấy các cháu trên sân bóng, cạnh nhau ai cũng cao nên thấy bình thường. Nay mình đứng cạnh phải ngược nhìn lên mới thấy dung nhan tươi rói, trẻ trung như những đóa hoa hàm tiếu...

Cũng phải kể đến kinh nghiệm của cậu hướng dẫn viên cho đoàn, nhờ đó mà việc đi lên chùa đỡ phần vất vả cho các cụ U70: đi lên bằng xe điện rồi đi xuống ngắm cảnh quan bằng đi bộ. Ngoài ra, cậu chàng này cũng linh hoạt đầy chuyên đi thăm Cố đô Hoa Lư lên một buổi để hôm sau đi khu du lịch Tràng An xong trong buổi sáng, không dính sang chiều. Thời tiết buổi đi thuyền trên suối khu Tràng An thật lý tưởng: râm mát nhưng sáng sủa để có những bức ảnh tuyệt đẹp. Kết quả là về Hạ Long (theo đường 10 qua Thái Bình) khá sớm, được nhiều thời gian dành cho tắm biển. Thêm một bất ngờ nữa là Khách sạn ở Hạ Long còn xịn hơn ở Ninh Bình, dù không có bồn tắm và bể bơi. Ở chỗ các thiết bị đều là hàng xịn và mới cứng, cứ như lớp là khách hàng đầu tiên của khách sạn vậy? Bù lại cho việc không có bồn tắm là có hẳn một bãi biển tuyệt đẹp để tha hồ vùng vẫy.

Buổi sáng hôm lên tàu thăm Vịnh Hạ Long thời tiết cũng hết sức tuyệt vời: nắng dịu đủ để những bức ảnh sáng quắc tuyệt đẹp. Dù đã chọn ngày thường để đi, tránh ngày cuối tuần mà tàu du lịch trên Vịnh vẫn chen vai thích cánh, tranh nhau vị trí đẹp cho du khách chụp ảnh hòn Trống mái. Việc chuyển bữa ăn trên tàu du lịch lên nhà hàng trên bờ cũng là một quyết định sáng suốt của Thiên Khôi. Bởi lẽ đồ ăn nhà hàng trên bờ rẻ hơn và sẵn hơn trên tàu.

Cuối cùng, phải nói đến can rượu nếp 20 lít của Khánh Bình. Rượu cực ngon, vừa đủ độ, không nặng, không nhẹ lại được khử Andehit nên uống rất êm dịu và an toàn. Ngoài ra, hai chai bố rượu ngoại của bạn Minh Hoà cũng tuyệt vời, rượu xịn nên uống êm, không xốc hay đau đầu. Kết cuộc mặc dù uống xả láng, ngoài hai chai của Minh Hoà, can rượu của Khánh Bình mới chỉ hết phân nửa, mỗi người còn được chia một chai nhỏ mang về. Vậy là can rượu nếp cực ngon của Phu nhân Vân Anh không được “tham chiến”, bù lại, món nem tươi Hải Phòng của Vân Anh dày công chuẩn bị lại phát huy tác dụng, là món nhậu rất hợp đối với các cụ.

4- Kết.

Trên xe từ Hạ Long về Hà Nội, mọi người đều nhất trí là chuyến đi hết sức thành công: thời tiết tuyệt đẹp, khách sạn tốt, thức ăn tốt, đồ uống tuyệt vời, không khí tập thể vui vẻ và phấn chấn. Cty du lịch có nhiều ưu ái cho đoàn, giúp cho chuyến đi thêm phần hoàn hảo. Xin cảm ơn các thành viên trong ban liên lạc của lớp, những người đầu tiên góp phần thiết kế nên chuyến đi: bác Trạm, Khánh Bình, Mai Khánh, Nguyễn Thành, Đức Chung... và đặc biệt là Thiên Khôi, đã kiên trì đi đến hoàn thiện hợp đồng chuyến đi của lớp. Cảm ơn cô Minh đã tặng mỗi người 2 tấm ảnh hội khoá 11 rất quý của những năm trước mà hầu như ai cũng có mặt. Xin cảm ơn sự ủng hộ của các thành viên tham gia

chuyến đi, kể cả những người vì lý do riêng không đi được nhưng vẫn dõi theo để cổ vũ cho chuyến đi thành công.

Lễ trao cờ Seagame 32, ý quên, trao cờ tổ chức chuyến đi năm sau của Lớp CN11 cho đại diện khu vực phía Nam đã long trọng diễn ra trên tàu du lịch Hạ Long. Văn Quang và Hoài Nam sẽ thay mặt lớp hoạch định và thực hiện chuyến đi 2023. Đề nghị cả lớp vỗ tay và hết sức ủng hộ. Hy vọng năm sau, năm sau nữa, danh sách những người tham gia sẽ dài thêm lên để sao cho 32 thành viên lớp Công nghệ k11 năm 1976-1977 sẽ có mặt đầy đủ trong các chuyến đi. Xin cảm ơn các vị Phu nhân đã cổ vũ và đồng hành cùng lớp Công nghệ K11 lần này và những lần sau nữa... Một lần nữa, xin cảm ơn tất cả mọi người. Chúc cùng nhau sống mãi, khỏe mạnh, yêu đời để hẹn ngày gặp lại.

Posted on 23:45' ngày 17/6/2022.

Phạm Ngọc Hùng

4. Kể chuyện ngày xưa...

Posted on 16/04/2023

(Phụ lục của Thông báo số 2. Bài viết trước bài “Gặp gỡ 47 năm”)

1- Phi lộ:

Tôi năm nay vừa tròn 70, người xưa nói: “Nhân sinh thất thập cổ lai hy- nghĩa là người thọ 70 xưa nay hiếm”. Và tôi nghĩ rằng: sau chuyến đi lần này của lớp CN11, kết nối tới đa các bạn phía nam với lớp xong, nhân đêm Gala tôi sẽ trình trọng xin nhường chức “Trưởng đoàn du hý” cho các vị trẻ trai trong lớp. Để mình về vườn, sắp xếp lại đám xương già, hưởng thụ nốt những năm tháng hiếm hoi còn lại mà lão Tạo hoá (chắc cũng già lần?) tạm thời quên mất cả việc gọi mình lên hầu Hội bàn đảo của các vị chư tiên?

Nhân đây, tôi công khai hé lộ danh tánh những người kế vị nhóm “ngũ trụ” Hội du hý lớp CN11 sắp tới. Mục đích để chặn họng đám tiktoker thi nhau loan tin lên mạng về các vị kế nhiệm sắp tới, hết như tình trạng tin fake loạn cào cào hiện nay. Cụ thể, trưởng đoàn năm sau sẽ là “Trưởng phó chủ nhiệm” (tức Trương Khánh Bình-gọi theo kiểu tàu, họ kèm chức vị to nhất khi tại vị: nguyên là Phó chủ nhiệm chính trị Học viện). Hai phó trưởng đoàn phía bắc là “Nguyễn tổng giám” (Tức Nguyễn Thiện Khôi, nguyên là Tổng giám đốc Cty) và Lê quản gia (Tức Lê Đức Chung, nguyên là Chuyên viên tư vấn đám chuyên gia đầu tư nước ngoài tại Việt Nam-nôm na là... chẵn gà?)

Hai phó trưởng đoàn phía nam là “Nguyễn trưởng ban” (Tức Nguyễn Hoài Nam, nguyên là Trưởng ban Pháp chế Thành phố Hà Nội) và Thái... Mỹ nhân (Tức Thái Văn Quang, từng có biệt danh “tay không đoạt Mỹ nhân”: tương truyền, chỉ nhõn 1 lần lò dò về Hải Phòng chơi nhà Lê Hùng, biết chú này có cô chị xinh đẹp đang là sinh viên ở Hà Nội, đã lộn về làm quen rồi... đoạt luôn. Hồi đó trong tay Quang chỉ có... mồ hôi, nhưng trên vai lại sở hữu tận hai... xơ mít?)

2- Để My nói cho mà nghe...

À, thực ra là để tôi kể hầu chư vị đôi câu chuyện với khá nhiều kỷ niệm cho những ai học Lạng Sơn và Học viện KTQS nói chung, học lớp CN11 nói riêng. Mà chuyện thì nhiều, cũng chả hiểu sao mình 70 tuổi rồi mà trí nhớ còn sáng rực như đèn pha, soi rọi từng góc ngách những câu chuyện từ cách đây tận ngót 50 năm, kể từ năm 1975-76 hồi trên Lạng Sơn rồi về Vĩnh Yên, ngày lớp CN11 nhập trường. Kể hết thì cực dài, mà tôi đã từng kể rải rác đâu đó rồi (xem các link cuối bài) nên bài này chỉ kể giới hạn các chuyện liên quan đến các chàng ngự lâm quân phía nam, ít tham gia hoặc thậm chí chưa từng tham gia du hý cùng lớp CN11 lần nào.

Trước tiên, nhắc để khỏi quên. Nghe nói Nguyễn Văn Hồng hiện đang định cư ở Sài Gòn. Có ai đó trong lớp từng biết thông tin này? Hình như Đặng Quốc Tiến lớp Đạn 11 biết thì phải. Anh chàng này biết khá nhiều các cựu binh kể từ hồi ở Lạng Sơn rồi về Học viện, cả hội đi tây sau đó như Hồng? Ai có thông tin thì nhắn Hồng tham gia lần này. Vì tuy chỉ học cùng chỉ chừng mấy tháng rồi đi Tiệp, nhưng Hồng cũng gây ấn tượng vụ cô giáo Đoàn dạy Nga văn đột nhiên bị ngắt, chính là Nguyễn Văn Hồng, lúc đó là lớp trưởng nhanh tay xử lý êm đẹp?

Dù chỉ học chung gần năm, nhưng giờ già rồi, có cơ hội gặp nhau cũng tốt?

Lại nói, sau khi Hồng đi Tiệp thì mình lên thay làm lớp trưởng từ đó cho đến khi ra trường rồi được thầy Bông và Trưởng phòng cán bộ là bác Phương chọn giữ lại làm giáo viên bộ môn Chế tạo máy và được xếp vào tổ Thủy lực của thầy Giang. Cũng vì làm lớp trưởng từ khi còn học chung 2 năm, gồm 32 tên như cái danh sách lớp ghim đầu trang mà mình biết khá rõ học lực và đặc điểm từng người. Chính vì thế mà trong các bài viết về lớp CN11, mỗi người đều có cá tính riêng biệt, không ai lẫn với ai, đọc qua là lập tức hình dung ra ngay. Những ai từng tham gia du hý cùng lớp CN11 3 lần gần đây, ngoài được khắc họa trong các phần về Lớp CN11, còn được thêm đôi dòng mới mẻ vừa phát sinh nữa...

Để khỏi dài quá, lại không bị trùng lặp, lần này tôi tập trung vào mấy anh chàng sẽ tham gia chuyến du hý phương nam lần này, cho trọn bộ sử ký lớp CN11, làm kỷ niệm cho mỗi cá nhân trong lớp. Trước tiên là Nguyễn Chí Kiên. Tôi biết Kiên cũng từng là học sinh trường Trỗi tức có liên quan đến con em cán bộ miền Nam tập kết? Ai từng học trường Văn hóa Bộ tổng tham mưu (riêng hồi đóng quân ở Thị xã Lạng Sơn) đều biết, trường này là nơi tập trung nhiều con em cán bộ miền Nam tập kết hoặc cả những Anh hùng dũng sĩ từ chiến trường ác liệt trong Nam ra. Cũng là nơi có nhiều con em các vị tướng hay nguyên thủ quốc gia về học.

Kiên học lực bình thường nhưng hồi đó rất có tố chất thủ lĩnh. Quanh Kiên hay có các em sinh viên vừa từ trường phổ thông vào Học viện, mới khoác áo lính từ năm nhất. Khi mình làm lớp trưởng thay Hồng thì tiếp quản luôn anh chàng cựu binh có tính cách khá đặc biệt này. Không tỏ ra là ngang ngạnh nhưng cũng chẳng hề là gương mẫu, ít ra là nói riêng khía cạnh giờ giấc ngủ nghỉ. Một đôi lần lớp trưởng bị nhắc nhở có người của lớp chưa về phòng khi đã đến giờ ngủ.

Nghe tiếng đàn, mò ra sân bóng nhỏ cạnh dãy nhà bộ môn Đạn, cạnh khu nhà ăn thì anh chàng Kiên đang say sưa chơi ghita, chung quanh là các chàng lính trẻ như Quyết xù, Dương Thịnh... đang chăm chú lắng nghe. Gọi về thì các chú lính trẻ về ngay, riêng anh chàng Kiên thì khệnh khạng một lúc mới về, chắc cũng ghét cái thằng mình phá quây lắm. Tuy vậy nhưng anh chàng này khá có bản lĩnh, ít khi thể hiện chống đối ra mặt...

Sau này thì tôi không có tin tức gì nhiều về Kiên. Hồi nào đó nghe lồm bồm Kiên lấy vợ, ở Lạng Sơn một thời gian, kinh doanh máy tính? Gần đây thì nghe tin Kiên đang ở Sài Gòn nên rất mong lần này Kiên tham gia tái ngộ cùng các chiến hữu một thời ở lớp CN11. Mọi kỷ niệm dù đẹp hay chưa đẹp, đối với lứa tuổi 60-70 đều đáng trân trọng, nhất là khi ta đã từng có những năm ngồi bên nhau, cùng một lớp, dưới một mái trường khá đặc thù này. May thay là trong bức ảnh chụp lớp Cất gọt hôm học môn thầy Bồng, có cả Chí Kiên, bức ảnh do mình chụp (Mai Khánh gọi là “hiếp ảnh gia”) nên không góp mặt, thật tiếc.

Đến Nguyễn Hoàng Lương. Anh chàng này hiền lành, bề ngoài có vẻ không thích kết giao ồn ào? Không biết vì lý do gì mà từ K10 xuống học cùng lớp Cất gọt K11? Sau này quen trên Facebook một anh chàng K13, vốn là con em cán bộ Viện 103, mới biết Hoàng Lương cũng là con em cán bộ ở đó. Có lẽ bố mẹ cũng là cán bộ miền Nam tập kết nên sau này Lương về định cư ở Sài Gòn? Tính Lương ít giao tiếp ồn ào nên thông tin về Lương sau khi ra trường đến giờ mình cũng không rành. Hy vọng lần này Lương cố gắng tham gia cùng lớp để lấp đầy khoảng vắng các thành viên của lớp CN11.

3- Các vị phu nhân của các anh chàng Ngự lâm quân lớp CN11

Đặc điểm của các anh chàng ngự lâm quân lớp CN11 là có nhiều vị phu nhân rất xinh đẹp. Nổi bật nhất có lẽ là phu nhân Lê Đức Chung, chàng “chăn gà” tài năng xuất thân từ Bộ Kế hoạch và Đầu tư. Đến mức, sau khi về hưu thì đám gà cũ mách cho đám gà mới chạy hết theo Chung nên dù ngoài 60 xuân vẫn cứ công việc đều đều. Bà vợ xinh đẹp đã đành, có cô cháu gái bé bé cũng hứa hẹn xinh đẹp như bà?

Không lẽ cứ kể mãi ra vẻ đẹp các vị phu nhân của các chàng ngự lâm CN11? Anh chàng Đỗ Hồng Sơn kia, già từ khi mới vào năm nhất (được mệnh danh là già làng?) vậy mà có vị phu nhân Thanh Loan cũng cực kỳ xinh đẹp, phom chuẩn.... Hôm nọ họp bộ lão, Sơn gọi kêu không đi được, hỏi sao? Nói huyết áp cao. Ngạc nhiên, người ta có thuốc hàng ngày điều tiết mà. Sơn kêu: Không ăn thua? Lên quán cà phê mách, các bộ lão nói: chắc phải thay thuốc?

Phu nhân Thái Văn Quang thì khỏi nói rồi, vốn là Mỹ nhân bị chàng xơ mít đoạt gọn sau một lần về Hải Phòng thăm bạn. Đến phu nhân Lê Đình Hải, bị cura đứt từ khi đang ngồi ghế Trung học phổ thông năm cuối? Mà anh chàng này lạ lắm, ở miền bắc, nhưng từ hồi đang học tại lớp CN11 đã thích nói giọng miền Nam (chắc vì miền nam hay nói “á đù” mà Hải có biệt danh Hải đù?), nghe ngô ngọng vậy mà vót được cô vợ xinh đẹp, là con gái cưng của ông Hùng, trưởng phòng cán bộ Học viện đấy. Đến phu nhân Lê Minh Tuấn, con gái xinh đẹp của một vị tướng cũng phải lòng anh chàng ngự lâm quân CN11 này. Ông bà này cũng có một cô cháu gái rất xinh, không biết đọ với cháu gái Lê Đức Chung thì sao nhỉ?

Còn phải kể đến vị phu nhân của Lê Văn Hợi. Chồng bị gọi lên Giời hầu bàn đảo sớm, sau này em thay chồng tham gia nhiệt tình các chuyến đi của lớp CN11, lại còn “đóng góp” thêm một cô bạn thân xinh đẹp đi cùng nữa (Giờ em này luôn được coi là khách VIP của lớp). Phu nhân của Nguyễn Thanh Lâm, Trương Hùng, Phạm Ngọc Hùng, Nguyễn Thiện Khôi, Trương Khánh Bình, Mai Khánh, Nguyễn Thành, Lê Hùng... những người từng góp phần không nhỏ cho sự thành công của lớp. Chính vì lẽ đó mà lần này, trong đêm Gala, mình muốn có một cuộc trình diễn catwalk của các quý bà, bên cạnh là các cô cháu gái xinh đẹp nữa. Chắc chắn sẽ tô điểm thêm sự tươi mới cho đêm Gala của các ông chồng U70 đây nhỉ?

4- Lời kết

Cuối cùng, dù gì thì mình cũng thuộc loại Cổ lai hy rồi, nói năng có chỗ nào lỗ mỗ, nhờ khiến ai đọc được thấy “đùa nhảm quá”, xin được lượng thứ. Hãy cứ cho rằng bố này tuy thế cũng chỉ muốn mua vui cho bà con “một vài trống canh”, thôi thể tất cho hấn. Và chẳng, nếu còn tại chức, kỳ sau không bầu trưởng đoàn nữa, nay nó đã từ chức rồi, nói phỏng có ích gì ? Xin cảm ơn quý zị.

5. Hậu tin buồn

Posted on **11/05/2023**

Hôm nay một nhóm gồm Từ, Bình, Chung, Hùng, Khôi, Khánh, Thành, Tuấn, Lê Hùng gặp nhau ở ngõ 6 Lương Định Của đợi lên nhà B19 thấp hương muộn cho hai mẹ con Phan Văn Chương. Có vài chuyện nhân đây kể hậu chư vị trong khi "chờ cơm sôi", là chờ đến ngày 24-25-26/5 đi Hội lớp (trong câu quen thuộc của Tổ Hữu viết năm 1973 trong bài Nước non ngàn dặm: Mấy chàng lính trẻ mặng tơ/Nghêu ngao gõ bát hát chờ cơm sôi).

1- Trong khi ngồi uống nước ngoài ngõ 6 chờ người, Nguyễn Thành dính chính cái câu "có một con cục xinh nhìn tao" không phải phát ngôn trứ danh của Thành như tôi viết nghe Thiện Khôi kể, mà là Thành phát ngôn lại lời anh chàng khác. Tôi ngạc nhiên nhìn Mai Khánh: rõ ràng câu đó là khẩu khí của Nguyễn Thành mà? Khánh cười, đúng khẩu khí Nguyễn Thành thật nhưng là kể lại lời một người khác. Hỏi ai, có phải lớp mình không? Cả hai úp mở: lớp mình, nhưng nhất định không nói tên. Ai nhỉ? Vậy là thành "một nghi án văn chương" ư?

2- Lúc lên nhà mẹ Phan Chương, trước khi làm nghi lễ thấp hương, cô em gái Chương kể lại. Vốn là bà mẹ cũng có tiền, có thể thuê người trông ban đêm để người nhà đỡ mệt. Nhưng Phan Chương nhất định nhận trông mẹ ca đêm, từ 22:00 đến 7:30 sáng sau cho người khác thay. Cô em kể, sáng đó Chương nói về nhà ngủ nên mọi người không gọi sớm.

Tầm trưa, rồi chiều mọi người không gọi được, thấy lạ nhưng cứ nghĩ tại mệt nên ngủ quên. Mãi chiều muộn, đến nhà Chương kiểm tra thì thấy anh đã nằm thẳng người trên giường, tư thế ngủ nhưng đã... lạnh ngắt rồi. Cầu cho linh hồn anh siêu thoát. Nhưng tôi nghe kể không được đã ghé tai Minh Tuấn nói nhỏ: Tôi ghen tỵ với cái nét chết nhanh, nhẹ nhõm như đi lối tắt lên Thiên đàng như vậy của Phan Chương!!!

3- Cả nhóm tiến hành thủ tục thấp hương viếng mẹ con anh rồi lục tục ra về. À, anh chàng Trịnh Quang Từ có nhã ý mời cả nhóm về nhà anh chơi, nhân tiện ra quán đãi cơm. Tôi cũng đi nhưng Minh Tuấn lạc đường dẫn đi quanh co mãi, mà trưa tôi có chút việc nên phải quay về. Quang Từ và Khánh Bình gọi lại thì tôi xin phép vì không tham gia được, hẹn... "cơm sôi" lại gặp nhau vậy.

4- Kết: Chuyện như vậy, tôi cam tâm làm Thư ký không công cho lớp CN11, xin chép lại hậu chư vị. Nhân tiện, không quên nhiệm vụ đang canh cánh trong lòng là nhờ anh em phía nam nhắc Hà chòi, vc Hải-Bình và Hoàng Lương chuyển khoản cho Khánh Bình ngay để hoàn thành bản "danh sách điệp viên" cho chuyến đi lần này của lớp thành công mỹ mãn!!!

6. Gặp gỡ 47 năm...

Posted on 31/05/2023

(Lớp CN11 gặp nhau nhân 47 năm ngày tựu trường. Bài dài và có nhiều ảnh, khi đọc bấm vào các link trong bài để xem)

1- Khởi đầu:

Sau 3 lần gặp nhau nhân 42-43-46 năm ngày tựu trường 1976 (dịp 44-45 năm vương dịch Covid. Xem các bài viết ở đây: , lần này nhân dịp 47, năm lớp quyết định tổ chức khu vực quanh Sài Gòn để thu hút mấy anh em phía nam tham gia. Tuy nhiên là do mỗi năm, sức khỏe các chàng Ngự lâm quân đã mai một đi. Nên dù thêm được mấy chàng phía nam thì lại vắng bóng mấy ông phía bắc do sức khỏe giảm sút. Thậm chí có anh chàng (Phan Chương) đã phải lên hầu rượu các vị chư tiên sớm, nên đã vĩnh viễn không còn cơ hội gặp mặt lớp nữa.

Cũng như mọi lần, khi thai nghén một cuộc đi mới, tôi đều thấp thòm lo âu: liệu có nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình của các chàng ngự lâm CN11 không? Điểm đặc biệt của lần này là các đồng đội phía nam do Thái Văn Quang và Hoài Nam thay mặt nhận cờ Seagame đăng cai tổ chức. Tuy nhiên, cuối cùng các chàng lại quyết định chuyển bóng cho các bô lão phía bắc. Vậy là tưởng được rung đùi hưởng một chuyến đi vô âu vô lo, lại phải tập hợp các bô lão phía Bắc, để xử lý quả bóng vừa nhận được.

Do quyết định lùi lại 1 tháng nên có khá nhiều thời gian chuẩn bị. Tuy nhiên, lợi thì có lợi nhưng cũng có cái bất lợi là khí thế bị cùn nhụt đi do chờ đợi lâu quá. Để hâm nóng không khí, thi thoảng mỗi tôi lại phải đẩy các bài viết lên hòng mong kích thích sĩ khí của ba quân, những bài viết với mục đích giết thời gian trong khi... chờ cơm sôi? Trong lúc đó tin tức về quân số cũng không mấy khả quan. Nhiều nhân vật quan trọng ở những lần trước đã không tham gia lần này. Như thường lệ, các nhân vật chủ chốt của lớp như Thiện Khôi, Khánh Bình, Mai Khánh, Nguyễn Thành, Văn Quang, Hoài Nam... đã góp phần quan trọng trong việc lôi kéo người tham gia.

Đặc biệt, Thiện Khôi không những làm tròn vai việc đặt tour rất hời cho lớp, mà còn dụ dỗ được thêm 2 vợ chồng ông bạn tham gia. Cho đến những ngày cuối, chính Vũ Xuân Láng và Nguyễn Văn Hồng đã làm tròn cái danh sách tối thiểu 20,5 người cho chuyến đi. Ngoài ra, Lê Đức Chung còn kéo thêm được 5 anh chàng vào nhóm đi sau, dự đêm Gala huyền thoại. Đó là Hoàng Hà, Minh Hoà, Đình Hải và Hoàng Lương. Như vậy, tuy có 5 người không tham gia đủ cả 3N2D, chuyến đi này cũng được coi là thành công mỹ mãn, khi đêm Gala có đến 26 thành viên tham gia. Vì những đặc điểm trên, bài viết về cuộc gặp gỡ 47 năm lần này sẽ bao gồm cả những phần mang mục đích... chờ cơm sôi. Để bài không quá dài, các bài đó được dẫn link kèm theo.

2– Chờ cơm sôi.

A- KỂ CHUYỆN NGÀY XƯA... (xem bài 4 ở trên)

B- HẬU TIN BUỒN VỀ PHAN CHƯƠNG (xem bài 5 ở trên)

3- Gặp gỡ 47 năm...

Cuối cùng thì cái ngày... “cơm sôi” cũng đến (đợi lâu thế mà Lê Đức Chung còn sợ đọc xong mấy bài e cơm khô). Các chàng phía bắc lục tục lên máy bay “vi hành phương nam”. Có đi chuyến này mới biết có cái nhà khách Học viện KTQS phía nam thật ổn. Dù không có sao nào nhưng với điều kiện ăn ở khá sạch sẽ, có cháu tân binh phục vụ tận tình, lại có điểm đỗ cho xe cty du lịch đón khách, không gì tiện hơn. Chưa kể cách đó vài chục mét có hàng cơm tấm vừa ngon vừa không đắt lắm, sát cạnh lại có quán giải khát điều hòa mát lạnh. Mấy vị khách ở nhà khách thấy tiện đủ đường.

Sáng hôm sau, mọi người lục tục lên xe bắt đầu chuyến đi (Xem ảnh). Dọc đường xe đón thêm Hoài Nam và vợ chồng Trương Hùng rồi dong thẳng lên Bình Châu. Phải nói là Thiện Khôi chọn được Cty du lịch này khá ổn: xe mới đẹp, điều hoà mát rượi, lái xe ngoan còn chú MC hướng dẫn viên trẻ tuổi, đẹp giai và thạo nghề. Hành trình lên Bình Châu suôn sẻ, cả đoàn về nhận khách sạn ở Vũng Tàu ngay sát bãi tắm Sau. Các hoạt động của lớp được minh hoạ bằng những bức ảnh sinh động trong bài.

Và ở đây. Những nhân vật chủ chốt của chuyến đi này đã được khắc hoạ ở các bài viết theo link mục 2 bài này. Nếu có gì cần nói thêm thì phải kể đến can rượu tuyệt cú mèo của Thái Văn Quang, mấy cặp rượu lá của Hoài Nam và hai chai rượu Tây xịn của Minh Hoà. Thêm tay máy ảnh xịn Lê Đức Chung đã lưu được những hình ảnh tuyệt đẹp của lớp trong chuyến đi, đặc biệt là đêm Gala vui vẻ ấm áp và hết sức sôi động.

4– Kết

Lần gặp mặt lần thứ 47 của lớp đã kết thúc tốt đẹp với sự góp mặt của nhiều anh chàng chưa có dịp tham gia cùng lớp những lần trước. Xin ghi nhận những đóng góp tích cực cho thành công lần này của các thành viên trong lớp, đặc biệt là các vị phu nhân xinh đẹp và 2 vị khách mời bạn của Thiện Khôi. Hy vọng các cuộc gặp mặt những lần sau lại được tiếp tục, vì chắc ai cũng biết rằng: có thể năm sau, hay năm sau nữa, “chắc ai đó sẽ về”, không như Sơn Tùng MTP nói, là về với ta, mà là về với các vị chư tiên trong hội bàn đào tận trên... Thiên đàng? E là chúng ta không còn được gặp họ nữa, như anh chàng Phan Chương yêu mến của lớp CN11 này...

(Xem ảnh ở những trang sau)

31/5/2023.

2- Về nghề Dạy học

2.1 Bộ môn Nhiệt-Thủy khí

Posted on 30/06/2013

(Bộ môn Nhiệt Thủy khí nhân dịp 20 năm ngày thành lập)

Bộ môn Nhiệt-Thủy khí, Học viện Kỹ thuật Quân sự

*(Đọc hết được bài dài lê thê này, không phải vì người viết hay mà vì người đọc chiếu cố!. Thank You!
Ghi chú: bài gồm 3.421 từ)*

1. Vài nhời đưa đây...

Nhiều lần gặp mặt Bộ môn với nhiều kỷ niệm thú vị cùng anh em bè bạn, nhưng mãi đến lần gần đây nhất, tôi mới giật mình vì mang tiếng là “dân Nghệ thuật” như các đồng nghiệp trong Bộ môn phong tặng (Chỉ là do tôi thạo đủ thứ: quay phim, nhiếp ảnh, văn chương, vẽ vờl...) mà mình chưa bao giờ nghĩ đến việc lưu lại một chút tình của mình với anh em và giữa anh em với nhau trên giấy trắng mực đen...

May mắn là gần đến cái ngày sắp phải kêu lên: “Thế là từ nay, ta không còn được ra sân ắc ê, và ngồi cùng nhau tán dóc nữa (riêng dạy thì vẫn đều đều). Trời xanh thăm thăm, hận này biết bao giờ nguôi”, tôi đã kịp tặng Bộ môn một bức tranh phong cảnh do chính tay mình vẽ bằng sơn dầu trên toan khổ vừa, không chỉ được “người nhà” ngợi khen mà tiếng thơm còn lan ra các đơn vị phòng ban khác.

Nghĩ vậy, hôm nay tôi quyết định “chiềng làng” bài viết này, hy vọng nó không quá chán đến mức khiến cho anh em trong Bộ môn thất vọng, cho là mỗ tôi chưa dốc hết nhiệt tình. Vài nhời đưa đẩy, thay dầu bôi trơn... *hihi... :p*

2. Bộ môn Nhiệt Thủy khí: Những con người...

Bộ môn NTK gồm mấy nhóm môn học ghép lại, rồi lấy ngày ký quyết định thành lập 15/12/1990 làm cột mốc tính ngày kỷ niệm hàng năm. Nói vậy nhưng phải đến tận ngày 15/12/2010, sau tròn 20 năm, Bộ môn mới chính thức tổ chức lễ kỷ niệm ngày thành lập một cách bài bản. Nghĩa là thông qua Khoa, qua Học viện và mời khách VIP từ các đơn vị, nhà trường, Học viện, học viên cũ các khóa... về Học viện KTQS tham dự.

(Chụp cùng khách mời nhân dịp 20 năm thành lập Bộ môn Nhiệt Thủy Khí)

Buổi lễ được Bộ môn chuẩn bị khá công phu với sự ủng hộ hết mình của anh em, đã diễn ra khá bài bản, chu đáo và để lại dư âm tốt trong Khoa và Học viện. Tôi kỳ công thiết kế một Slideshow bằng Power Point theo một kịch bản mô tả những hoạt động chính của Bộ môn ở những giai đoạn đặc biệt với nhiều hình ảnh minh họa và thuyết minh rất sinh

động, được cả Bộ môn duyệt thông qua và khen ngợi. Ở thời điểm đó, thực hiện được Slideshow như vậy được coi là một cố gắng rất lớn...

(Trình diễn Slideshow bằng Power Point...)

Nhưng cái được cơ bản nhất, theo chúng tôi là sau những ngày cùng nhau chuẩn bị cho lễ kỷ niệm, đã tạo cảm hứng cho truyền thống gặp mặt thường xuyên của Bộ môn, “nhẹ” thì tổ chức ở vài nhà hàng “ruột” cạnh Học viện, “vừa” thì ra ngoại tỉnh gần như lên Bắc Ninh, Vĩnh Phúc, Gia Lâm, Long Biên... “nặng” thì đi Côn Sơn Kiếp Bạc, Lạng Sơn... Khiến cho không khí giao lưu trong Bộ môn hết sức sôi động, giúp cánh giáo viên trẻ sớm hòa đồng với các Thầy cũ, tạo điều kiện thuận lợi cho các em bước đầu thực hành dạy dỗ các lứa sinh viên vốn vừa hôm qua còn là đồng đội của mình trong các hoạt động của Học viện.

(Trước Trúc Lâm thiền viện Tây Thiên, Tam Đảo, Vĩnh Phúc. Một chiều nắng quái)

Từ sau ngày kỷ niệm 20 năm thành lập, mặc dù Bộ môn có nhiều biến động về quân số do Thầy mới về, Thầy cũ đi, Thầy ở các Học viện nhà trường khác về Bộ môn tạm trú làm Thạc sĩ hay Tiến sĩ thì thành phần chính của Bộ môn vẫn khá ổn định và đó chính là nòng cốt giữ cho Bộ môn luôn giữ được nhịp điệu hoạt động giao lưu đều đều và không ít lần bùng lên sôi nổi...

Trong số những người “giữ lửa nhiệt tình” cho Bộ môn, trước hết phải kể đến Mr. Hiếu, chủ nhiệm Bộ môn, một In-ze-nhe-rơ, rồi sau đó là Dr. từ Nga về. Cổ nhân nói “Nhân vô thập toàn” nhưng trong số những cái toàn mà thầy Hiếu sở hữu, cái “toàn” quan trọng mà tôi biết rõ là khả năng tổ chức các cuộc gặp mặt vui vẻ có tác dụng gắn kết các thành viên trong Bộ môn. Một đặc điểm mà nếu thiếu ở một thủ lĩnh thì hoạt động tinh thần của một tập thể sẽ là một con số không tròn trĩnh, mà hệ quả của nó là sự kém sức sống trong các hoạt động khác, trong đó có hoạt động chuyên môn của một đơn vị. Thầy Hiếu là người đặc biệt khi một nách 3 cậu giai nhớn tương mí cả một cô vợ đảm đang, xinh đẹp. Đặc biệt, trong số ba cậu giai, có một cặp sinh đôi năm nay thi vào đại học, cậu cả học năm cuối Đại học Kinh tế Quốc dân. Cả ba đều học rất má, từng là học sinh những trường Phổ thông chuyên lớn ở Hà Nội. Thầy Hiếu dạy Nhiệt Kỹ thuật, lại có ba cậu giai, chắc sợ

mang tiếng “xoi hết lộc Boy” của nhóm Nhiệt hay sao đó (Sorry. hihi ...) nên khi có thời cơ, thầy bèn chuyển sang dạy môn Thủy lực, “nhường lại” cho Thầy Lê Công Cát những âm ức của cánh sinh con một bề... gái trong nhóm Nhiệt.hihi...8)

(Từ trái sang phải, các thầy: Cù Huy Thành, Nguyễn Trung Định, Lê Công Cát, Phan Nguyên Di, Nguyễn Trọng Hiếu...)

Một nhân vật mà không chỉ trong Bộ môn, Khoa, Học viện, mà ngay cả các Học viện, nhà trường khác có nhiều người biết đến là Gs Phan Nguyên Di, nguyên chủ nhiệm Bộ môn Nhiệt Thủy khí, làm Tiến sĩ bên Đức về những năm 196X. Vì Thầy là người hướng dẫn cho rất nhiều thế hệ nghiên cứu sinh trong cả nước ngành Toán cơ hay các lĩnh vực Kỹ thuật có sử dụng toán cơ làm công cụ nghiên cứu. Tôi cũng là một trong số những thầy giáo trong Bộ môn được Thầy bồi dưỡng kiến thức để dạy về một trong những môn học khó nhằn nhất của các thế hệ học viên Cao học hay nghiên cứu sinh và đương nhiên là cả sinh viên đại học buộc phải học, đó là môn “Cơ học môi trường liên tục”. Sau đó, tôi khẩn gởi quả mướp về Bách Khoa theo học một lớp chính thức dành cho giáo viên các trường đại học trong cả nước về giảng dạy môn học này. (Trộm vía Thầy, tôi có nói đến môn học này và nhắc đến Thầy và cả Dr. Hiếu trong một bài lưu trên Opera, bài có tên

“Dễ khéo”, ai quan tâm xin xem theo link 1 ở cuối bài, nhớ bí mật không cho 2 vị Cựu và Tân chủ nhiệm Bộ môn biết nhé. hihi...).

Đặc điểm đáng nể (và đáng iu nhất) của Gs Tiến sĩ Phan Nguyên Di là chỉ ra ngay tức khắc những sai sót trong các công thức toán cực kỳ phức tạp trong bản thảo nào đó được nhờ đọc của không chỉ của các học trò làm nghiên cứu sinh của thầy mà còn của đôi vị Gs khá nổi tiếng cả nước (nhưng không phải về Toán cơ) mà nhiều người trong giới khoa học biết. Thầy hồn nhiên chê rằng các vị Gs đó không biết làm toán, rồi khiến chúng tôi lác mắt khi dẫn ra nhoay nhoáy hàng vài trang giấy hay kín cả cái bảng phần to dùng những phép tính dài dòng một cách hết sức mạch lạc bằng một thứ chữ đẹp mê hồn (mà lứa các Thầy cô sau này đã để... thất truyền) để dẫn ra một cái công thức đúng chỉ nhõn... nửa dòng!

(Một buổi bảo vệ Luận án Tiến sĩ cấp cơ sở ở Bộ môn)

Thầy Lê Công Cát cũng là một Gs Tiến sĩ về Năng lượng học Nga về, ở Bộ môn thầy chuyên dạy môn Nhiệt kỹ thuật và các môn liên quan. Thầy cũng có nhiều học trò là nghiên cứu sinh từ Học viện Kỹ thuật Quân sự và các Học viện nhà trường khác về tạm trú ở Bộ môn. Khác với Gs Di, một “Độc cô cầu bại” trong lĩnh vực Toán cơ, Gs Cát gắn

với nhiều hoạt động mang tính ứng dụng chuyên ngành của mình ở các đơn vị trong và ngoài Quân đội. Điều nổi bật nhất ở Thầy Cát mà tôi nhớ không phải trong lĩnh vực học thuật (chỉ là vì tôi không thạo ngành của Thầy, không dám phát biểu văng mạng. hihi...) mà ở chỗ Thầy có đến tận 3 cậu giai lộc ngọc (rõ là hay cho cái nhóm Nhiệt này: Giai thì tuyên giai, gái thì tuyên gái, không có lem nhem... hihi...), tiêu tốn rất nhiều tâm huyết của Thầy. Nay thì cả ba đều đã ấm chỗ của từng người nên nếu muốn, thầy có thể thoải mái phiêu du với những dự án thực tế của mình. Điều đáng nói là khi Thầy về hưu thì tôi độc chiếm vị trí ông nội duy nhất trong Bộ môn!!! Đó có thể gọi là niềm vui bé cho một vai trò nhón. Nay đến lượt tôi về hưu, ghé đó hiện đang Empty, có lẽ chỉ còn chờ thời khắc “chuông reo” là Dr Hiếu trịnh trọng ngồi vào....hihi...

(Ở khu di tích Trần Nguyên Hãn, ông ngoại Nguyễn Trãi, Côn Sơn – Kiếp Bạc..)

Thầy Cù Huy Thành là học viên khóa 23 của Học viện, là học trò cũ học môn Thủy lực của tôi. Đẹp giai nhưng vừa xinh con (chứ không to con, thô thiển?), thầy Thành thuộc típ người nhỏ nhẹ, thâm thúy và khéo giao tiếp. Vì dạy môn Kỹ thuật Nhiệt, nên cũng không tránh khỏi bị Thầy Cát át vía (trộm vía thầy Cát ạ... hihi...), chỉ có nhón hai cô con gái, thêm vợ là 3 gái nên nhà hiện đang “âm thịnh dương suy”. Nhưng hiện giờ là Sếp nhón của Khoa Cơ khí, nên chắc phải tạm hoãn cái sự sung sướng “mơ về ngôi nhà

và những cậu bé”, đành bấm bụng (bự) đợi thời cơ nào đó nếu vẫn còn kịp... giờ tay? Đạo vừa lên Phó khoa, cách đây vài năm, thầy Thành từng thiết kế một cua dạy Máy Nhiệt và Máy thủy lực cho Cục kỹ thuật Hải quân, nhờ đó mà tôi có dịp mang “hàng xách tay” là bà xã chu du một chuyến kết hợp công tư, từ Đà Lạt qua Nha Trang rồi về Học viện Hải quân... Nay lên tiếp một nấc thang cấp Khoa, hôm rồi gặp thầy Thành nhân liên hoan tổng kết Bộ môn, tôi thấy thầy bắt đầu tỏ ra bận rộn với cái bụng đang bắt đầu trở nên khó bảo của mình...*hihi*...

(Ở khu di tích Trần Hưng Đạo- Kiếp Bạc. Thế hệ F1 của Thầy Định, cô Hải Yến, Thầy Tuyên, Thầy Văn.)

Thầy Đặng Quang Văn xuất thân là học viên Khóa 20 (cũng thuộc lứa học trò của tôi ở Học viện KTQS là từ khóa 14-15 cho đến kỳ vừa rồi là khóa 45) ngành Công trình của Học viện Kỹ thuật quân sự (có cậu em ruột tên Hải là Trung tá Phó đoàn 87 mà tôi từng kể trong “Chuyện mới về những người bạn cũ” viết về lớp Báo chí khóa 3). Văn là một Na-po-le-on xét về ngoại hình; là một em út của Bin-Ghét xét về mặt kiếm tiền từ chuyên môn ngành Công trình của mình (do đó nhiều khi là Mạnh Thường Quân của Bộ

môn vì đứng chủ chi nhiều cuộc nhậu); là một Thầy giáo khá tự tin trên bục giảng xét về mặt cọ xát thực tế trong lĩnh vực Cấp thoát nước, Công trình và các dự án thiết kế đã được ứng dụng; là một người cha tốt của hai con một trai một gái; là người chồng ngoan (hihi...) của cô vợ rất nét, đang là giảng viên Triết của Học viện Chính trị Quốc gia... (các thầy Bộ môn tôi, dường như ai cũng được cấp giấy chứng nhận chồng ngoan thì phải... hehe...). Nét đặc biệt của thầy Văn là mỗi lần Bộ môn tổ chức liên hoan xa gần, đều là cánh tay phải của Mr. Hiếu vì cái tài sai khiến “đám âm binh chân dài” xinh đẹp (kể cả một vài bà chủ) cài cắm trong các nhà hàng. Rất tiếc là nhân vật quan trọng của Bộ môn đã bị Bộ quốc phòng điều về, “giam” trong Thành để phát huy cái chức năng thiên phú là Quản lý các dự án về Công trình xây dựng, vốn là điểm mạnh của thầy ý.

Thầy Nguyễn Trung Định vốn là sinh viên lớp Xe tăng khóa 21 của Học viện KTQS, là học trò cũ môn Thủy lực của tôi, giờ đã là Tiến sĩ, dạy môn Kỹ thuật Nhiệt. Thầy này có cái số đỏ là chụp hình rất ăn ảnh do có cái trán hói rất bắt sáng (một cặp kính cận trên khuôn mặt cũng có đặc tính này) nên luôn luôn nổi ven sáng quắc, là thứ mà khi chụp ảnh hay quay phim, các cameramen như tôi rất sướng. Thầy Định rất vui tính và phong độ, nhà có hai cô con gái xinh đẹp, thêm vợ là ba gái nên trong nhà cũng “âm thịnh dương suy”, sợ vợ (hay cung vợ?) thôi rồi. Vợ thầy Định là cô giáo dạy Hóa rất mà, trước dạy PTH Đinh Tiên Hoàng, sau về làm cô giáo ở Trường Đại học SP. Ngoài giờ ở trường, cô chuyên luyện thi đại học tại nhà, rất có uy tín, học trò luôn luôn đông nghịt.

Câu nói nổi tiếng của cô vợ hồn nhiên và đáng iu này dành cho thầy Định mà thầy chàng thường khoe với mọi người trong Bộ môn mỗi khi vui chuyện một cách rất tâm đắc, do đó ai cũng biết là: Anh Định thì em “đập phát chết ngay”? Câu này đa nghĩa, ẩn chứa nhiều hàm ý khá thú vị... hehe. Thế mới biết, người biết trào lộng điểm yếu của mình như thầy Định, chứ không phải kẻ giấu giếm điểm yếu của mình trước vợ, mới là người thực sự mạnh!

Eo oi, vẫn còn nhiều Thầy quá mà mỗ tôi mệt vãi rùi. hihi... Để tôi rút ngắn ngắn lại vậy, sorry. Thầy Vũ Văn Chiên, cũng là học viên Học viện KTQS. cùng lứa học trò của tôi, vừa làm Tiến sĩ bên Nga về. Thầy Chiên hiền lành chẵn chu và cũng dạy Nhiệt kỹ thuật nên cũng như Thầy Định, bị Thầy Cát át vía (lại trộm vía thầy Cát...hihi...), chỉ nhõn hai cô con gái nên xem ra vẫn chưa bít “ăn làm sao, nói làm sao” với các cụ nhà bi giờ? Hồi chưa đi làm nghiên cứu sinh, ở Bộ môn trông thầy be bé xinh xinh, đi Nga về thầy béo ra nên bệ vệ trông thấy, chỉ cái nét hiền lành duyên dáng thì vẫn y chang, không hề đổi thay...

(Ở khu di tích K9 (Đá Chông))

Thầy Trịnh Trung Tiến cao to đẹp giai, răng khểnh, học viên lớp Công trình khóa 30, là học trò môn “Cơ học môi trường liên tục” của tôi. Thầy Tiến có thể xếp vào loại “tảo hôn” trong Bộ môn, vì vừa ra trường đã bắt vợ, hiện là một cô giáo bên trường Thủy Lợi, vốn là bạn học từ thời phổ thông. Thời sinh viên Học viện KTQS, thầy Tiến học rất má, từng đoạt giải nhất kỳ thi Olympic môn Toán năm nhất hay năm nhì gì đó, có cái bằng vẫn treo ở nhà riêng. Thầy Tiến dạy Thủy lực Công trình chứ không dạy Nhiệt nên tránh được vía thầy Cát, một gái một giai “ngon lành cảnh đào”, như thiên hạ hay bủ thế. Thầy cùng với Đặng Quang Văn là cánh tay phải của Mr. Hiếu trong các cuộc du hý của Bộ môn, là tay “đi chợ” chuyên nghiệp ở nhà hàng, trong các cuộc liên hoan nhậu nhẹt...

Thầy Quế là Tiến sĩ (ở Nga về) từ Học viện Không quân về Bộ môn, được phân dạy môn Khí động lực học và Cơ học môi trường liên tục cho cả sinh viên lẫn Cao học. Từ đó, tôi được (bị) chia tay môn “Cơ học môi trường liên tục”, môn học ngón khá nhiều tâm huyết của tôi, nhưng lại từng tạo cảm hứng cho tôi viết bài “Dễ khéo” đã nói ở trên, được khá nhiều người đọc rồi thích, dẫn trong link 1 cuối bài này.

(Thế hệ F1 nhà thầy Tiến, thầy Định...)

Hồi Thầy Quế còn chưa về Học viện KTQS, một dạo tôi được mời lên dạy Thủy lực trên Học viện Không quân Sơn Tây, ở tạm phòng thầy Hon (một sinh viên cũ của tôi từ Học viện KTQS), thấy Thầy vốn hiền lành, ít nói. Hết dạy xong, thầy Quế lại về phòng ngủ, đợi xe chiều về lại đất Hà thành, nên cũng chẳng nói chuyện được với nhau. Sau này đôi lần đi chấm thi Olympic môn Thủy lực, tôi có gặp thầy Quế nhưng cũng ít chuyện trò. Đến khi về cùng Bộ môn, thầy tham gia giảng dạy vài môn và chịu khó đi chơi các nơi với cả Bộ môn và rất hòa đồng cùng mọi người. Thầy có vợ là GV trường Kinh tế Quốc dân. Có hai cô con gái học rất giỏi, một ở nước ngoài, một ở Đại học Ngoại thương. Vậy là dù không phải dạy Nhiệt kỹ thuật, lại thêm một thầy bị Thầy Cát át vía? *hihi...*

(Khá đủ mặt anh tài ở đây. Hàng đầu: Thầy Quế, thứ 3 trái sang. Thầy Văn ngoài cùng phải. Hàng sau, từ thứ 3, trái sang. phải: Trung Dũng, Mạnh Hùng, Mỗ tôi và Trung Tiến...)

Thầy Nguyễn Mạnh Hùng sinh năm 1977 người Kinh Bắc, từ một học viên của Học viện KTQS đi Nga, học một lèo từ đại học, lên Tiến sĩ trong hơn chục năm giờ. Vị Tiến sĩ trên đất học này về quê nhà được ghi danh vào Văn miếu của xã. Thầy thông minh nhưng lận đận cung Phu Thê nên mãi năm ngoài, tròn 35 tuổi, sau nhiều lần được Bộ môn tích cực giúp đỡ cả đôi nẻo âm dương, kèm thêm cả chiêu bài khích tướng, rốt cục đã bắt được cô vợ xinh xắn, tài giỏi về đường Phụ Tử. Hứa hẹn năm Quý Tỵ 2013 này sẽ cho khai trương một chú Rắn con, ần tuổi một ông Hùng khác, chính là mỗ tôi: một Quý Tỵ chính cống, tài lẻ đầy mình, vừa chẵn lục tuần!

Thầy Nguyễn Trung Dũng chuyên hướng dẫn sinh viên thí nghiệm môn Nhiệt Kỹ thuật nhưng thực ra là nhân vật không thể thiếu và do đó góp phần không nhỏ cho sự thành công của các luận văn Tiến sĩ mà các nghiên cứu sinh của thầy Lê Công Cát từ Bộ môn hay từ các Học viện nhà trường khác trên cả nước về Học viện KTQS tạm trú. Dù vậy, do đặc thù công việc, hầu như thầy Dũng chỉ luôn khiêm tốn ần mình chôn hậu trường của các luận văn ấy... Một nách hai con kèm thêm một vợ, thầy Dũng luôn có mặt trong các

dịp hội hè của Bộ môn, lẳng lẽ, khiêm nhường...

(Vào đền Mẫu Lạng Sơn xin vợ cho thầy Mạnh Hùng nào...)

(Mẫu đồng ý rồi, chụp ảnh lưu niệm rồi lên Tân Thanh, Lạng Sơn du hí thui...)

(Ở khu du lịch Tràng An, Ninh Bình. Cô vợ năng động của Thầy Định bên cạnh F1 áo đỏ của hai vợ chồng)

Cô Phạm Thúy tốt nghiệp Đại học Thủy lợi, sinh năm 1979, về Học viện KTQS dạy môn Thủy lực Công trình. Hiện tại, do thầy Đặng Quang Văn đi khỏi Bộ môn, thầy Tiến đi làm nghiên cứu sinh cũng không còn thuộc quân số Bộ môn nên chắc cô phải đảm đương thêm môn Cấp thoát nước. Thuộc típ người nền nã, nhu mì, xinh xắn và đặc biệt có nét cười duyên dáng nên cô được các The Mèn không chỉ trong Bộ môn mà cả trong khoa trầm trồ để ý, mặc dù cô đã là gái có hai con nhớn tướng mí cả một chồng cao to kền càng... Hihi...

Là cô gái xinh xắn nhu mì nên cái cách nói chuyện với chồng cũng đặc biệt. Tôi đọc lôm trên FB (sorry) thấy chồng hỏi: áo dài ai cho? Trả lời: tự mua chứ ai cho. Ôi sao mà vấn đáp đáng iu, hết như thuở hai đứa đang rứt rè cửa cảm nhau vậy nhỉ! *hihi*... Do đã trải qua một lớp huấn luyện quân sự đặc biệt nên cô Thúy đã được phong quân hàm Đại úy, theo thâm niên và học vị Thạc sĩ của mình.

(Hai Beautiful girl của Bộ môn... Restaurant Sông Hồng-Vĩnh Phúc. Một chiều nắng quói)

Cô Phan Hải Yến sinh năm 1976, xinh xắn, body chuẩn, lại có thâm niên ở Bộ môn khá lâu, nên trong Học viện nhiều anh chàng chung hứng khi cô đem lòng iu rồi cưới một anh chàng cũng tên là Hùng, làm giám đốc một công ty chuyên kinh doanh máy văn phòng. Cô Yến một tay đảm đương hàng núi việc của Bộ môn, những việc mà nếu không có cô, cả Bộ môn có mà ra... đứng đường, vào dịp thanh toán lương lậu, quân trang, nhu yếu phẩm học phẩm... nọ kia.

Một chồng, hai con khá ngoan, đặc biệt có cậu giai đầu linh lợi thông minh và hoạt ngôn như một giáo sư, am hiểu một cách đáng nể nhiều lĩnh vực không chỉ dành cho con trẻ cùng lứa. Lần cùng em gái theo mẹ đi với Bộ môn thăm Côn Sơn – Kiếp Bạc, ngồi trên xe ô tô, các ông trẻ, các bác, các chú nói bất cứ chuyện gì, cậu cũng tham gia được, lại rất tự tin và chững chạc... Tôi từng viết một bài về cậu, xin xem link 2 ở cuối bài. Vài năm nay, ngoài công việc sự vụ hàng ngày, cô Yến còn tham gia hướng dẫn thí nghiệm môn Thủy lực đại cương, được các em sinh viên đánh giá là rất nhiệt tình và lý thuyết thực hành khá hoàn hảo. Cùng với cô Phạm Thúy, “cô nương” Phan Hải Yến luôn luôn là hoa khôi đặc biệt của cái Bộ môn lộc ngọc những... *The Mèn!* (đọc là “Dế mèn”. hihi...)

(Hai Beautiful girl của Bộ môn... (Năng quái chiêu Thiên viện Trúc Lâm, Tây Thiên, Tam Đảo)

Bộ môn còn Thầy Nguyễn Mạnh Đức sinh năm 1981, khóa 37 Học viện KTQS, cũng là một học trò của tôi vừa về Bộ môn, theo tôi được vài cua dạy thì lên đường đi nghiên cứu sinh bên Nga, tạm chia tay cô vợ xinh đẹp mới cưới mà đã thành thân thiết với Bộ môn, một “em gái nhỏ hậu phương” của thầy Đức như lời thơ trong bài “Hoa sim tím” của Hữu Loan. Vậy mà cũng đã gần xong rồi, chừng cuối năm nay thầy Đức sẽ mang bằng Tiến sĩ về. Tôi khấp khởi hy vọng có thể giao môn học của mình cho Thầy Đức để về yên tâm rải đủ 36 cái xương sườn lên chiếu cỏ, chứ hiện tại, chưa kịp rải hết đã phải lọ mọ lên đường đi dạy. Thịnh thoảng lại nghe cốt kết đám xương già, rõ là đang rất đổi bất bình...

Thầy Hà Trường Sang sinh năm 1987, mới tinh khôi cùng lứa với các thầy vừa du học Nga về. Vốn là sinh viên Học viện KTQS, do lực học rất nể mà được đặc cách gửi sang học bên Đại học Bách khoa, môn Máy và tự động Thủy khí, ở đúng cái Bộ môn mà hồi năm 1982 (sau khi ở lại làm giáo viên dạy Thủy lực, lúc đó còn thuộc Bộ môn Chế tạo máy), tôi từng về theo học thêm một cua về Máy Thủy lực. Hy vọng thầy Sang cùng thầy Đức sớm gánh vác cho tôi cái môn học chuyên tra cứu tính toán thiết kế mà cho đến nay chả thấy ai trong Bộ môn có hứng thú nên vẫn chỉ nhõn mình tôi kéo kẹt đưa đò...

(Cô Hiền - “em gái nhỏ hậu phương” của thầy Mạnh Đức, chụp cùng cô Yến-hiện là GV Triết một trường Công an.)

Cuối cùng, nếu không kể đến các Thầy còn ở tuổi thanh niên phơi phới mới đi du học về Bộ môn thì thật là thiếu công bằng và đầy sai sót. Đó là thầy Vũ Quyến, một hotboy trẻ măng, vừa du học Nga về đã bắt một cô vợ rõ xinh, cũng đáng mặt hotgirl vốn cũng là du học sinh bên Nga về, cả hai quen nhau từ xứ sở Bạch Dương. Thầy Tùng cận, du học Nga rồi cũng mau mắn bắt một cô vợ vốn là bạn học từ quê nhà, nay làm bên Ngân hàng.

Thầy Chương (có cái nick FB rất Tàu là Chen Chuongnt), du học TQ về. Chương trẻ trung thư sinh nhưng đường tình iu trong tôi là một tập mờ to đùng nên không thể tán phét được gì... Trong số các thầy mới du học về, có thầy Tùng, thầy Quyến thêm thầy Mạnh Hùng kể trên, năm 2013 này đều cho ra đời những chú rấn con ả tuổi mỡ tôi nên hứa hẹn là những tay siêu quậy lứa F1 của Bộ môn!

3. Một tiếng thở dài...

Xin thưa, tôi vốn đi bộ rèn luyện đều đặn 364/365 ngày trong năm, lại luyện tập rất chăm chỉ một vài môn cung fu khác, vậy mà viết đến đây vẫn thấy xây xẩm mặt mày, nôn nao khó thở. Biết rằng hãy còn những thầy Kiều, Thầy Giang, Cô Dân, thầy Kiên, thầy Tuyền... và còn ai đó mà bị giờ đầu tôi đang bị đờ, chưa thể nghĩ ra. Ngoài ra, một là các Thầy Cô đó đã chuyển sang nơi khác từ lâu, hai là tôi đang gấp gấp dành chút hơi tàn để làm nốt cái kết, nếu không, sợ đành giang dở... Mà giờ này, tôi chỉ có một mong muốn cháy bỏng là kèn xuống chiếu cỏ, rải đủ ba mươi sáu cái xương sườn, thở dài một tiếng: Bộ môn Nhiệt Thủy khí ơi, vậy là cuối cùng, cái “món nợ Ba sinh” này mỗ tôi cũng đã kịp trả rồi... *Hi hi...*

2.2. Đến thành Rôm?

(Hay chuyện phiếm bên bàn nhậu)

Posted on [26/05/2012](#)

Là tôi nói vậy cho nó “máu” thôi, chứ những chuyện phiếm mà tôi kể ra đây là ở những buổi liên hoan bộ môn mà tôi tự dung nhớ lại, bạn sẽ thấy nó không giống tẹo nào như những gì mà bạn tưởng tượng ra khi đọc được những từ “bên bàn nhậu”.

Vậy ở “những buổi liên hoan đó”, có “những chuyện phiếm” gì hay ho không? Bạn sẽ sốt ruột nghĩ thế. Vâng, và tôi cũng đang tìm cách kể cho nó “ra chuyện” đây. Tuy nhiên, có lẽ phải dông dài một chút đã, để tôi tự thuyết phục mình tại sao lại phải băn khoăn về vấn đề “liên hoan” hay “nhậu nhẹt” gì đó ở trên. Có lẽ là do cái tạng người. Tỷ như cái anh “gấu gấu”, thì hay gặp những môi trường mà ở đó anh ta thấy hợp, trong khi những người “hiền lành” thì... “thấy ghê” khi (rủi ro) gặp phải?

Nó là cái duyên chăng? Kiểu như cái anh nghiện (?), ra xã hội là nó “phách” ra người cùng giới ngay. Chứ như tôi (và bạn nữa?), thì ít khi, hay chả bao giờ gặp họ (hoặc không nhận ra họ và họ cũng chả thèm để ý đến mình), chứ nói chi đến chuyện “giao lưu” được với họ. Có vẻ như dân gian “người ta” đã thông minh hơn tôi khi mô tả những điều mà tôi dài dòng trên kia chỉ với nhõn mấy từ “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” chăng? Hay tương tự vậy bằng câu “Đi với bụi mặc áo cà sa...”?

Nói vậy vì từ những năm cuối thập kỷ 70, đầu 80 của thế kỷ 20, khi còn là học viên dự bị đại học trên thị xã (nay là thành phố) Lạng Sơn, hay khi đã là sinh viên Học viện Kỹ thuật Quân sự trên thị xã (nay là thành phố) Vĩnh Yên, cứ đầu tháng có phụ cấp hay cuối tuần là tôi thường đi nhậu ngoài quán ở công trường với bạn. Ở Lạng Sơn thì tôi thường đi nhậu với một anh bạn nổi khố cùng quê (đi chơi thì đông hơn), nhưng chỉ tháng một lần vì phụ cấp ít ỏi. Ra đó, chúng tôi gọi một đĩa cỗ cánh, lòng gà (bây giờ chắc chả ai nhậu món này?) với chút rượu (trên Đà Lạt gọi là “xì rượu”), một cuộn thuốc lá sợi vàng cuộn tay (loại mười điếu một cuộn, tất nhiên là không đầu lọc), rồi nhâm nhi chuyện trò. Những chuyện chỉ hai đứa biết với nhau (nên chả gọi được là chuyện phiếm?) Chả bao giờ uống đến say, nên nói nhậu là chỉ cho oách thôi?

Ở Vĩnh Yên thì tôi thường đi với một hội ba bốn đứa, vào mấy cái quán trên Dốc Láp, ngay cạnh bến xe. Gọi ẩm chè, đĩa lạc rang và nải chuối tiêu để nhâm nhi và tán phét những chuyện tầm phào. Hầu như thứ bảy chủ nhật nào cũng rứa, vì những thứ đó khá rẻ nên ngồi (thiền) trong quán được lâu? Đạo đó, nói đến sinh viên Học viện KTQS thì ai cũng biết món chuối tiêu, lạc rang, hay đơn giản gọi là “chuối lạc”. Thậm chí ai cũng thuộc nằm lòng một câu thơ kiểu “Bút tre” về món đó: *“Liên hoan có lạc không chuối”* (là chuối, dẫu huyền, không phải chuối, dẫu sắc)/ *Ra đi lại nhớ cái buổi hôm nay* (là buổi, dẫu hỏi chứ không phải... dẫu huyền:d)

Đại loại như vậy. Nghĩa là cũng gọi là nhậu, nhưng chúng tôi “nhậu hiền khô”, không “đại náo bàn đào” kiểu “một hai zô” cho đến “quắc cần câu” như mấy anh Hai lúa (?) hay một số cánh trẻ khác. Cứ cái tạng ấy, nên sau này thành giáo viên, thành giảng viên... thì cũng là nhậu nhưng tôi chỉ thấy nó như những cuộc liên hoan, kiểu... hiền khô vậy thôi...

Chà, giờ mới nói đến chuyện phiếm. Mọi câu chuyện bên bàn nhậu của chúng tôi, những giảng viên đại học từ trẻ đến già đều không dính dáng gì đến dạy học, đến khoa học kỹ thuật cả. Có thể là những chủ đề khác nhau, nhưng chỉ chốc lát, rồi lại nhanh chóng quay về... chuyện con cái (không phải con gái :d). Cứ như ta hay nghe nói đến câu “*Mọi con đường đều dẫn đến thành Rôm*” vậy. Bắt đầu là ai đó cảm thán: Ôi, cái bộ môn mình... Sao mà Tạo hóa khéo “*nhất bên trong nhất bên khinh*”? Mọi người bắt đầu nghĩ đến thầy A, thầy B, thầy C... toàn con gái, một lũ vịt giời? Trong khi đó thầy D, thầy E lại có tận... 3 cậu giai (đều có một cặp sinh đôi tuyền giai!). Phần còn lại thì hoặc là hai giai, thậm chí là 3 giai. May mắn lắm (?) mới có vài thầy, cô có đủ “*nếp, tẻ*”.

Chúng tôi còn “*truy nguyên*” xem tại sao lại toàn trai hay toàn gái. Có vẻ có lý khi thấy có hai nhóm môn học thì mỗi nhóm đều có thầy (thậm chí có nhóm đến hai thầy) chiếm mất 3 suất giai. Theo chúng tôi, điều đó đương nhiên (?) là “*báo hại*” các thầy còn lại trong nhóm chịu cảnh... “*trâu chậm uống nước đục*”, nhà toàn “*con gái – đàn bà – nữ nhi*”? Dùng phương pháp “*nội suy*”, tính toán một lúc thì thấy mấy thầy chưa vợ nhóm này sẽ có tiềm năng để toàn giai. Trong khi đó, cảnh báo các thầy chưa vợ nhóm kia chắc suất toàn vịt giời, theo luật... “*bù trừ*”?

Tuy nhiên, tính toán một lúc, các thầy “*tuyền giai*” đúc kết là nói vậy chứ những thầy “*tuyền gái*” thường sẽ rất giàu. Lý do là trong xã hội (?), những nhà toàn gái đều giàu có, vì tin là “*cái vía con gái nó mang của về*”, nên bố mẹ rất nhàn. Chứ anh “*tuyền giai*” chắc gì đã sướng, nếu không nói là không sướng bằng cái anh tuyền gái? Có lần tôi gặp một cậu cùng học trên Vĩnh Yên, giờ cũng làm khá to, ít tuổi hơn nhưng tóc bạc phơ. Nói về chuyện con cái, nó ngậm ngùi: Có cháu nội rồi, nhưng đứa bé chỉ bện ông ngoại nên mình chả “*xơ múi*” gì. Chỉ đến ngó cháu xa xa thôi. Trong khi đó “*thằng ông ngoại*” (ít tuổi hơn nên nó gọi thế?) suốt ngày ôm ấp cháu. Cứ có cảm tưởng “*nó*” nhìn mình mặt cứ vênh vênh? Nghĩ mà... *đắng cay quá???* Thì ra cậu giai nhà này ở tận tít trong Sẻ-Goòng với vợ, chỉ mời ông ngoại vào trông cháu thôi, chỉ vì cháu nó bện ông ngoại. Chà...

Nói vậy thôi, các thầy “*tuyền gái*” cũng chả mấy tự hào. Có điều là đành chịu, sĩ quan chứ có phải “*dân thường*” đâu mà cứ dè bừa đi, bao giờ ra thằng cu thì thôi? Tuy nhiên, chỉ là câu chuyện bên bàn nhậu, lại của các giáo sư nên chả ai cay cú, chỉ lấy chuyện mình, chuyện người ra mà phiếm đàm, lấy không khí vui vẻ cho cuộc nhậu là chính. Mà không hiểu sao, quanh đi quẩn lại là dè con gái hay con trai, mà hầu như bao giờ ngồi nhậu (hay liên hoan) với nhau, chỉ năm ba câu chuyện “*chạy rà*” cho nóng không khí lên, là chúng tôi bắt đầu cùng nhau... *đi đến thành Rôm* !

2. 3. Nhân ngày 20-11

Posted on [17/11/2013](#)

Đối với người thầy, kiến thức là quan trọng, tất nhiên rồi. Nhưng quan trọng hơn là viết ra (bài giảng) và truyền đạt (giảng dạy trên lớp) sao cho người học hấp thụ được kiến thức đó càng nhiều càng tốt. Và trong nhiều trường hợp, đối với người học, điều đó thậm chí lại là tiêu chí quan trọng để đánh giá một người thầy tốt.

Một trong những điểm mấu chốt để đạt được tiêu chí trên là khả năng của người thầy trong việc nắm bắt được những vấn đề mà người học muốn tìm hiểu, đang rất cần giải thích để hiểu. Từ đó, người thầy cần diễn giải thật mạch lạc khi viết hoặc đi sâu phân tích cho tường minh khi giảng dạy trên lớp.

Nó cũng nôm na như biết người ta ngựa ở đâu để gãi đúng vào đó (trong câu “gãi đúng chỗ ngứa”). Kiến thức nhiều nhưng cứ huyên thuyên không đúng vấn đề mà người học thấy cần tìm hiểu, cũng như cứ gãi khắp người ta, chỉ chừa... nhờn mỗi chỗ ngứa vậy. Trong cuộc sống, hai người đối thoại cũng cần tổ chức ấy để đạt đến đẳng cấp “nói với nhau nửa câu đã hiểu”.

Đạt được đẳng cấp ấy, người nói và người nghe được gọi là “hợp cạ”. Hẳn nhiên là chỉ những kẻ thông minh và đặc biệt là phải có (cái gọi là) “duyên khởi”, mới tìm được “cạ” của mình. Mà trong đời một con người, không phải lúc nào cứ muốn tìm là được...

Posted on [17/11/2013](#)

2.4. Buổi học đầu tiên

Posted on [23/01/2010](#)

(Sau một tuần vào kỳ học mới)

Phải, gần 30 năm rồi chứ không còn mới mẻ gì nữa, kể từ ngày lần đầu tiên đứng trên bục giảng, vậy mà hễ bắt đầu một “cua” mới, tôi vẫn có được cảm giác phấn khích như ở “buổi học đầu tiên”. Có lẽ là sự háo hức của sinh viên với thầy mới khiến cho tôi có cảm giác đó. Những ý nghĩ có thể là đã lướt rất nhanh trong tôi: hẳn là các em đang trông chờ được học những điều mới mẻ, ở một ông thầy mới mẻ hứa hẹn nhiều điều thú vị... Vậy thì mình không có lý do gì để khiến những gương mặt thông minh trẻ trung kia thất vọng. Có lẽ là từ đó, một cảm giác phấn khích cho buổi học mới bùng lên trong tôi...

Kỳ này là ba lớp đều cùng môn 60 tiết xen kẽ nhau cho đến gần cuối kỳ thì kết thúc dần từng lớp, đồng thời lại bắt đầu một lớp mới với một môn khác, cho đến kết thúc thì cũng vừa vào kỳ nghỉ hè. Một tuần cho kỳ học mới trôi qua và tôi luôn thấy hài lòng sau mỗi buổi lên lớp, vì bằng kinh nghiệm của mình, tôi biết chắc là đã tạo được ấn tượng thú vị cho các em sinh viên. Tôi biết họ đã được truyền một nguồn cảm hứng sau một kỳ thi dài vất vả, từ “buổi học đầu tiên” của mình. Vì qua bài mở đầu, tôi đã gợi mở ra trước mắt họ không chỉ những gì có trong môn học mà còn hướng họ đến những niềm đam mê được khám phá khoa học thông qua phương pháp nghiên cứu môn học và những tầm gương các nhà khoa học nổi tiếng.

Những gì đọc được về các lĩnh vực khoa học mà chính mình cũng rất say mê, đặc biệt là về Toán học và Vật lý, những tiền đề quan trọng cho bất kỳ môn khoa học nào mà tôi đã khéo léo lồng vào bài mở đầu, đã khiến cho các em hết sức háo hức. Là những sinh viên hệ quân sự, tôi biết họ là những học sinh xuất sắc từ THPT được tuyển lựa vào, nên họ hiểu rất nhanh những gì mình gửi gắm qua bài giảng, không chỉ là kiến thức. Tôi luôn cố ý truyền cho họ niềm đam mê được khám phá, được học hỏi như những tài năng khoa học khác mà tôi thường dẫn ra trong bài mở đầu: Acsimet, Isaac Newton, Léonard de Vinci, Stephen Hawkin, Heidenbec...

Bài giảng điện tử được chuẩn bị công phu, trình bày sáng sủa, mạch lạc, lại thường xuyên được cập nhật; bài giảng in sẵn dành cho sinh viên; lối dẫn dắt khúc chiết và logic trên bảng khi cần thiết cho những phương trình phức tạp... tất cả đã thu hút các em tập trung chú ý nghe giảng. Và đó là điều mà bất cứ một giảng viên nào cũng đều muốn hướng tới. Thay vì phải cầm cúi ghi chép, giờ đây sinh viên được khuyến khích cùng tham gia vào bài giảng: đến đây, tiếp theo sẽ là gì? Tại sao lại là thế này mà không là thế kia? Có trình bày lại như tôi được không? Ai có thể?...

Đó là cách dạy mới mà giờ đây tôi đã có thể kiểm soát khá dễ dàng ở mỗi buổi học. Cần phải nói thêm, cách tính điểm mới với 10% điểm chuyên cần, 20% điểm thường xuyên cộng vào cho điểm môn học đã tạo động lực khiến cho sinh viên tích cực hơn trong việc tham gia xây dựng bài, làm bài tập trên lớp. Thậm chí là các em còn tranh nhau lên bảng để được tích lũy điểm thường xuyên, thay vì thụ động ngồi nghe giáo viên đọc diễn như trước kia, khiến cho không khí mỗi buổi học sôi nổi hẳn lên. Và điều đó đã tác động tích cực vào cả người học và người dạy, khiến cho mỗi giờ học là một quá trình khám phá mới mẻ: sinh viên khám phá kiến thức, còn giáo viên thì khám phá khả năng của sinh viên và đồng thời cũng qua đó tự khám phá chính mình...

Posted on **23/01/2010**

2.5. Bối cảnh thi...

Posted on [10/04/2008](#)

(Ba Thầy trò: Hội-tôi-Tuân áo đỏ-anh lái xe mặc quân phục. Trước sân Đền Bến Dược)

Bạn cứ thử ngẫm mà xem, người ta “ăn món tinh thần” (như đọc sách chẳng hạn) chẳng khác chi “ăn món vật chất” (không cần như... gì nữa, vì ai cũng liên tưởng được?), có khi thấy ăn ngon miệng, chẳng biết no nữa. Còn khi mồm miệng nhạt thếch, như bị mất ngủ quá liều lượng cơ thể cho phép, hay khi cảm cúm nặng, thì... “Ừ muốn ăn, nào nào...” Kiểu thế...

(Buồn cười, tôi đây khi ăn, cứ phải hỏi đứa cháu, nó “không đếm cũng chính xác”, vì vừa tốt nghiệp loại giỏi trường trung cấp kế toán, hiện đã đi làm: Bác ăn mấy bát rồi? Có hôm nó bảo: 2 ạ! Mà tôi muốn... cãi quá, vì muốn... ăn nữa! Lại có hôm, nó nhất định bảo: 1 ạ, một cách tự tin. Mà tôi thấy... nản ghê gớm, vì chả muốn nuốt thêm tẹo nào nữa! Nguyên do là tại tôi... già rồi, nên tự hạn chế mình cái chuyện ăn chất... bột, còn gọi là “ngũ cốc” ý!)

Khi đọc sách, có lúc ta thấy “chữ nghĩa sáng rõ” lên, đọc cứ gọi là... “vào thun thút”, hiểu được nghĩa lý thâm sâu (mà có khi tác giả còn chưa... hiểu hết? Như cái máy cắt cỏ ý, chỉ cần anh nông dân, mà có người hay đùa là “Hai Lúa”, cải tiến một chút, là thành máy gặt lúa cá nhân, gặt nhanh cực. Điều này tác giả máy cắt cỏ có nghĩ ra trước được đâu?), còn có khi lại... “trơ khác” ra, chuội ra, chả thêm vào đầu cho, dù chỉ... một tẹo ý tứ nào!

Ngẫm đến đây, mà thấy chả đúng, bạn... bỏ lun đi. Vì nghĩ: Cha này bảo ngẫm, mà ngẫm ra thấy sai bét, thì đọc chi, chuồn thôi “Cu tôi” ơi – ý là bạn đấy! Và chuồn lẹ. Thì ra, bạn đang “nắm” tôi trong tay đấy, chứ bộ. Bạn mà không đọc thì tôi... “ế mẽ lém” ý, và lần sau không dám viết nữa, vì chả ai thèm đọc? Rồi, còn ai sau khi ngẫm, thấy có lý, thì xem tiếp. Xin lộ BEM trước: sau này mới... hay chứ lị? Biết vậy nên nếu có quyền sách nào... đọc khó, là tôi lại thi thoảng lôi ra đọc. Vào lúc mà tôi thấy đầu óc muốn “ăn”, ý quên, muốn đọc. Ý tôi là như khi ta thấy “thèm ăn” vậy đó. Tôi hiện có hai cuốn “khó đọc” như thế, là Linh Sơn, tác phẩm Noben văn chương của Cao Hành Kiện, và Kinh Dịch, cái gọi là “Kim cổ kỳ (dị) thư”

Cách đây hai năm, tôi vào dạy ở Bình Dương. Đề phòng có lúc rỗi, lại muốn đọc, tôi mang theo cuốn... “Kinh Dịch”. Không cần chứng minh là quyển này rất... khó đọc, nếu không nói thẳng ra là mù chữ Hán như tôi, là không đọc được? Tuy nhiên, tôi đã nghĩ một cách “biện chứng” thế này: Sách này không chỉ dành riêng cho người biết Hán tự, nếu không các nhà nho lại chả dịch ra quốc ngữ làm gì. Vậy, không biết Hán tự như tôi, ắt cũng đọc được, chứ bộ?

Sách thì tôi đã có, cuốn do Ngô Tất Tố dịch và chú giải, do cậu em vợ tặng. Cậu cả nhà tôi cũng tự mua tặng tôi một cuốn “Bách khoa toàn thư” dày cộp, nặng đúng... 4 ký, mà giá bìa tận 300 K lận, nhân dịp có tủ sách mới! (*cái tủ mà hôm tôi rước... trộm về, cả nhà chê... bé? Á ha...*). Trước đó, tôi đã dày công lập lại một bảng lược đồ sáu mươi tư quẻ, in màu khác nhau, ngõ hầu nhìn vào là biết quy luật lập quẻ; lại biết rõ từ đâu đến đâu (*quẻ 1-Kiên đến quẻ 30-Ly*) là Thượng kinh, từ đâu đến đâu (*quẻ 31-Hàm đến quẻ 64-Vị tế*) là Hạ kinh; lại biết tên từng quẻ, số thứ tự quẻ, số trang trong Kinh Dịch có giải nghĩa quẻ đó... Nghĩa là đã sẵn sàng rồi, “sẵn nong sẵn né” rồi, chỉ đợi có hứng, đợi khi thèm đọc là... dzô thôi!

Thế rồi, mọi cái lại rất hay thế này. Tôi vô đến sân bay, theo lời một cậu ở phòng Đào tạo mạch trước, cứ số điện thoại phòng Hành chính của trường mà gọi (*trường Sĩ quan Công binh, nay đã lên Cao đẳng kỹ thuật Công binh, nhưng tôi gọi thế cho gọn, để bài đỡ dài. Mà cơ khổ, bài tôi lại đang “lăm le” rất dài đây...*), sẽ có ô tô ra sân bay đón. Ôi chao, khi tôi xuống máy bay, ung dung mang di động ra gọi, thì mềng đéc ơi, tha hồ gọi, không có ai thừa máy! Tôi hoảng hồn: “Sao vậy cà, mấy cha phòng Hành “chánh” này đi đâu ta? Không lẽ 10 giờ 30 đã đi ăn cơm sạch?”... Rồi... bỗng tôi kinh hoàng phát hiện ra hôm đó là... chủ nhật, giờ ạ! Chủ nhật làm gì có ai ở phòng làm việc cơ quan?

Tôi nhanh trí lục trong bộ nhớ, rồi dù chỉ ọt ẹt đôi ba vòng/phút, “nó” cũng thả ra cho tôi một số điện thoại của anh bạn, tên là Bản (*Tên anh này là Nguyễn Trọng Bản, mà các thầy trong Bộ môn vui tính đã “dân tộc hóa” cái tên đi, thành T’Rong-Pan. Do có vợ cùng bộ môn tôi hiện nay tên là Dân, tức là ghép tên hai vợ chồng thành cái tên rất dân tộc là... Dân Bản! Á ha...*).

Gọi là anh, thậm chí có lúc thân thiết, tôi cứ gọi là “T’Rong-Pan ơi”, dù có thể gọi là thầy, vì không trực tiếp dạy, nhưng lúc tôi là sinh viên thì anh đã là giáo viên trong khoa. Một phần tôi hơn anh một tuổi (*tôi đi bộ đội thì anh đi học ở Nga*), lại sau đó cùng là giáo viên, hay đi với nhau thân thiết, nên tôi cứ... “nhớ nhãng” coi như là bạn bè?

Nguyên là dặt dây thế này: T’Rong-Pan vào Bình Dương trước, dạy xong môn của anh thì ra cho tôi thế chân, dạy môn của mình. Do là chúng tôi cùng lúc có giờ cả ngoài Hà Nội, nên phải thay nhau thế. Nhưng rủi thế nào, T’Rong-Pan bị sụn lưng đột ngột (*kiểu như bị lệch đĩa đệm sao đó, không đứng, không ngồi được, không lẽ... nằm dạy, nên anh phải ra!*) may mà nhờ có người mách, có một anh trước cũng ở phòng Hành chánh về hưu, biết thuốc Nam, nên đã “sơ cứu” cho anh hòm hòm rồi, anh mới nhúc nhắc ra sân bay được.

T’Rong-Pan cho tôi số nhà riêng của thầy thuốc, anh này lại gần nhà anh Hồng trưởng phòng Hành chánh, dặn là hỏi anh thầy thuốc sẽ có số của anh Hồng. Anh không quên dặn tôi: nhớ cảm ơn thầy thuốc hộ, nhờ thầy mà anh bay ra được Hà Nội, giờ anh ta khỏi hẳn rồi! Cứ như chuyện cổ tích về “*Cá chép hóa rồng*” mà tôi đọc hồi bé. Sau khi công một anh vượt sông đi tìm thầy để hỏi việc nhà anh (*đại loại: có cô con gái rất xinh đẹp, nhưng tự dung bị câm, không lấy chồng được! Hix...*), cá chép nhân đó lại nhờ hỏi hộ: “*Tại sao mãi mà tôi không hóa rồng?*”...

Vậy là anh Hồng kia nhanh chóng cho xe ra sân bay đón tôi. Còn tôi thì tôi đó qua phà (*cầu đạo đó đang bắc, chắc nay xong rồi?*) sang bên kia sông Sài Gòn (*hay sông gì mà bên này là Trường Sĩ quan Công Binh, thuộc Thị xã Thủ Dầu Một, bên kia là Củ Chi ta?*), khu gia đình của trường ở bên đó, cảm ơn anh Hồng và anh Thầy thuốc, như lời nhắn của... “Cá chép T’Rong-Pan”!

Giờ mới vào chuyện nè! (*Oai, dài lòng thòng mà giờ mới bâu là vô chuyện, bao giờ cho xong mà giải lao ta?*) Tôi sang nhà thầy thuốc vào buổi chạng vạng tối, do Tuấn, giáo viên bộ môn “Vượt sông” của trường Sĩ quan Công binh dẫn đi. Tuấn cao ráo trắng trẻo, nói năng rất dễ chịu, 27 mà chưa vợ, quê thị xã Nghĩa Lộ, Yên Bái. Sau này còn thêm cậu Hội, nguyên là Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe của trường Sĩ quan Công Binh, hay cùng Tuấn đưa tôi đi thăm thú các nơi quanh Bình Dương, ô tô thì nhà trường cấp cho.

Hội quê Quỳnh Thiện, cùng huyện với tôi. Anh chàng này người đậm, da ngăm đen, cười rất có duyên (mẹ tôi dạo xưa hay ngâm nga câu: “*Người đen duyên lẫn vào trong/Bao nhiêu người trắng duyên bong ra ngoài?*”), cơ thể cậu ta rắn chắc và đặc biệt là hiền lành, chân thành. Lúc đó Hội đang yêu một cô con nhà giàu ở Sài Gòn đang học năm cuối Đại học sư phạm. Hội bảo gia đình cô ý không đồng ý lắm, vì Hội quê ở xa, tận ngoài Bắc. Nhưng cô gái thì cá tính, cuối tuần nào cũng phóng xe máy về Bình Dương với Hội.

Năm ngoái tôi vào Sài Gòn, dạy ở Trường Hải quân thì Hội báo tin đã cưới em ý rồi, hai đứa ở căn hộ tập thể ở Thủ Dầu Một, do Trường phân cho.

Quay lại nhà thầy thuốc. Ông này người Bắc, hay chuyện cực! Trong nhà ông có hẳn một dãy như nhà kho chứa thuốc, sấy thuốc nam. Cả nhà, vợ chồng con cái chuyên lo thuốc để ông mang đi chữa bệnh quanh vùng. Ông luôn luôn có điện thoại gọi đến trong lúc nói chuyện với chúng tôi. Nhưng vui vẻ ông nói, đầu ông như cuốn sổ ghi chép. Mấy giờ đi đâu đi đâu là ông sắp xếp hết rồi, cứ bình tĩnh mà chuyện trò. Ông dẫn chúng tôi đi xem nhà chứa lá thuốc.

Thế nào mà tôi bỗng nhớ là mình đang đọc lại, đến chỗ “Phép bói bằng cỏ thi” trong Kinh Dịch, ngay ở những trang đầu cuốn sách, có đoạn thế này: “*Chọn chỗ đất sạch làm nhà chứa cỏ thi, cửa ngoảnh về Nam*”, liền hỏi:

– Nhà này cửa ngoảnh hướng nào anh!

Anh ngạc nhiên nhìn tôi:

– Hướng Nam. Sao cậu biết, mà hỏi hướng nhà?

Tôi lúng túng:

– Là tình cờ em đọc thấy nói nhà chứa cỏ thi thì chọn cửa hướng Nam...

Anh à ra, rồi nói:

– Đúng rồi, nhà chứa thuốc Nam nói chung theo cũng theo lối Tàu, dùng chứa thuốc Bắc. Mục đích cho khô ráo và dưỡng khí cho thuốc...

Tôi chợt nhớ:

– À, anh cho em hỏi, cỏ thi là cỏ gì? Nhà anh có cỏ thi không?

Chừng như anh cũng đọc Kinh Dịch, nên trả lời:

– Nó là thứ cỏ mà người xưa ta hay gọi thế, dùng để bói theo 64 quẻ trong Kinh Dịch, nhưng cũng là vị thuốc... (*vừa hay đến một khay chứa thứ lá đã khô, màu xám tro, xếp đều ngay ngắn, thẳng thơm, anh bảo*) là nó đây...

Thấy khá nhiều, tôi bèn ước:

– Em có thể xin anh độ... 50 cây không?

Anh cười, vẻ chăm chú:

– Được, cỏ này không hiếm. Cậu biết bói cỏ thi à?

Tôi ngượng nghịu thú nhận:

– Em chưa biết, chỉ đọc và hình dung ra cách làm thế, mà chưa làm. Ngay cả cỏ thi là gì, mặt mũi ra sao, giờ anh nói em mới biết. Nếu có cỏ, em sẽ thử xem sao...

Anh nói:

– Phải rồi, phải dùng cỏ thi mới bói được, chả hiểu sao lại vậy, do nó có “linh khí” gì chẳng? Nhưng thực bói là ở tài đoán quẻ, sau khi rút cỏ thi xong cơ...

Tôi nhân đó hỏi:

– Vậy anh có biết bói không?

Anh cười:

– Tớ chỉ giỏi về bắt bệnh và bốc thuốc, không rành về xem quẻ lắm nên có đọc cách bói, nhưng chưa bói bao giờ...

Sau đó, anh đến giờ phải đi. Tôi mang bọc cỏ thi khắp khởi ra về. Bụng như mở cờ, nghĩ: Mình may mắn mang sách Kinh Dịch vô, lại có cỏ thi, đây há chẳng phải là trời xui ru? Rồi mấy hôm rảnh rỗi, sau khi lên lớp, xen giữa các cuộc nhậu do học viên nhiệt tình... “dụ khị”, tôi tranh thủ nghiền ngẫm cách bói cỏ thi, đọc kỹ bảng lược đồ đã cải tiến...

Khi đã cảm thấy... *đường được* rồi, tôi ngẫm nghĩ: Mình may nhờ... “Cá chép T’Rong-Pan” mà có duyên gặp thầy thuốc, có được cỏ thi. Chi bằng bói luôn cho T’Rong-Pan một quẻ... xem sao. Nghĩ là làm, bèn “tắm rửa trai giới”, lược bót những nghi thức phiền toái như lò hương, cũng như đốt hương, chỉ thành tâm cung kính, làm đúng hướng dẫn... Rồi ra ngồi tỉ mẩn đoán quẻ! Bói xong, tôi phone cho T’Rong-Pan. Gặp Dân nghe máy, tôi chỉ hỏi han qua quýt rồi viện cớ hỏi về chuyên môn, đòi gặp Bản. Tôi kể tình đầu cho Bản việc xe đón ra sao, gặp và cảm ơn thầy thuốc thế nào. Đợi cho T’Rong-Pan mừng hóm, cảm ơn rồi rít... xong xuôi đầu đó, tôi mới giả vờ vô tình nhân chuyện ốm đau, rủ ro, may mắn của T’Rong-Pan mà nói hai quẻ mà tôi vừa bói được:

Một- bản thân T’Rong-Pan hung seo, tai qua nạn khỏi, nhưng vợ thì gặp hạn nặng, nhưng lại qua!

Hai- con gái T’Rong-Pan (*sinh năm 82*) học hành trực trặc nhưng cũng qua, còn ôn nữa. Chỉ riêng chuyện chồng con của cô bé thì có quan ngại đôi chút... (*Tôi không nói là có trực trặc hơn, e không tiện, sau này thấy sao mà mình... may thế!*)

T’Rong-Pan nghĩ là tôi nhân chuyện ốm đau mà tào lao, nên không để ý lắm. Lại may nữa... Chao ơi. Tôi cũng nói thế rồi quên đi vì vào Nam là dễ bị... quên mất đường và lém! Như xưa kia có câu ca về Lạng Sơn ý “*Tay cầm bầu rượu nắm nem/Mãi vui quên hết lời em dặn dò*”.

Học sinh do nhiều lý do, trong đó có vẻ “ưu tiên” dân Bắc mới vô, cho biết trong Nam sành điệu thế nào, mà... “cây đồng bắt nạt Thầy?”. Hễ gặp ngày nghỉ lại... thay nhau (?) rủ Thầy đi nhậu, đi chơi tham quan loanh quanh: Địa đạo Củ Chi, Đền Bến Dược, Khu công nghiệp Singapo, Gốm sứ Minh Long, Cà phê cà pháo, sinh tố sinh... táo (?)... ngắm đêm khi ngồi nhà nổi trên sông Sài Gòn (*Sông gì chảy qua Bình Dương, dày đặc Lục bình nhi?*)... Xuýt nữa, tôi còn được lên tận Tòa thánh Tây Ninh tham quan. Sau chỉ vì tôi sắp ra Hà Nội, mà đi xa phải đăng ký xe trước, nên tiếc là không đi được.

Rất thú vị và tuyệt vời thế, nhưng tôi đã tiếc hùi hụi vì mãi chơi mà khi về, lúc đang ngồi trên tàu bay ở lưng trời, tôi mới nhớ ra là mình đã quên mất túi cỏ thi! Tiếc ghê lắm, vì đó là... trò chơi hay ho. Nhưng rồi lại nghĩ: có lẽ ông trời chỉ cho ta chơi đến thế. Nên đừng tiếc mà chi.... Rồi mãi hôm qua, tôi mới chợt nhớ để kiểm tra chuyện bói cỏ thi dạo nào, thấy ra thế này:

Một- T'Rong-Pan rất ôn thật. Từ đó không ốm. Năm ngoài cùng tôi đi dạy ở Hải quân (*Sài Gòn*) nhẹ tênh. Chỉ mỗi tội hút thuốc lá như điên, tuôn khói như... lò gạch. Buổi sáng tôi hò hét dậy tập thể dục thì anh chàng khật khưỡng nhặt cái kính cận, ngoắc vô tai, rồi tìm... bao thuốc lá. Đầu tiên là rút một điếu, cắm chính xác vô mồm, rồi với tay lấy cái quẹt ga để... nhóm lò trong... hai lỗ mũi, khói tuôn ra nghi ngút, về rất khoái trá. Sau đó mới ra sân nơi tôi chạy vòng quanh, ưỡn ẹo mấy động tác lấy lệ. Chực cho tôi tập xong đi đánh răng là T'Rong-Pan lại tắt thuốc vô... ngủ tiếp, cứ như tôi là “khắc tinh” giấc ngủ rộn của anh ta vậy!!!

Trong khi đó thì cô Dân, vợ T'Rong-Pan bị một trận tương chết thực: mới đầu chỉ do khớp khiếm chi đó (*Các chị các bà 40-50 trở lên mà không bị khớp thì kiện ông trời được rồi, thế nào cũng thắng, lại được như ý? Hix...*) Nhưng do viện Quân y “tài quá”, phán bệnh lung tung, cấp thuốc Tây tùm lum, làm cho thuốc nọ... chửi cha thuốc kia. Hậu quả khủng khiếp là lục phủ, ngũ tạng (*tim, gan, thận, phổi, dạ dày...*) gần như... đi đứt! Về ngoài khuôn mặt cô biến dạng rất thảm, da dẻ nhợt nhạt xanh không ra xanh, vàng không ra vàng...

May mà bỏ Tây y sớm, lại mệnh cao chi đó mà chạy đủ các loại thầy: Đông y, Bắc y, Nam y, và “Âm” y (*ngày nay ai cũng biết một câu rất đúng: Dương không trị được, Âm khắc trị được?*). Chẳng biết... tại “ai”, chỉ biết một ngày, bỗng ngó lại thấy cô như thay máu, lấy lại sức sống trên khuôn mặt, trên làn da. Và bây giờ thì bình thường, nếu không nói là trẻ ra mấy tuổi!

Hai- Cô con gái 82, học hành trắc trở nhưng rồi may mà nhanh tay làm lại từ đầu, giờ đã lại sắp xong đại học rồi. Riêng về đường tình duyên cô bé thì... mỹ mãn, đã cưới được anh chàng con nhà giàu ít hơn mấy tháng tuổi (83), sau khi cậu chàng đi du học Singapo về. Mà trước đó, hai bố mẹ cô hết nóng lại lạnh theo từng cung bậc của hai đứa trong thời gian chúng yêu nhau, xa nhau. Trước đó nữa là trắc trở do gia đình cậu bé không chịu, chắc vì cô gái nhiều hơn vài... tháng tuổi chẳng?

Vậy là, tôi đã tập tọng bói cỏ thi và xác suất là 50%, hai điều đúng một? Điều tôi muốn nói sau cùng là: tất cả những chuyện trên mà tôi đã kể như thật ý, hóa ra... chỉ đùa vậy thôi, chỉ để các bạn giải trí một chút. Mặc dù cơ sở của nó là hoàn toàn có thật: Cách bói cỏ thi ghi rõ ở trang 45, cuốn Kinh Dịch do cụ Ngô Tất Tố dịch và chú giải, NXB Văn học ấn hành quý III năm 2003. Chỉ lưu ý các bạn một điều: Có nhiều cuốn Kinh Dịch lắm, lại có cả Chu Dịch nữa, nhớ tham khảo cho kỹ.

Ngoài ra, cái bản lược đồ sáu mươi tư quẻ rất tiện lợi kia là có thực, do tự tay tôi lập ra, không bằng trí tuệ gì ghê gớm lắm đâu. Ai cũng có thể làm được, chỉ cần dụng công một chút, là OK!

2.6. Đỗ khéo?

Posted on [03/12/2007](#)

Sinh viên xung phong lên bảng đây...

Tôi vốn dạy chuyên ngành (liên quan đến Chế tạo máy). Cách đây độ vài chục năm, nghe anh chủ nhiệm Bộ môn hồi đó (vốn là chuyên gia về Toán-Cơ) xui đại(?), nghiên cứu thêm về Toán-Cơ, cụ thể là môn “Cơ học môi trường liên tục” để dạy. Chả là anh chuyên dạy các môn Toán-Cơ, trong đó có môn CHMTLT mà.

Đang yên ổn với vợ (trẻ) con (thơ) trên “quê em miền Trung Du”, khăn gói quả mướp về Hà Nội học (Thầy Đào Huy Bích, Tiến sĩ Toán -Cơ bên ĐH Tổng hợp, mở lớp chung cho một số GV dạy CHMTLT ở các trường ĐH phía Bắc tại ĐH Bách Khoa) một khóa ngắn ngày Tôi vốn hiếu thắng, tự ái vật (kiểu: chẳng nhẽ ta lại không làm được cái này cái nọ ý) vậy là cũng học xong được cái khóa học “xương xẩu” đó và thế là danh mục môn học được add thêm môn CHMTLT!

Nói thêm về cái môn học này tỳ: Hỡi bất cứ University Teacher nào đã từng “ném” môn CHMTLT (ở đại học hay Cao học), đều nhận được cái lắc đầu kèm câu cảm thán: Món đó, khó nhằn lắm! Mà quả thực, hội nghị ngành Cơ toàn quốc ra quyết định cho SV học đại trà môn đó được mười năm thì rút quyết định đại trà, nghĩa là Trường nào, ngành nào thấy cần thì cho SV học, không bắt buộc.

Tôi bót được một môn nhiều phen khiến mình đau dạ dày (tôi học ít không seo, học nhiều, lại... máu học, mà như đã nói, do tự ái nên hay... máu (?), y rằng lại tái phát DD, thế mới... củ chuối chứ lị). Cho đến tận hai năm vừa rồi, SV hệ dân sự (ngành Xây dựng và Cầu Đường) lại phải học CHMTLT, chỉ vì ngoài ĐH Xây dựng, người ta dạy nó! Anh chủ nhiệm BM cũ đã nhiều tuổi, nhưng vốn là một chuyên gia có hạng, nên chưa được hưu, thấy quanh quẩn hung còn ai... thừa kế cái món gia tài “xương xẩu” này liền “xui” anh bạn Tổ trưởng BM mới, “nọc cổ” tui, bắt dạy lại môn CHMTLT. Mà... của đảng tội, sau cái hội đào tạo cách đây vài chục năm đó cho cả mấy GV nữa, rồi tan tác hết, chỉ tro khác mỗi tui khả dĩ dạy được cái môn... củ chuối này???

Tui: Một là bỏ lâu, không sờ đến, muốn dạy tiếp phải... đau dạ dày? Vì không “chơi bời” với “nó” được. Để dạy được “nó”, lại phải suốt ngày ngồi giải bài tập. “Nó” là cái thứ “Siêu Toán”, lại liên quan nhiều đến các ứng dụng cho ngành cơ, rất... củ chuối? Hai là tui còn dạy hai môn nữa, mà “dưới trướng” hồng có ai! (Mỗi năm ngoài mới thêm một, rồi một nữa, GV mới bổ sung, vẫn còn nặng gánh... tang bồng lém?) Vậy là nghĩ bụng: Chối đã! Nhưng, muộn roài. Gạo đã xay ra cám roài! Giấy báo dạy đưa xuống, hai ông TT Bộ môn (một cựu, một đương nhiệm) không thềm hỏi ý kiến “đương sự”, mặc dù còn là “phó tướng” nữa, chơi bài chắc ăn, điền tên tui vào KHGD, gửi thẳng lên phòng đào tạo rồi mới thông báo!

Tui, vốn luôn lấy phương châm bên... ngành y (?) “còn nước còn tát” để xử thế, bèn chạy ngược chạy xuôi, tìm cách “nhường cái món xương xẩu” cho Bộ môn khác, nhưng không được. Ai cũng “thông cảm cao”: môn đó khó nhằn, phải người học chuyên Toán-Cơ mới “điều trị” được! Nhưng cuối cùng, chẳng ai hứng thay cho cả. Thậm chí, có người còn ní nuận: Anh đã dạy nhiều “cua” môn đó rồi, chỉ cần ôn lại là... “chạy tốt”. Kể cả “dân Toán-Cơ”, nếu chưa dạy lần nào, cũng còn khướt, mới theo kịp anh (khen thật hay... bõn vậy ta?)

Vậy là “thua”! Nhưng được cái, tôi “duy vật cao độ”, biết cố hết sức rồi, mà không được, tức là phải đổi mặt. Mà đổi mặt là tôi hay... tự ái, tức là lại “mớ ní nuận” cũ rích: “Chẳng lẽ lại không làm được nó à”. Ý tôi là chẳng lẽ chịu thua cái môn... củ chuối này! Thế là tui lại ngày đêm giải bài tập. Đọc lại, giải lại, dung mà như... mới! Tôi có kinh nghiệm: để đỡ ngại việc gì, tốt nhất là... say mê nó.

Tôi tự ní nuột: “Tại sao thằng nọ thằng kia nó mê game, đến mức quên ăn, quên ngủ, thậm chí báo nói có thằng “sang” thằng... Thiên đàng (ý là cũng Thiên đàng, nhưng là Thiên đàng ở... ngang ngang, “kém tầm” hơn loại Thiên đàng trên cao, phải “lên”? Hix)?, ta chẳng thấy gì hay ở mấy cái hình nhân thô thiển với cả bì bùm sùng đạn! Đơn giản, chỉ là vì nó tìm thấy trong game có cái gì hay ho lắm ý, mê hoặc lắm ý, chẹp chẹp...”

Tại sao có thằng mê chơi gà, suốt ngày hít bụi xem hai... “con diên” nhảy lên nhảy xuống đá vớ vẩn, có thấy thế võ vẽ giề đầu? Chỉ vì nó nhìn thấy thế võ thật, cảm được “mảnh miếng” của mỗi con gà khi giao đấu, chưa kể còn cái thứ kèm theo rất dễ nghiện là... cá độ nữa!

Vân vân và vân vân...

Tức là, phải tìm thấy trong những thứ... củ chuối mà số phận ấn vào tay mình (thứ “không củ chuối” thì giấu đi, xài một mình, nhớ chớ kêu ca à nha? Cứ làm hư... iem!) điều gì đó mê hoặc được mình, dù chỉ riêng mình thoai (như lời bài hát, sến vãi!).

Ví dụ: Nó ấn vào tay cái cuốc, bắt ra ngoài đời, cuốc cỏ sấn, đại loại thía. Lại hung đi à? Đi. Vậy đi mà thanh thân (mà vui vẻ nữa, tại sao không?) thì thích, hay âm ức hậm hực thì hơn? Âm ức, hậm hực làm mình xấu tính, chưa kể nó... cắt com, chét đói!

Vậy là ta nghĩ: chu cha, ngoài đời thích thế, hoa vàng nè, khói người đốt rạ bằng lảng bay nè, chiều đẹp đẽ, cô liêu nè... Thế là cuốc một lúc, bụng nghĩ, sao ít cỏ sấn thía, đã xong việc roài, mà chưa muốn vìa! Nào, có lý chưa?

Ví dụ nữa nìe: Bị vợ bắt ở nhà trông nhà, nấu cơm. Kháng chỉ à? Thì ai nấu, không lẽ tối về cả nhà nhịn? Lại nhẩn nhẩn nhó nhó, lại nặng nặng nhẹ nhẹ, mình cũng chả sướng gì. Vậy thì nấu. Nhưng hậm hực nấu, khó chịu nấu hay vui vẻ nấu? Đẳng nào cũng... nấu, chi bằng ta... phát minh ra món gì ngon ngon, hoặc thử nghiệm công thức nào đó trên... Blog của vợ. Hóa ra, thấy... cũng hay phết. Thế là OK, được biết tài mình, lại được món ăn ngon cho cả nhà. Nào, có lý chưa?

Rồi, rồi... (ông Đé đấy, vừa đi... bụi, bị dính phẩy khuẩn tả về mà đã hách dịch thía hung bít) Đây, đây. Sang mục chính đây! Ặc Ặc, bi giờ mới mục chính, bao giờ cho hết bài đề... giải lao đây ta? Vậy là tui rung đùi tìm tòi cách giải, không chỉ một cách mà còn tìm cách khác, nếu gặp bài hay và nếu... giải được! Tôi nói thía vì có khối bài giải cả buổi mới xong, lại có bài giải đến giờ vẫn... chưa được, có lần phải hỏi thầy cựu TT Bộ môn! Hix. Có hôm, tôi mải quá, ngồi cả buổi sáng, quên cả uống nước, quên cả đi... thui chít, ông Avatar nhòm!

Sinh viên xung phong lên bảng đấy...

Kết quả là tui phát hiện ra môn CHMTLT chả phải là khó đến thế, thậm chí là khá hay, vì nhiều lúc mình tìm ra cách giải một bài rất khó nhằn, mấy hôm không giải được.

Nói thêm: Đạo xưa, hồi còn học Cấp 3 (PTTH bây giờ) và cả Đại học hai năm đầu nữa, tui hay có nhiều bài toán (Đại số, Lượng giác, Hình học, Tích phân...) thủ sẵn trong đầu (chỉ là do giải mãi chưa được nên nhớ). Khi rỗi rãi, khi đi bộ hay xếp hàng làm gì đó, là tui thâm giải trong trí nhớ của mình. Vừa được việc, vừa giết... thời gian, đỡ sốt ruột!

Rồi khi đi dạy môn CHMTLT, trước tiên là tui dọa: “Môn này khó lắm (mà khó thật, lướt qua mấy trang tài liệu đã hoa mắt, chóng mặt, hạ đường huyết luôn) các bạn thấy thế không?”.

SV: “Có ạ”. Không có mới lạ chứ???

Tôi nói tiếp:

– “Nếu các bạn chú ý nghe giảng lý thuyết, sẽ hiểu được khoảng 20-30%”.

SV: “Oài!!!”

– “Nếu chịu khó làm bài tập sau mỗi chương, hiểu thêm lên tới 60-70%”

SV: (khấp khởi)?

– “Sau khi các bạn ôn thi: Môn này... dễ quá”.

SV: (Không nghe ra tiếng gì để “dịch” lại! Ôn ào: một chút ngạc nhiên, một chút phần khích, một chút nghi ngờ...)

Và trong giờ giảng sau đó thì có tâm trạng hồi hộp theo dõi xem sao!

Tiếp theo, tôi nhanh chóng tìm ra cách “dễ khéo” SV học môn CHMTLT. Rằng (thì là mà): Lý thuyết tuy khó nhưng mà phải chú ý mới làm được bài tập. Mà bài tập thì: bài này hay lắm (mời mời cho họ biết hướng giải. Khó quá làm sao thấy hay? SV vốn thích “mì ăn liền”, khó là iem chán, hi hi).

Khi họ giải được, tôi khen “tới số luôn”, vì tôi phát hiện ra... SV rất thích khen, hay thế chứ ỉ!? Rồi tôi lại “úp mở” nói rằng: Bài này hay thía, sau còn hay hơn! Vì biết khi giải được là SV rất... máu. Cứ thế, họ hung bít tui đang “dụ khị”, đang “dễ khéo” cho họ mê, như tui đã từng mê việc giải bài tập vậy.

Mà sự thực thì cuối cùng, sau mỗi chương, họ thấy tôi nói đúng: Không khó lắm. Họ làm được bài tập, tức là hiểu được lý thuyết, thậm chí tôi còn “kích”: “Thấy dễ chưa? Dễ thì... chán ngay thôi mà? Như yêu ý: yêu cô nào “kiêu, khó nhằn”, mới thích; cô nào yêu “dễ” quá, chán òm à??? Hix” (SV: Cười ầm ỉ!!!)

Đặc biệt, giờ bài tập, tôi thấy họ im phăng phắc, cầm cúi giải, trong khi bình thường thì hơn trăm người, lớp học như cái chợ... Thậm chí, có lần nhìn họ học, im ắng, tôi muốn thực lòng khen một câu: “Lớp mình ngoan nè”, nhưng lại... nhin, vì sợ họ mất tập trung, lại ồn ã cả lên, thì mệt!...

Posted on [03/12/2007](#)

3- Về Lớp Báo chí Khóa 3

Posted on [07/05/2008](#)

3.1 Lớp Báo chí khóa 3 (1)

*(Đề tặng các bạn lớp Báo chí bằng hai, hệ chính quy- Đại học KHXH &NV Hà Nội.
Khóa 3: 1996-1998-Phạm Ngọc Hùng)*

Nếu sắp xếp theo thư mục, bài này nằm trong “Đi bộ đội” thì mới đúng, chứ không phải trong “Tản mạn”. Và do vậy, lẽ ra còn lâu mới đến lượt “nó” ra đời, vì “Đi bộ đội” đang ở giai đoạn năm 1973-1974, mà bài này viết về giai đoạn 1996-1998, khi tôi học lớp Báo chí khóa 3, bằng 2, hệ chính quy của trường Đại học XH&NV Hà Nội! Chỉ là nhân dịp ngày Báo chí sắp tới, lại nghe Thiết Hùng nhắc đến lớp nên bỗng có cảm xúc mà viết bài này. Đề tạm ở mục tản mạn vậy, rồi sắp xếp sau.

Cần nói thêm là trong quân đội, nhưng là giáo viên nên tuy không có văn bản chỉ đạo nào, chúng tôi cũng luôn tự mình đăng ký theo học thêm những môn nào đó, nhằm nâng cao trình độ mọi mặt, ngõ hầu hoàn thành tốt nhiệm vụ giảng dạy của mình. Ở thời điểm đầu những năm 90, có những môn như Ngoại ngữ, tin học, phương pháp sư phạm đại học, triết học... thì có thể đăng ký học và được trợ cấp học phí theo học, nếu trong Học viện không mở lớp. Đó là kể các môn thêm, ngoài bậc học chính quy như Cao học hay Nghiên cứu sinh. Còn học cái gì đó nữa, như tôi theo học lớp Báo chí này thì tự bố trí thời gian và tự túc kinh phí.

Quay lại bài viết này. Nguyên là hôm qua, tôi được Thiết Hùng, hiện là phóng viên báo Quân đội nhân dân, gọi điện bảo là đang ở đám cưới con anh Nhã, trước cũng học cùng lớp Báo chí với nhau. Tôi nghe tiếng ồn ào qua máy, đoán là có mấy bạn cùng lớp đang ngồi cạnh đó. Thiết Hùng bảo sao anh không đi, tôi nói mình đang có cái đại hội Chi bộ nên xong rồi anh em cũng đi ăn. Và lại, chắc anh Nhã cũng chỉ báo được cho một số người thôi. Tôi được Thiết Hùng báo qua cái QC bên blog Yahoo, nhưng bạn nên không đi được. Thiết Hùng thông báo là ngày báo chí tháng 6 năm nay, vẫn tổ chức họp mặt lớp như mọi năm. Lại nhắc là lâu lắm tôi bỏ, không chịu tham gia. Đó là vì đã vài lần tôi có giờ vào đúng hôm đó, nên vắng mặt thôi. Tôi tự hứa năm nay sẽ cố gắng đi. Lớp thường thỏa thuận tổ chức ngay sau ngày báo chí, tức là là 22/6 hàng năm.

Phải công nhận một điều, học thêm được cái gì đó bao giờ cũng tốt. Tôi chưa chứng minh được có gì học thêm, – tất nhiên là có trường lớp hẳn hoi, – mà lại xấu cả (?). Và tôi, thường lúc này hay lúc khác, luôn nhắc các bạn sinh viên của mình, rằng (thì là mà) các bạn đừng bỏ phí việc học một môn nào đó, ít ra là trong chương trình mà người ta dạy cho mình. Vì thậm chí sau này nếu muốn, các bạn phải bỏ... “ôi xiên” ra, mới được học đấy! Sở dĩ một điều ngỡ đơn giản vậy mà phải nhắc, là vì sinh viên vốn ngại học, ai đi học mà chả thế (?) Nên có tâm lý coi môn nọ môn kia chả cần gì cho mình sau này cả, thậm chí còn... kêu inh lên? Cũng hiểu được tâm lý đó, nhưng mình biết là rồi sẽ có lúc họ cần, nên cứ khuyên nhủ vậy.

Nói vậy để quay lại lớp Báo chí này. Tôi nghe anh Tùng, vốn từng dạy “vỡ lòng” cho tôi về quay phim (giờ anh phụ trách phòng học chuyên dùng cho môn Truyền hình, đại học KHXH & NV Hà Nội), thông báo đang mở lớp bằng hai, khoa Báo chí khóa 3. Anh vừa học xong khóa 2 ở đó. Nhân tiện vừa học xong Cao học, hơi rỗi nên có thể thu xếp thời gian để học, tôi liền làm hồ sơ đăng ký nộp cho thầy Sơn, lúc đó là Phó khoa, phụ trách lớp Báo chí bằng hai này. Vào học, lớp toàn chị em bên VTV, HTV, TTX và các báo khác, vốn đã có bằng nào đó rồi, nhưng thiếu bằng Báo chí. Lại có một số như tôi, vốn chuyên ngành kỹ thuật nên phải đăng ký học thêm một loạt môn xã hội khác để có chứng chỉ tương đương ngành Xã hội nhân văn, coi như đầu vào bắt buộc.

Vào học chính khóa, có nhiều môn học khá hay mà tôi rất thích, nhưng do đi bộ đội rồi học kỹ thuật, nên tôi không có điều kiện theo học. Vốn có sở trường về các môn xã hội,

nên học thêm cái bằng Báo chí này, tôi coi như đi... bát phở (?). Lại tích lũy cho mình được khá nhiều kiến thức về lĩnh vực Xã hội nhân văn. Bạn hỏi, vậy cái đó sẽ giúp gì cho chuyên môn của tôi ư? Xin thưa, hiểu biết rộng giúp con người tự tin, đúng không nào. Mà khi lên lớp, đứng trước đám học trò, điều gì làm cho thầy hoạt bát, thỏa mái, và do đó phát huy được năng lực tiềm ẩn của mình cho việc truyền giảng kiến thức, nếu không phải là sự tự tin? Ngoài ra, học các môn xã hội nhân văn, ta sẽ tích lũy được khá nhiều kiến thức hữu ích, ngõ hầu nắm bắt được tâm lý con người, một điều rất cần cho một giáo viên, nếu muốn tiếp cận với đối tượng sinh viên của mình.

Còn nữa, làm học trò, khi đang làm thầy giáo, cũng mang lại một lợi ích thứ phát (tạm gọi thế) là hiểu được rất rành rẽ một điều: là sinh viên người ta sẽ nghĩ gì, làm gì... khi thầy đang giảng bài! Kiến thức hữu ích này được tôi cảm nhận để hiểu sinh viên của mình, khi tôi trong vai trò là người đứng trên bục giảng. Nhờ đó, tôi có được những cách tiếp cận hợp lý với sinh viên trong quá trình lên lớp, mà nếu không làm học trò ta khó mà hiểu ra để ứng xử cho tối ưu, hay chí ít là cho hợp nhẽ.

Chẳng hạn, là học trò, đi học vậy nhưng không phải môn nào tôi cũng chú ý như nhau. Nói thế không có nghĩa là tôi trọng môn này khinh môn kia. Chỉ là môn nào hay, thầy cô dạy mà tôi thấy thích nghe thì tôi chú ý, quên hết... “em út” chung quanh. Buồn cười, giờ kể ra thì... hơi ngượng, vì “chắc là” mình... già rồi, nhưng dạo đó tôi chỉ... nhõn bốn mấy (?), lại còn khá là... lôm côm nữa? Tôi hay ngồi mà chung quanh toàn... các em, giờ nhắc lại chắc Quốc Khanh còn nhớ. Quốc Khanh ít hơn tôi một tuổi (sinh 54, tuổi Ngọ), xinh đến mức, văn công phải nghiêng mình trước cô. Khanh có vẻ đẹp quý phái, hễ ai nhìn là mê ngay, không có ngoại lệ, nói thế cho... nhanh! Quốc Khanh (ôi, cái tên đàn ông?) chuyên làm chương trình Thiếu nhi ở VTV2, rất thân với tôi.

Sau này Khanh dụ tôi viết kịch bản (Học trong sử sách- Chuyện của chúng mình- Hoạt cảnh cho mẫu giáo...) độc quyền cho riêng mình. Tôi còn vẽ hình con vật cho Khanh minh họa chương trình Mẫu giáo của mình nữa. Khanh có khiếu thuyết phục “vừa đâm vừa xoa” rất hiệu quả, khiến có lúc như biến tôi thành con... la, thò hàng chục kịch bản trên vai trong một khoảng thời gian rất ngắn. Đó là do có lúc, Khanh phải làm đôn hàng loạt chương trình để phát dân, rồi bận đi đâu đó... thậm chí là đi Pháp, đi Úc theo chồng. Vợ tôi cũng phải công nhận Quốc Khanh có tài làm... đóc công. Mỗi lần cô đến nhà tôi giục kịch bản là ôm tôi như cháy nhà. Gặp lần tôi sửa nhà bận bịu, lúc nào cũng chót vót trên dàn giáo với cánh thợ, Khanh tức lắm, nói như... mắng xoi xoi, làm vợ tôi cũng phải bật cười. Được cái, tôi viết nhanh và chất lượng nên cũng không bỏ công cô đi lại. Giờ tôi còn lưu hàng bốn năm chục kịch bản đã phát trên chương trình Thiếu nhi, ban khoa giáo VTV của Khanh. Một số trong đó có trong tag kịch bản ở blog tôi bên Yahoo . Sau này Khanh thân với vợ tôi lắm, đi Pháp còn nhờ người mang nước hoa về tặng vợ tôi, đi Úc thì gửi kem cừu dưỡng da, toàn loại hảo hạng. Chỉ “nhõn” có tôi là chả có quà gì, đúng thật là đàn bà... (nẫu quá?)!

Khanh bảo, kịch bản tôi viết thì miễn chê, đó ông nào duyệt mà bỏ được một chữ. Đó là Khanh hơi quá lên một chút, nhưng quả là đã mượn ý ông Việt Tiến, trưởng ban VTV2, có lần cầm mấy kịch bản đang duyệt, trong đó có KB “Học trong sử sách” của tôi đi vào phòng làm việc. Lúc đó trong phòng đang có khá đông chị em phóng viên, trong đó có Quốc Khanh đang ngồi. Ông nhăn nhó chê, khiến cho Khanh lo toát mồ hôi: “Viết thế này à, chữa đờ lờm cả đây này... Viết lại, hay thậm chí là bỏ hẳn đi nhé...” Rồi ông lại hồ hởi, tươi rói: “Ông Sơn Hà là ông nào? Ông này viết KB tôi không chữa được chữ nào...” Quốc Khanh sau đó bảo: “Em mừng quá, mặt... vênh cả lên. Vì trong phòng, ai chả biết KB của em là anh viết, lấy tên con trai là Sơn Hà...”. Đấy, đại loại thế. Rồi Khanh đi lâu, nên cũng đành... “bàn giao” tôi lại cho chị Hằng phó phòng, em Bích Ngọc, em Hương... một thời gian dài nữa. Nhưng người “ra roi” mạnh cho tôi chạy như... ngựa vía, thì chỉ mình Quốc Khanh mà thôi!

Quay lại lớp học. Khanh rất ghét cái kiêu tôi đã... già rồi mà cứ hay chuyện riêng trong lớp với mấy em tre trẻ (kiểu ta nói bây giờ là 7X) ngồi kín chung quanh. Em Liên Hương, em Vân Anh (VTV), em Mỹ Hạnh, em Thu Hoa (HTV)... Đó là lúc gặp môn tôi không... thích lắm, mới... buồn dựa lê thế. Môn mà thích thì tôi ngồi im re, há mồm nghe, khiến cho mấy em như... buồn quá, chán chứt, bèn nghĩ cách trêu tôi. Em Liên Hương có lần còn giả vờ xòe bàn tay hươu hươu trước mặt, trong khi tôi mãi nghe giảng, ra ý xem tôi còn... sống, hay đã... tôi mất rồi? Sau này tôi cho nhân vật Tùng Chi tả hai tiết giảng, là lấy cảm hứng từ hai giờ dạy mà tôi thích: một của cô Đoàn Hương, môn Thi pháp học và một của thầy Quán dạy văn học Trung Quốc. Bạn cùng lớp Báo chí với tôi mà đọc [“Tiểu Thuyết”](#) đang viết dở của tôi, đến phần này là nhận ra ngay, dù chỉ có đôi nét chấm phá của thầy cô kể trên và còn ít hơn nữa nội dung tiết giảng của chính họ trong đó. Đó là do tôi tham khảo tài liệu, “gia công” thêm vào... (Xem Tiểu thuyết (5))

Cô Đoàn Hương đã từng cho tôi điểm 9 môn “Thi pháp học” của cô, bài tôi viết về Nguyễn Huy Thiệp, với cái tit: “Nguyễn Huy Thiệp, vạn lý độc hành nhân”, do tôi ví nhà văn tài năng này như một kiểu “Anh hùng bất bại” trong chốn giang hồ, một mình một ngựa, một con đường vạn lý... Là người duy nhất trên con đường văn chương của giai đoạn cuối thập niên 80, đầu thập niên 90, thế kỷ XX. Khiến cho một thời, anh không bị trồn lẩn vào “đám lữ hành” đông đúc trên con đường ấy... Cô nói trước lớp, về triết lý xen chút hài hước: bài của tôi có thể được điểm tối đa, nhưng cô đã để lại một điểm, coi đó như một sự chưa hoàn hảo vốn có của sự vật?

Cần nói thêm là thầy Hà Minh Đức có lẽ ghét tôi lắm (?), vì đã đôi lần thầy bắt gặp tôi nói chuyện như... gió cuốn với mấy em chung quanh. Sau này tôi gạ thầy hướng dẫn cho làm luận văn, thầy lắc, vì đã hướng dẫn em Tú Anh, em Vân Anh... (trộm vía, toàn em xinh cả?) quá tải rồi. Nhưng có lẽ, một phần thầy vốn ghét thằng cha (là tui nè) hay chuyện riêng trong giờ thầy giảng? Nếu vậy thì cũng đúng thật rồi, chả oan tẹo nào! Nhắc đến em Vân Anh. Đạo đó em chưa hay lên hình Thời sự như bây giờ. Học đại học Sư phạm ngoại ngữ, khoa Nga-Anh ra, năm đó em mới... 22-23, như đa phần mấy em lúc

đó. Vân Anh có vẻ đẹp hơi thô, do cao lớn, da ngăm đen, như cô gái gốc Ấn. Đặc biệt khi cười, Vân Anh có chút răng khềnh, lại có ánh mắt vui mà lém, lại ánh lên nét thông minh, rất có duyên. Kể đến em, phần vì ngồi trong lớp cạnh tôi, em thuộc loại... nói chuyện riêng như gió. Vân Anh có mẹ cũng làm trong VTV, nhưng trẻ và cũng xinh. Hai mẹ con mà trông như hai chị em. Mẹ là con gái ông Trung tướng khá nổi tiếng một thời, tên Trần Văn Quang, nên Vân Anh ghép cả họ bố và mẹ vào tên của mình thành Nguyễn Trần Vân Anh.

Tôi chép bài nhanh, lại chữ đẹp, Vân Anh cứ hay gạ đổi vở chép cho tôi. Có lẽ cũng có một chút mơ mộng, nhớ đâu sau này tôi lên... đại tướng, Bộ trưởng quốc phòng, lúc đó sẽ có lưu bút tích của tôi chẳng? À ha... Buồn cười, tình cờ mà vợ tôi lại ghét cái cô Vân Anh này, mặc dù cả hai trùng tên nhau. Nguyên là một lần, Vân Anh đến nhà tôi mượn bài về môn Ký hiệu học của Giáo sư Hoàng Trinh. Lúc đó vợ tôi đang ở nhà, nhưng có lẽ Vân Anh không để ý, lại... chào cô. Rồi cười khoe răng khềnh rất xinh, hồn nhiên xóc tới... buồn dưa lê với tôi, anh anh em em y như trên lớp. Đạo đó chả cô nào thèm gọi tôi là chú đâu, anh tuốt. Nhà báo không có khái niệm chú? Mà tôi thì có cái mặt... phản chủ, thoát nhìn thì trẻ tưng, còn nhìn lâu thì... hung bít. He he... Ngoài ra, có lẽ do tôi có cái vẻ gì đó... lôm côm chẳng, nên người đối thoại thấy khó mà *xuống... mồm* gọi chú cho đặng? (Bây giờ thỉnh thoảng xem thời sự buổi 19 giờ, thấy Vân Anh, tôi lại trêu vợ tôi. Vợ tôi bảo, hồi đó cô ta trẻ con thế, giờ cứ mời đến xem, lại chả lịch sự thì chớ?)

Lại có em Kiều Phương, sau này làm chương trình Hộp thư truyền hình, hay kéo tôi đi quay phim cùng nên Thiết Hùng hay trêu, cứ gán ghép, em Phương nọ... em Phương kia với tôi. Kiều Phương sinh năm 71, tốt nghiệp đại học Văn hóa. Cô không xinh lắm nhưng trắng trẻo, mỏng mảnh, có cái vẻ tiểu thư con nhà. Phương vốn là con gái một nhà báo khá nổi tiếng, tên Công Diệm, chuyên làm tin và phóng sự trên chương trình thời sự của VTV. Sau đó, khi đã sắp về hưu, ông bị tai nạn, phải nghỉ việc giữa chừng. Đạo đi học thêm môn Ký hiệu học, Phương đã bụng chứa vượt mặt. Trong nhóm đi học thêm, ngoài Phương, Vân Anh và Liên Hương, có tôi là đàn ông nên lãnh phần đèo Phương đi. Buồn cười, sau này tôi trêu, anh giống ông chồng đèo vợ đi học quá. Phương gật gù: Ủ giống thật, nhè. Rồi cười. Đó là một cô gái rất hay, học cũng khá.

Một lần, cùng đi quay đâu đó, ngồi trên ô tô, Phương thật thà: Em thích ăn dưa lắm. Tôi ngạc nhiên, trêu: Eo ơi, thế thì chiều em ăn... rẻ không à! (Lúc đó, chỉ hai nghìn bọ, đã được một quả dưa to tổ chẳng!) Em cười, thừa nhận là thế! À, em Liên Hương kia là bị gán ghép với tôi đấy, chả là chúng tôi hay... chuyện riêng trong lớp mà. Hương sinh năm 74, học đại học Tổng hợp, giờ ở VTV2. Mỗi lần cười là sáng trưng cả khuôn mặt, tuy không xinh nhưng rất dễ mến. (Oai, có cô nào không dễ mến mà tôi lại tả vô đây ta? À ha...). Cả bốn chúng tôi sau đó thi môn Ký hiệu học của Giáo sư Hoàng Trinh đều được 9 điểm!

Ôi, tôi muốn kể lại nhiều gương mặt trong lớp Báo chí quá, mà dài rồi. Kiểu này mọi người đọc mà không thấy mình chắc gọi điện... chửi tôi inh lên mắt. Đành điem qua một chút, khi nào có dịp thì kể kỹ hơn vậy. Thiết Hùng chẳng hạn, lẽ ra phải để lên đầu, vì khá thân với tôi, do cùng bộ đội đi học, phải kể dài. Nhưng chắc tại tôi... thích con gái hay sao á, kiểu TÝp-Phờ-Nờ chẳng, nên cứ lờ con trai đi? Anh chàng Thiết Hùng này cao ráo, trắng trẻo, đẹp trai phết. Có cô vợ xinh hết ý. Tôi cứ dụ Hùng để ảnh vợ lên Avatar cho blog thêm... sáng láng? Nhưng chỉ ít hôm, sợ... mồn mắt vợ hay seo ý, lại lòi tuốt xuống cho ảnh hấn lên. Mà anh chàng này hâm ghê cơ, bao nhiêu ảnh đẹp không cho, lại cho cái ảnh có thắt... cổ, trông ngổ lăm, lại tưởng thế là nghiêm chỉnh? Tôi lừa lừa... hạ xuống, lại cho ảnh chụp chung với vợ lên, vì tôi lợi dụng vừa làm blog cho hấn ta mà. Hùng hiền lành, chịu khó học hành, lại cũng chịu đi đây đi đó nhiều, nên viết lách khá lăm.

Có vẻ như bao nhiêu giải thưởng về báo chí của báo QĐND là hấn nểng sạch? Hỏi học Báo chí với tôi, Hùng làm biên tập ở Tạp chí Công nghiệp Quốc phòng. Biết tôi dạy ở Học Viện, Hùng gạ tôi viết bài về mảng nhà trường Quân đội cho tạp chí, không quên ngượng nghịu nhắc là chỗ em nhuận bút hẻo lăm. Tôi xiêu lòng viết hai bài, một về dạy học cho đối tượng là sĩ quan ở Học viện; một về các chuyên ngành đặc thù trong Học viện, ví dụ về Chế tạo máy và Phòng hóa.

Cả hai bài được đăng, tiền không nhiều nhưng tình cờ lại hữu ích cho tôi: năm 1996 xét Giảng viên chính, cần nhiều tiêu chí, trong đó phải có ít nhất hai bài báo in Tạp chí cấp Bộ trở lên, vậy là tôi chỉ việc phôtô hai bài báo đó, đem nộp là OK! Đúng là “*Thánh nhân đãi kẻ khù khờ*”, nào ai tính trước được! Sau đó Hùng chuyển sang Báo QĐND, giờ đã trở thành một nhà báo ra dáng rồi. Cầu cho hai vợ chồng Hùng sớm trọn vẹn ước nguyện riêng tư.

Còn một anh chàng, mà giờ viết, e giống kiểu “thấy người sang bắt quàng làm họ” quá, nhưng cứ viết, dù chỉ mấy dòng thôi, đó là Đặng Hồng Quang, tức là Hồng Thanh Quang. Hôm nọ gặp chị Lộc, biết đã lên phó tổng báo Công an nhân dân rồi, to vật! Quang vốn là bộ đội, học kỹ sư Vô tuyến điện bên Nga về. Làm báo từ đơn vị lên. Quang có nhiều năng khiếu, đặc biệt hoạt khẩu, nói năng rất bạo, nhưng có vẻ vát vả như... lao động chân tay ý? Rất tự tin và đặc biệt... phát về đường quan lộc? Quang dịch thơ Nga khá hay, làm thơ cũng rất... xuya. Dạo cùng học Báo chí, Quang giữ chuyên mục “Nhìn ra thế giới” ở báo QĐND chủ nhật, viết rất khá. Gần đây sang báo ANTG, giữ chân tổng thư ký rồi lên Phó tổng như đã nói trên, lên nhanh như đi... thang máy Made in USA?

Một lần, lâu rồi, tôi đọc được bài báo trên ANTG số tết, lúc Quang đã là tổng thư ký. Là bài báo có vẻ không thuận cho Quang lắm, nói về Nghệ sĩ nhân dân Lê Dung, vốn mất đã lâu rồi, là vợ trước của Quang. Tôi gà mờ trong chốn... “báo trường”, tưởng là này nọ, liền viết một truyện ngắn, có tên “Về một bài báo tết” hơi có ý bênh Quang? Truyện được đăng trên Tạp chí Gia đình, chỗ ông Trần Hòa Bình (Tầm Thư) làm phó tổng. Gọi điện

khoe Quang, lại hóa ra có sự quen biết giữa Quang với Bình, chuyện rất chi là đích đặc và lãng nhách! Rồi một lần gặp Quang, mới té ra bài báo trên ANTG là do... Quang viết? Oai, oai oai... !!! Chúc mừng cho sự nghiệp của Quang và hy vọng một ngày gần đây, sẽ lên tướng và còn tiến xa nữa, nhé.

Ôi, các bạn lớp Báo chí của tôi. Hãy còn nhiều lắm, nào Thanh Hà, nào Phương Hà, thời sự quốc tế VTV1. À, em Thanh Hà này, Hồng Thanh Quang có một nhận xét mà có thể ít ai để ý, nhưng tôi nghe được, khá ấn tượng: Em Thanh Hà có dáng vẻ của một cô vợ tốt? Chu cha, hay ghê. Thế mới biết, anh chàng Quang này cũng tinh mà hóm phết! Còn Phương Hà thì nhỏ nhắn, “hơi xinh một tẹo”, nói như thằng Dâu Tây (?) Phương Hà học khoa Pháp, đại học Ngoại ngữ. Em thông minh và rất chững chạc, nói năng nhỏ nhẹ, dễ nghe. Hà có mấy năm theo chồng sang Mỹ, tranh thủ học hành thêm bên đó, rất khá. Có lần tôi nhờ giúp cho một cháu vô thực tập chỗ em, Hà nhiệt tình và chu đáo lắm.

Còn em Mỹ Hạnh, em Thu Hoa HTV; còn Mai Phương, Phương Anh, phòng nhà trường VTV2. Thu Hoa học Tổng hợp Sinh, bố cũng làm ở HTV, tên Triệu Chinh Hiếu. Em cũng là... chiến hữu luôn “sát cánh” bên tôi những tiết... buồn đưa lê như... cháo chớp. Hoa sinh năm 72, người nhỏ nhắn, cười rất dễ mến, đặc biệt hay dùng từ “quên đi”, rất ấn tượng. Từ hồi đó, Thu Hoa vẫn làm Thư ký Biên tập cho đài truyền hình Hà Nội. Còn Hoàng Ngọc lớp trưởng, rất nhiệt tình với lớp, cùng Vinh bên phòng phim truyện HTV; còn em Khánh Thiện TTX, chị Mai Lộc VTV... là những nhân tố rất tích cực góp phần quan trọng níu giữ những kỷ niệm cho lớp Báo chí... À, Còn thầy Thích Minh Pháp nữa, mà tôi quên mất, thật sơ suất. Nói đến thầy Pháp, thì nhớ đến em Thúy Hào, báo Nhi đồng hay Hoa học trò nhi? Em Hào cứ khen thầy Pháp đẹp trai, mặc dù đầu thầy cạo trọc lóc, hơi lạ, không phải một... trọc như bây giờ. Mà cũng phải công nhận thầy đẹp trai thật, cười rất có duyên.

Tôi còn cái băng quay hôm liên hoan, thầy có vẻ thích cậu hai nhà tôi, lúc đó mới lớp 6, tôi cho đi theo chơi. Thầy cứ quẩn lầy nó suốt. Hôm đó thầy còn hát bài “Còn duyên ngồi gốc cây đa”, rất tình tứ. Thầy Pháp trước khi vào lớp Báo chí thì trụ trì ở chùa Hương. Sau về trụ trì chùa Khai Nguyên trên Xuân La, Xuân Đình. Mỗi lần rủ lớp lên, lại có các bà phật tử làm mấy mâm cơm chay thết đãi cả lớp. Sau đó, thầy đi du học bên Phip-líp-phin hay In-đô-nê-xi-a gì đó, rồi về trụ trì trên Vĩnh Phúc, mấy lần mời lớp lên mà tôi không đi cùng được, tiếc quá.

Lẽ ra tôi còn kể nhiều nữa, mà dài rồi. Còn các thầy cô nữa chứ. Đành hẹn dịp khác vậy, nếu còn... duyên (ngồi gốc cây nào, hả thầy Pháp?)

3.2 Lớp Báo chí Khóa 3 (2)

Posted on [22/05/2008](#)

Vũ Văn Cảnh

(Bài viết vui vui về Đ/C Vũ Văn Cảnh-Nguyên Chánh văn phòng Hội nghệ sĩ nhiếp ảnh Việt Nam. Đã được khổ chủ đọc thẩm định cho phép đăng lên trang cá nhân ☺)

Tôi chưa định viết tiếp về lớp BC khóa 3 như Thiết Hùng gợi ý, vì đang... “hơi bận một tẹo”. Nhưng hôm qua, nhận được điện thoại của một bạn trong lớp, là Vũ Văn Cảnh. Cảnh bảo đang trên đường ra sân bay, hỏi tôi còn nhớ ai không? Nghe cái giọng khàn khàn là tôi nhận ra Cảnh ngay, nên vui vẻ bảo rằng nhớ...

Cảnh cười, hỏi rằng sắp cưới vợ cho con trai à? Tôi vốn muốn vụ này chỉ... “luu hành nội bộ”, vì rơi vào chiều chủ nhật, sợ phiền anh em bạn bè. Trong Học viện tôi cũng chỉ mời rất ít, kèm theo đôi lời cáo lỗi, thay cho báo hỷ tới những ai không mời được, cho nó “kín kẽ”. Nghe Cảnh hỏi, biết là Thiết Hùng báo, nghĩ ai biết mà đi thì cũng tốt. Liên khai rằng đúng vậy. Cảnh bảo tuy không mời nhưng nhất định sẽ đến dự. Tôi liền cảm ơn rồi rít...

Xong vụ hỏi thăm, Cảnh bảo: nghe Thiết Hùng nói anh vừa làm blog cho Thiết Hùng, dùng rất hay. Cảnh cũng muốn có blog để đăng ảnh nên rất muốn nhờ anh làm. Tôi vui vẻ bảo OK, vì biết Cảnh chụp ảnh Nghệ thuật *rất má*. Từng đoạt rất nhiều giải thưởng về nhiếp ảnh Nghệ thuật và Thời sự. Đạo trước, khi còn hay đi quay tin văn hóa văn nghệ cho các em ở VTV, tôi đã từng quay về một triển lãm ảnh của Cảnh, ở 29 Hàng Bài.

Cảnh tầm thước, trông rất phong độ, dù có... hơi béo một tẹo, da ngăm đen, có giọng nói khá đặc biệt, hơi khàn khàn, là “dân miền trong” thì phải (Nếu không phải thì thật buồn cười, vì tôi là dân “miền trong” mà còn chả phát hiện ra. Cũng như chả ai phát hiện ra tôi là dân “miền trong” vậy. Có thực bụng khai ra, thì lại bêu: “Cha này xạo”!)

Trước khi đi học Báo chí, Cảnh đã là Trưởng phòng biên tập, Tạp chí Thông tin Cơ yếu. Sau khi học xong một thời gian ngắn, lúc có cái triển lãm ảnh cá nhân nói trên, Cảnh đã là Chánh văn phòng Hội Nhiếp ảnh Việt Nam. Lâu rồi tôi không gặp, hôm qua nói chuyện điện thoại nhưng vội, lại nói chuyện khác, có *thăng giáng* gì không cũng chưa kịp hỏi...

Đạo còn học ở lớp Báo chí, có lần tôi đi quay gì đó mà mình chỉ có máy VHS thường, Cảnh đã cho mượn cái VHS dùng băng Super, còn mới cứng của cơ quan. Lần đó tôi mới biết nhà của Cảnh, ở 28 Điện Biên Phủ. Sau này Cảnh chuyển lên nhà mới ở đường Lạc Long Quân. Cảnh đã mời tôi đã lên thăm một lần, nhà như biệt thự, rất đẹp.

Cảnh có nhiều tài lẻ, ngoài nhiếp ảnh, còn làm thơ, còn tài gì nữa thì tui... hung bít. Ngay tài thơ là tôi cũng vừa phát hiện ra khi Cảnh đưa cho tôi cái link của blog Yahoo!360plus. Nguyên là tôi đã kỳ công làm cho Cảnh cái blog bên [Yahoo!360](#) (trang này đã bị chết) rồi, lại biết Cảnh là tay nhiếp ảnh, nên “đặc cách” làm thêm một trang bên [Opera](#) (trang này đã bị chết) nữa. Tại sao tôi lại nhiều khê, làm tới hai trang lận như vậy ư? Là vì:

1. Trang Yahoo!360 là trang khá chuyên nghiệp, có từ lâu đời nên rất thông dụng (và do vậy, cũng có khá nhiều nhược điểm), có đông người dùng, hầu như ai cũng có, sau này mới có thêm Opera hay *mới có* nữa, *vừa mấy tuần nay* là Yahoo!360plus. Một nhiếp ảnh gia như Cảnh, muốn cho nhiều người thưởng lãm ảnh của mình, phải có trang chính là Yahoo!360, dù nó dùng toàn tiếng Anh và đôi chút bất tiện khi post ảnh, phải qua trang lưu ảnh phụ nào đó, như Photobucket.

2. Trang Opera lại có kiểu post ảnh rất tiện lợi, lấy trực tiếp từ kho ảnh của mình, code rất đơn giản, chỉ... nhõn một dòng. Đây là chưa kể ô comment của Opera cũng hỗ trợ HTML, dùng rất mê. Tuy nhiên chưa thể nói ngay là dùng Opera có thể thay Yahoo!360 được, mỗi anh một kiểu, tạm thời cứ dùng cả hai, lợi dụng thế mạnh của mỗi trang cho mục đích của mình.

3. Tôi không giới thiệu Yahoo!360plus cho Cảnh, vì “cái plus này” đang thử nghiệm, chỉ tạm dùng chơi, thăm dò thôi, không thể làm trang chính cho mình được. Ví thế này cho...

đễ hiểu (?): Nếu coi Yahoo!360 sầm uất, náo nhiệt và hơi ồn ã như... Sài Gòn, thì Opera khiêm tốn nhưng sành điệu và khá ấm cúng như... Hà Nội. Còn Yahoo!360plus, bắt quá chỉ như... Khu kinh tế mới Lâm Đồng??? Hỏi có ai như “anh Cảnh nhà em”, dùng dùng vô Lâm Đồng mở cái... Tòa soạn, rồi ngồi rung đùi nghe... chim kêu vượn hú, mắt nhìn sương mù giăng tới ngày? Biết có ai vô mà xem ảnh với cả thơ đây ta?

(Hụ hụ... Sorry sorry!!! Ai nghe ví von thấy ngứa tai và tức lắm ý, thì... chiêu ngậm nước lọc cho tan cơn tức nhé. Cảm ơn nhiều!)

Đến đây sẽ xuất hiện câu hỏi của... Thiêt Hùng: Sao “bố cu” không bày cho thằng em “cái anh Opera” hay ho kia? Thưa thằng em, là em quên đấy. Anh viết trong ô comment sau hôm nhọc nhằn sửa kích cỡ ảnh trên Yahoo!360 mà chưa ưng ý, rằng nếu rồi, anh sẽ bày “chiêu” khác, chính là chiêu Opera này đây.

Mà rồi em mãi đi học, bận quá nên quên mất tiu rồi! Nếu nhớ, thì gọi cho anh nhé. Mà em hơi bị thông minh, nên đã thấy post ảnh như... điên rồi còn gì, kể cả ảnh thiếu nữ... “bán thân bất... vại” (“bán” còn lại em bủ là em đã... “pheng” đi rồi? À, mà thấy lâu lâu em không xóa đi, anh đã mạn phép... “pheng” nốt cái “bán” còn lại của cô ấy đi rồi. Thế gọi là “tiền trăm hậu tấu”, Sorry Thiêt Hùng nhé!)

Một câu hỏi nữa: Sao tự dung Cảnh lại vô... khu kinh tế mới Lâm Đồng, mà không ở Sẻ Gòong hay Hà Nội mà thi thố... “ảnh ọt”, với cả... “thơ thiếc”? Đó có lẽ là do trên blast, tôi đưa cái link vô bài [Lớp Báo chí khóa 3](#), lại đưa nhầm vô bài trong Yahoo!360plus (Lâm Đồng ý). Chắc ai đó mà Cảnh nhờ mở giùm, đã hiểu ra là làm cho Cảnh cái plus kia? Mặc dù tôi đã kỳ công làm cho Cảnh hai trang, một ở yahoo!360 (Sẻ Gòong) và một ở Opera (Hà Nội) rất... “hành tá tràng” rồi.

Dài giòng vậy là để nhắc lại nhà nhiếp ảnh Nghệ thuật, nhà thơ... bí hiểm, nhà gì gì nữa mà tui chưa biết Vũ Văn Cảnh rằng: hãy nhanh nhanh dùng Yahoo!360 (Sẻ Gòong) và Opera (Hà Nội) mà tui đã làm “sẵn nong, sẵn né” kia rồi, để cho Pà con sớm được thưởng lãm ảnh nghệ thuật và thơ bí hiểm của anh bạn. Còn “anh chàng” Yahoo!360plus (Lâm Đồng) kia, hãy cứ để tạm đó, hạ hồi phân giải, không thừa đâu mà sợ! Tôi cũng có một trang... [dám sẵn](#) kia, bao giờ cần thì dùng đến, có sao đâu!

Cuối cùng, nhân dịp khi chưa có ảnh của Vũ Văn Cảnh, xin *chiêng làng* bài thơ... bí hiểm mà tôi ccopy của Cảnh bên... Lâm Đồng, cho bà con giải khuây, trong khi chờ xem

ảnh của Cảnh nhé.

Bài thơ có tên là... *Chìm*, – chắc nhà thơ muốn nói là... *chết Chìm* chi đó đây? – như sau:

*“Mưa chìm vào đất
Mặt trời chìm vào đêm
Quá khứ chìm vào hiện tại
Anh chìm vào...
..... Em!*

Tôi đọc xong, bụng vốn chứa đầy... hài (cốt? *Hự hự...*) bèn xin phép nhà thơ Vũ Văn Cảnh cho được... “vịnh” một bài vui vui, dựa trên ý thơ trên. Gọi là xin thôi, cũng chỉ như “tiền trăm hậu tấu”, có điều đây là comment, nên nếu không xin cũng chẳng sao. Bài “vịnh” của tôi như sau:

Mưa chìm... cho đất trương lên (Trong comment tôi viết là “nở lên”)
Mặt trời chìm... nướng cho đêm chín zừ
(Trong comment tôi viết “... mãi cho đêm chín dừ”)
Hiện tại... dìm quá khứ vô
Em dìm anh... đến bao giờ, hỡi em? (Trong comment tôi viết “đến khi mô cho vừa”?)

Lưu ý pà con, theo một nghĩa nào đó, ở đây, **dìm** là từ ở *thể chủ động* của từ **chìm**. “**Ta dìm** cho mà **chìm** hẳn đi nhé” ý mà. He he... Kiểu như anh *chìm* vào em là anh... *bị động*, còn em... **dìm** cho anh **chìm** (nghỉm), là em đã *chủ động* rồi! Thế mới hỏi, em *dìm đến bao giờ* thì... tha cho anh ý! *Ke ke...*

Đôi lời tán láo, chỉ nhân tiện giới thiệu trước với chư vị Hảo khách một nhiếp ảnh gia, một nhà thơ bí hiểm, một nhà... gì gì nữa, sẽ kể thêm sau, tên là Vũ Văn Cảnh, vốn là sinh viên lớp Báo chí khóa 3, sắp... đột ngột xuất hiện trong làng blog, như... “một niềm kinh dị!”

P/S: *Vũ Văn Cảnh tuổi Mùi (sinh 1955) kém tôi 2 tuổi (Ty-1953) nhưng Cảnh làm... “xếp nhón” lại phong độ nên tôi xưng anh em hơi bị ngược... môm chút xíu. Thiết Hùng cũng ngạc nhiên khi biết tôi hơn Cảnh tận hai tuổi... Ý cha này là bủ tôi trông như “bố... trẻ con” đấy. Tức thế cơ chú lị!*

3.3 Lớp Báo chí khóa 3 (3)

Posted on [30/05/2008](#)

(Đề tặng các bạn lớp Báo chí khóa 3 và tri ân các thầy cô đã dạy chúng tôi nhân 10 năm tốt nghiệp: 1988-2008)

Về các thầy cô dạy lớp Báo chí khóa 3

Phi lộ!

Mấy hôm trước Thiết Hùng thông báo lớp Báo chí khóa 3 dự định họp mặt kỷ niệm 10 năm tốt nghiệp vào 15/6/2008, chứ không phải vào 22/6, sau ngày Báo chí Việt Nam một hôm như mọi năm. Tôi mò ra số của Kiều Phương, định nhờ nhắn cho mấy em bên VTV hộ, mà lâu không gọi nên không thấy thừa máy, chắc số đó “hết hạn sử dụng” lâu rồi, mà hung bít?

Thiết Hùng hứa sẽ viết một bài về Hồng Thanh Quang, nhân tiện... “nịnh” ông Phó tổng này chút, vì nghe đâu Quang sẽ “chủ chi” cho buổi gặp mặt, một phần coi như khao lớp cái chức danh... “to vật” kia? Thế thì tốt quá – về mọi nhẽ – rồi còn gì.

Hôm gặp Thiết Hùng và Văn Cảnh ở đám cưới cậu cả nhà tôi, trông cả hai trẻ đến không ngờ. Tuy gần đây tôi liên lạc với Thiết Hùng thường xuyên, nhưng chỉ qua điện thoại

và... blog. Đến khi gặp, thấy cậu chàng vẫn trẻ trung, hào hoa phong nhã như... “giai tân”, còn Vũ Văn Cảnh thì trẻ hơn cái ảnh... “wanted” (trong bài “Vũ Văn Cảnh”) đến hàng chục tuổi.

Thiết Hùng nhắc đại ý: Bài về Vũ Văn Cảnh” thiếu nhiều... chức danh lắm, vừa nhận Nghệ sĩ ưu tú, lại chuẩn bị nhận Huân chương lao động đấy...” Quả thật là thiếu sót quá, Sory Cảnh và “Pà con” lớp Báo chí nhé.

Có điều, tôi viết chân dung chỉ mong được một phần nhỏ như Họa sĩ Còm (Hữu Khoa), sao cho phác họa được đôi nét tính cách hóm hỉnh, hài hước của nhân vật, để anh em đọc lên thấy có nét và... “cười mỉm chi” là được. Chứ viết kiểu chân dung có đủ com-lê, cà-vạt (như cái ảnh “Wanted anh Cảnh em” kia) thì võ công mỗi tôi còn... kém tầm lắm, sợ viết không đạt, lại chả bỏ “pà con” chê cười cho. Đành nhờ Thiết Hùng “làm” cho cái khoản chức danh ấy vậy nhé.

Vậy hôm nay thì tôi sẽ viết gì, mà ghi tít “Lớp báo chí khóa 3” thế kia ư? Xin thưa là tôi sẽ thử phác họa đôi chút về các thầy cô đã từng dạy chúng tôi, hy vọng để tri ân các thầy cô. Mà cũng chỉ chấm phá đôi nét của một số ít thôi, không hết thấy được đâu ạ. Hy vọng có ai đó trong lớp, vốn toàn nhà báo, sẽ bổ sung thêm về các thầy cô còn lại, nhé.

Vài nét về các thầy cô dạy lớp Báo chí khóa 3.

Tôi biết mà vào học được lớp Báo chí bằng hai khóa 3 là nhờ anh Tùng, anh Dũng vừa học khóa 2 mách cho. Anh Tùng và Dũng là hai anh em ruột, dạy “vỡ lòng” cho tôi về quay phim Video. Cái lớp “vỡ lòng” này vốn do anh Tùng tổ chức, nhưng được Viện thông tấn (?) cho phép đứng tên mở lớp, cấp bằng ngắn hạn.

Sau này anh Tùng về Đại học Khoa học và Nhân văn Hà Nội, gây dựng rồi phụ trách phòng chuyên dùng lớp báo hình, phục vụ việc dạy thực hành cho các sinh viên Khoa Báo chí. Anh rất có năng khiếu và luôn chịu khó mày mò, sớm sinh thiết bị nên khá thành thạo về các công đoạn trong lĩnh vực truyền hình, từ khi còn làm riêng ở nhà.

Vũ Dũng kém tuổi tôi, tính tình rất trẻ trung, quen biết Trần Bình Minh từ thời còn thỉnh thoảng đi quay chương trình VKT cho Trần Đăng Tuấn, Trần Bình Minh, Lại Văn Sâm... Sau này Vũ Dũng chịu sang Cam-pu-chia hai năm làm cái thường trú cho ban Thời sự VTV bên đó, nên khi về thì được vào biên chế ở Ban Thời sự VTV, chỗ Trần Bình Minh.

Dài dòng vậy vì hai anh em anh Tùng đều học lớp Báo chí bằng hai, trước tôi một khóa, do thầy Dương Xuân Sơn lúc đó là Phó khoa hướng dẫn tốt nghiệp. Hai anh thân với thầy Sơn, giới thiệu tôi đến thầy nộp hồ sơ, nên dù lớp khóa 3 đã học mấy tuần, tôi vẫn được thầy nhận vô học.

Vào nhập học muộn như tôi, còn có Nguyễn Trần Vân Anh, Dương Liên Hương, Vũ Kiều Phương bên VTV nữa, mà ở bài "[Lớp Báo chí khóa 3](#)" lần trước tôi có kể phải đi học thêm môn Ký hiệu học của Giáo sư Hoàng Trinh.

Quay lại thầy Sơn. Thầy là người có nhiều công lao đối với các lớp Báo chí bằng 2 nhất. Tuy thầy Hà Minh Đức lúc đó là chủ nhiệm khoa, nhưng chuyên môn về báo chí là thầy Sơn, nên mọi việc thuyết phục nhà trường để mở được lớp bằng 2 là ở một tay thầy. Bởi vậy, nếu ai có chút tình với lớp BC bằng 2, hẳn sẽ cũng như tôi, nhớ đến thầy Sơn trước nhất.

Thầy Sơn cao dong dong, dáng thư sinh, đeo kính cận, nói tiếng khu IV (tôi nghiệm ra một cách tình cờ, mà không chứng minh, cũng không bình luận gì, là 10 thầy giáo ở bậc Đại học ngoài Hà Nội, có đến 6-7 thầy là người Khu IV? Các bạn có thấy thế không?), khá thân thiện với sinh viên. Thầy làm tiến sĩ báo chí bên Nga về, có tư tưởng khá mới mẻ về đào tạo sinh viên báo chí.

Theo thầy thì người làm nghề báo, có thể tốt nghiệp đại học bất kỳ ngành nào, kể cả thuần túy kỹ thuật (lấy vài ví dụ, là do nhiều người biết đến thôi: Trần Bình Minh, hiện là phó tổng VTV, vốn là kỹ sư Luyện kim học bên Nga về. Hồng Thanh Quang, hiện là phó tổng báo Công an nhân dân, là kỹ sư Vô tuyến điện, cũng học Nga về...), nhưng cần có lớp bằng hai về báo chí cho họ tiếp cận với lý luận và nghiệp vụ báo chí một cách chính thống...

Rất nhiều nhà báo đã theo học bằng hai ở Khoa Báo chí, Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn Hà Nội, nhưng chỉ có ba khóa (?) được học theo mô hình thầy Sơn, là mở riêng, học riêng, – hồi chúng tôi là học ở hội trường Viện Văn học, nơi thầy Hà Minh Đức làm Viện trưởng, có điều hòa, phố cổ, rất thích, – các khóa sau này phải vào học chung trên trường ở Thanh Xuân, xa hơn, ít ấm cúng hơn.

Nói thêm một chút là lớp tôi học ngó xuống phố Nguyễn Hữu Huân, một con phố rất đẹp, xuôi ra cung Thiếu nhi, Ngân hàng nhà nước... ra hồ Hoàn Kiếm. Dưới đường có nhiều quán chè chén, ốc luộc... Tôi chỉ lấy phòng học và con phố này làm bối cảnh cho truyện

ngắn “Giáo sư Bảo Chi” (link dẫn sang Yahoo 360 bị die rùi), và [“Tiểu Thuyết”](#). Ai trong lớp mà đọc, sẽ thấy không liên quan gì đến lớp Báo chí chúng tôi cả.

Dạy môn “Từ và ngữ trong tiếng Việt” cho chúng tôi là thầy Giáp, tiến sĩ Ngôn ngữ học, công tác bên Viện Ngôn ngữ, cùng toà nhà với Viện Văn học. Thầy Giáp – có chân thị giảng bên Ý (?) thỉnh thoảng lại ra nước ngoài dạy, – dạy khá hay cái môn... khó nhằn này. Còn nhớ hôm thi môn thầy, chúng tôi phải làm bài luận nộp. Mấy hôm đó tôi đang dạy lớp chuyên loại Kỹ sư trên trường Tăng Thiết giáp. Bài “Từ và ngữ” sắp phải nộp, mà tôi lại phải chôn chân trên Vĩnh Yên.

May sao, hôm đó tôi mò vào thư viện của trường Tăng, lại gặp được cuốn tài liệu viết về Từ ngữ trong tiếng Việt của Viện ngôn ngữ ấn hành. Vậy là chỉ sau một buổi chiều, có tài liệu tham khảo, tôi viết xong bài luận về nộp. Bài đó được thầy Giáp cho 9 điểm.

Cô giáo dạy môn “Thi pháp học” cho chúng tôi thì khá nhiều người xem chương trình “Câu lạc bộ thơ” trên Tivi biết, đó là Tiến sĩ ngữ văn Đoàn Hương. Cô Hương dạy khá hay, ở cái cách nói theo cảm hứng, không bị gò bó theo khuôn phép nào. Chính nhờ vậy mà truyền được cảm hứng cho người nghe. Nói thêm là trên Tivi, trong chương trình đó, học trò lớp báo chí khóa 3 của cô là... “thợ nói” (Sorry Quang) Hồng Thanh Quang giữ chân Em-Xi, kẻ tung người hứng khá ăn ý.

Sau này khi viết (cái gọi là [“Tiểu thuyết”](#)), tôi để nhân vật Tùng Chi miêu tả chân dung cô và giờ dạy của cô. Tuy đã cách điệu đi, thêm thắt vào, nhưng các bạn học lớp Báo chí cũng có thể nhận ra đôi nét về cô giáo duy nhất dạy lớp Báo chí khóa 3 này. Hỏi nhỏ các bạn lớp BC chút: trong “Tiểu thuyết”, tôi để cô “Công án” có chồng và em bé thiên thần, là có ý mong cho cô may mắn chuyện riêng tư. Vậy còn ngoài đời, chuyện riêng của cô thế nào rồi nhỉ, hy vọng là tốt hơn trong truyện?

Còn thầy Quán nữa. Tôi không còn nhớ cụ thể là thầy dạy môn gì, nhưng về ngoài của thầy thì tôi rất nhớ và môn thầy dạy liên quan đến Kinh Dịch, tử vi, bói quẻ... Do vậy, trong [“Tiểu thuyết”](#) nói trên, tôi cũng để cho nhân vật Tùng Chi tả về thầy và môn thầy dạy khá dụng công. Tất nhiên, cũng như cô Hương, vì đã thành nhân vật văn học rồi nên tôi đã cách điệu đi, thêm thắt vào nhiều lắm.

Thầy Hà Minh Đức dạy môn “Lý luận văn học” cho lớp tôi. Thầy viết sách về lý luận văn học rất hay, tôi đọc sách và hâm mộ thầy từ hồi còn học phổ thông, những năm sáu mấy, bảy mấy... Thầy nói chuyện rất hóm, tác phong đĩnh đạc. Nhưng môn học của thầy khó

mà dạy cho hay hay seo ý, cứ nhang nhác như dạy văn cấp THPT. Làm bài môn của thầy thì đại loại cũng phân tích bình luận thơ ca hay văn vẻ như thế (?). Hồi dạy chúng tôi, thầy có ra mấy cuốn kiêu ký sự đi đường, hay tản văn, rồi ra cả vài tập thơ nữa, ít thấy viết về lý luận văn chương như xưa?

Hôm nọ, tình cờ xem trên Tivi một hội thảo văn học nào đó, thấy thầy đang ngồi. Chục năm qua đi rồi còn gì, lại đã trọng tuổi, trông thầy già đi nhiều...

Thầy Hường cũng là tiến sĩ bên Nga về (?), dạy chúng tôi môn báo viết, cũng là phó khoa, nay đã là Trưởng khoa Báo chí rồi. Thầy cũng nói giọng khu IV nữa. Chúng tôi học khá nhiều môn liên quan đến nghiệp vụ báo chí của thầy và thầy Sơn. Cùng với thầy Sơn, thầy Hường cũng đóng góp khá nhiều cho thành công của lớp Báo chí khóa 3 chúng tôi nói riêng.

Dài rồi, mà kể về thầy cô không thể “ba hoa xích thố”, tán láo quậy phá như kể về bạn học được nên chắc bạn đọc thấy chán òm? Nhưng thôi, để tôi kể nốt về thầy Tâm dạy truyền hình, còn ai thì nhờ các bạn lớp Báo chí kể tiếp, như một cách để tri ân các thầy vậy nhé.

Thầy Tâm là Tiến sĩ chuyên ngành báo chí truyền thông, công tác bên Trung tâm giáo dục Truyền thông, phố Bông Nhuộm. Ở bên đó có phòng dựng do anh Nhật phụ trách. Một lần tôi làm cái quảng cáo cho một khách sạn của một ông Tây ở đường Lý Thường Kiệt, có đến nhờ anh Nhật dựng và ông Tây vào đây đọc lời bình.

Thầy Tâm người nhỏ nhắn, trông rất trẻ trung. Hôm liên hoan lớp Báo chí, thầy hát tận mấy bài, phong cách rất... Amateur. Thầy Tâm hướng dẫn tôi làm luận văn tốt nghiệp. Đề tài: “Về phóng sự ngắn trên chương trình thời sự VTV”. (Dạo đó tôi hay đi quay cho mấy em bên Thời sự VTV, được phát mấy cái phóng sự ngắn do tôi quay. Tôi ghi lại để làm ví dụ thực tế).

Còn nhớ mỗi lần đi thông qua luận văn, tôi lại sang bên Bông Nhuộm, gặp thầy Tâm bên đó. Có lần thầy rủ tôi xuống sàn nhảy dưới lầu một, ở đó chiều nào cũng có lớp dạy nhảy, nhạc nhẽo xập xình. Có lẽ vì thế mà thầy Tâm nhảy rất dẻo, vì chiều nào các thầy bên đó cũng tham gia, còn tôi thì chưa nhảy bao giờ nên xin... kiêu. Có lần đi quay trên Lạng Sơn, các sếp bên Sở Văn hóa mời đi khai trương Vũ trường, chúng tôi chỉ ngồi xem, chả biết nhảy nhót gì. Để đỡ... ngổ, chúng tôi phải ngồi uống bia lon, hai chân dặng ra khuỳnh khuỳnh, ra vẻ rất... phớt đời.

Vậy mà đã 10 năm rồi... Thời gian quả là “bóng câu qua cửa”. Hồi đó tôi mới 45, giờ đã là 55. Viết đôi dòng chỉ gọi là đề tri ân các thầy cô đã dạy dỗ mình một thời. Dù rằng khi học, có nghịch ngợm, có nói chuyện riêng khi thầy giảng bài, chúng tôi tuyệt nhiên không hề có ý trọng hay khinh môn nào, thầy cô nào.

Chỉ là đã đi học, đều là học trò, mà đã là học trò, thì chỉ được xếp vào hàng... ma quỷ. Mong các bạn và các thầy cô có lỡ đọc, thấy bất như ý đoạn nào, xin thể tất cho. Thank you very... nhiều!

3.4 Lớp Báo chí Khóa 3 (4)

Posted on [17/06/2008](#)

Lớp Báo chí Khóa 3. Ngày ấy... Bây giờ...

(Tặng các bạn lớp Báo chí khóa 3, nhân 10 năm ra trường. Đây là bài thứ 4)

Ngày ấy, mấy em trẻ trẻ 7X bên VTV, HanoiTV, TTXVN và các báo khác học lớp Báo chí khóa 3 tung tăng chân sáo đến lớp, khiến cho cái hội trường Viện văn học của thầy Hà Minh Đức sáng quắc lên, tươi tắn, xốn xang. Những hôm chờ thầy cô đến muộn, các em rủ nhau đi “ốc lược”, đi chè đá... dưới đường Nguyễn Hữu Huân, rồi quay về công viên ngồi quán nước chè chuyện trò... inh cả phố cổ.

Ngày ấy xôn xao em nọ tư tưởng anh kia hay ngược lại, mà rồi hóa ra chẳng phải thế. Sau này mới biết ai cũng chơi với nhau thân thiết vậy thôi...

Ngày ấy mỗi lần hội lớp, xe máy xếp hàng, lũ lượt kéo nhau đi, rất chi là... “hành tá?” Mỗi lần chụp ảnh chen vai thích cánh rất đôi đông vui, muốn đuổi bớt đi mà e rằng khó?

Bây giờ, mấy em 7X ngày nào... “neho nhóc” con thơ, muốn đi cũng chẳng dễ nào. Hội lớp vì thế cứ roi rụng dần... Thế rồi, như sắp đặt của tạo hóa, già quá hóa... trẻ con. Lũ già cả chúng tôi lại tung tăng... chân sáo, chịu khó tham gia hội lớp?

Lần này nhân 10 năm ngày ra trường của lớp Báo chí khóa 3, chúng tôi đi... hơi xa nên số đông 7X của lớp bị roi rụng hết. Quân số đại diện cả lớp còn lại nhõn... 15 người. Tôi đi về bị dính chương... Tào Tháo nên cố lắm cũng chỉ cặm cụi post lên mạng được hết số ảnh trong cái máy Amateur của mình, rồi nằm... dưỡng lão mất một ngày mới đỡ... phệt.

Ảnh chỉ mang tính thời sự, còn gọi là nghệ thuật thì Vũ Cảnh lại không mặn mà lắm nên chỉ tí tách vài cái rồi xếp máy. Có lẽ cái hội lớp kiểu này chỉ mang tính thời sự thôi, nghệ thuật nổi gì, Cảnh nhờ? Vậy là “gánh nặng tang bồng” đè hết lên vai mỡ tôi. Đã thế, Thiết Hùng lại suốt ngày réo gọi viết bài, nếu không lớp Báo chí... xẻo tôi ra làm món Kim Chi Hàn Quốc, vì cam tội lần trước viết thiếu nhiều người. *Hự hự...*

Tôi hôm nay sáng lên trường, trưa về tranh thủ gõ keyboard. Chiều lại lên trường, về lại tranh thủ gõ, miệt mài như kẻ tội đồ. Lại còn lo đọc lên nghe không thấy... sượng tai, có bạn lại thâm trách cha này “kém tầm”, chưa kể còn kẻ sót ai đó, thì toi. Dù sao thì cũng phải bắt đầu thôi, và tôi xin chiềng lằng với các bạn về những người đi hôm đó, không theo thứ tự nào, chỉ đôi dòng gọi là... “*Ngày ấy, bây giờ*”!

Ngày ấy, thầy Pháp tốt nghiệp Sư phạm Ngoại ngữ, hãy còn măng tơ, quần áo nâu sồng nhà chùa dân dã, hồn nhiên đùa với cậu hai nhà tôi hôm liên hoan lớp chia tay vào hè. Tôi còn không nhớ hồi đó Thầy đi học bằng xe máy, hay xe ôm? Buổi liên hoan ấy, thầy say sưa hát bài “Còn duyên ngồi gốc cây đa”, ngó trông rất “phiêu”, khiến em Hạnh với cả em Hảo mê tít (?). Lúc đó Thầy đã trụ trì chùa Khai Nguyên khá... chững chạc trên Xuân La rồi. Một lần thầy mời cả lớp lên thăm chùa, mấy bà phật tử đáng kính được thầy “cử” ra làm cơm chay chiêu đãi cả lớp, rất đỗi trọng thị...

Bây giờ, thầy đẩy ra trông rất phong độ, còn phong thái vẫn... ga-lăng như ngày ấy. Thầy giờ đã là Đại đức Thích Minh Pháp, trụ trì chùa Biện Sơn rất bự trên Vĩnh Phúc. Thầy vẫn khoác áo nâu sồng, quần nâu lá tọa nhưng chất vải rất xịn, cắt may cực khéo. Chân Thầy dận đôi dày da đan đế kép, hàng ngoại nhập, tất trắng tinh khôi. Thầy đi xe Lexus đen bóng, số “lộc phát, phát lộc”. “Con xe” nghe đâu có giá đến gần hai tỷ, do thầy tự lái về tận Hà Nội cùng đi hội lớp.

Hôm đó ăn xong, thầy nằm võng đu đưa rồi cất giọng hát một bài dân ca khá mùi mẫn, vẫn thấy “phiêu” như ngày nào. Nhưng giọng thì đã nhuộm màu phôi pha đi ít nhiều... Thỉnh thoảng lại thấy thầy móc di động ra, lớn tiếng tư vấn chuyện tình yêu cho cô nào đó, chồng con không như ý, giọng rất chi là bạo, và... đời nữa!

Ngày ấy, em Khánh Thiện, đã tốt nghiệp Tổng hợp Văn, tuổi mới chớm “băm”, vẫn còn mỏng mảnh như đóa Bạch Liên. Vẫn ngó “ai” nhát nào như dao cứa vào tim “ai” nhát ý. Thầy Hà Minh Đức nhìn thấy em trong lớp buổi đầu, phút chốc trào dâng cảm xúc như gặp lại “cố nhon”. Vốn trước đó em Thiện là trò cưng của thầy ở khoa Văn, tuổi mới chùng hai mốt, như bông hoa đang kỳ hàm tiếu, một thời làm... xiêu vẹo câu văn...

Nay, vào lớp Báo chí, tuy “con chị nó đi, con gì” nó lớn, nó tranh mắt... Ai đó không còn mặn mà như xưa, thì đã có hàng tá anh mê mẩn lượn quanh em Thiện. Trước có anh Trần Mạnh Lân, – mà nhắc đến tên, phải kể thêm tên... bố, để mọi người nhận ra cho lẹ, – mê mẩn tâm thần... Hôm đó ngồi trên xe, cho dù có là đùa, còn biết cả anh... Cảnh nhà em cũng thâm để ý? *Hì hì...*

Bây giờ, em Thiện đã mang vẻ mặn mà, đằm thắm hơn, và vẫn còn nhuận sắc như ngày nào, cho dù đã “đầu bốn” rồi. Nói chuyện nghe qua thì chao chát, đánh đá nhưng lại ẩn dấu vẻ duyên dáng và đầy nhiệt huyết, đặc biệt là cho những dịp hội lớp thế này. Ở Thông tấn xã VN, em Thiện kiêm chân phụ trách “tiếp thị nắm” với đồng nghiệp cho... anh Thân Đức Nhã, rất chi là nhiệt tình, vì cứ ngỡ Công ty nắm của Nhã làm ra. Mãi sau, mới phát hiện ra là nắm “Made in... Tung của rần có Mao chu xi”, nên “em chã”, vì đã mất... hứng đi rồi! *Hì hì...*

Ngày ấy, có anh chàng Vũ Văn Cảnh, tốt nghiệp Học viện Lục quân, suốt ngày tay máy rong chơi như luôn đi tìm những vẻ đẹp tiềm ẩn nơi thiên nhiên và cả các cô... gái nữa. Đầu thập niên 90, thế kỷ XX, liền trong hai năm 92-93, Vũ Cảnh đã đoạt liền hai giải, một giải nhì ảnh Nghệ thuật Hà Nội, một giải ba Hội NSNAVN. Những năm kết thúc thế kỷ XX, đầu thế kỷ XXI, vào năm 1997 và liên tục trong 5 năm liền 99-00-01-02-03 Cảnh đoạt liền sáu giải thưởng ảnh xuất sắc của Hội NSNAVN. Đặc biệt, hai năm 01 và 02, Cảnh đoạt một Bằng danh dự và một Huy chương bạc FIAP tại Canada và Brasil.

Bây giờ, Vũ Cảnh nhà em đã... “hơi béo một tẹo”, nhưng trông vẫn rất hoạt bát, và đậm chất nghệ sĩ, chả hổ danh cái hội... nghệ sĩ nhất trong “kính thừa các loại hội nghệ thuật”, là Nhiếp ảnh, cho dù anh vẫn đang đương kim cái chức Chánh văn. Hôm nọ, tôi cùng bà xã lên nhà Thiết Hùng, gặp hai vợ chồng Cảnh ghé qua. Vậy là lại được lên thăm lại cái

biệt thự trên Xuân La nhà Cảnh, được tặng cuốn sách ảnh mới ra lò. Bà vợ “mỏng mày hay hạt” nay đã lui về... ở ẩn, cả hai đều rất hiếu khách.

Trong nhà Cảnh có treo bức “Nguyện cầu” (Huy chương bạc FIAP Brasil 02) và đặc biệt, vợ chồng tôi thích nhất bức cây đa 6 thân làng Cảnh, phóng rất to, gần kín cả bức tường phòng khách. Cảnh đã được tấn phong Nghệ sĩ ưu tú và sắp tới lại được nhận Huân chương Lao động nữa. Ngồi trên xe, em Thiện đùa đùa bủ, “Em được nhiều anh để ý, nhưng nói thật, em chỉ để ý nhõn... anh Cảnh? Hì hì...”. Khổ, Vũ Cảnh nhà ta trông thế mà hay cả thẹn, lại được dịp đở hết cả... các thứ, không cứ gì riêng mỗi... hai tai.

Ngày ấy, Hoàng Ngọc tốt nghiệp Đại học Luật, là lớp trưởng trẻ tinh khôi. Làm cái chân “vác tù và hàng tổng”, vậy mà lúc nào Ngọc cũng vui vẻ và nhiệt tình. Cái phòng phim của HanoiTV, nơi Ngọc đảm trách, sau kéo thêm được anh chàng Vinh của lớp Báo chí về. Ở đó có ông thuyết minh phim Trung quốc rất hay. Nghe đâu là em trai bà Thu Hiền, mẹ chồng Mỹ Linh, cũng thuyết minh phim rất “mả”, bên VTV?

Bây giờ, Hoàng Ngọc đã phong trần hơn, vẫn làm ở cái phòng phim ấy, cùng anh bạn Vinh ấy, đi đâu cũng có nhau như đôi bạn nối khố từ kiếp trước vậy. Một lần, đã lâu lắm, Ngọc đi Pháp có ghé qua sứ quán Pháp gặp Khanh. Khanh gửi quà cho vợ tôi, nhờ Ngọc cầm về. Tôi mò mãi mới ra nhà Ngọc ở bên Hoàng Cầu, nhà thì trong ngõ hơi sâu một tẹo, nhưng ra dáng là biệt thự lắm.

Ngày ấy, chị Mai Lộc, một trong “tam vị đầu 5”, mà em Lan Đài tiếng nói VN bủ là “ba Lò”: là Mai Lộc VTV, Mạnh Lân VTV và Hùng Lân HanoiTV đều sinh năm 1947! Tuy nhiên, chị Lộc không như hai anh Lò kia, lười gặp gỡ bạn bè, chị rất tích cực và là nhân tố quan trọng, cùng em Thiện giúp lớp rất tích cực trong các lần tụ tập.

Bây giờ, tuy đã ngoại lục tuần, cháu nội học lớp 3, chị vẫn như con dao phay, băng băng tìm nơi tụ hội cho cả lớp. Lần này, chị đã tìm ra chỗ để... tái lãn em Hạnh, lược tái Thiết Hùng, chần tái em Lan... Tôi thông minh nên phát hiện ra nước nóng quá, nên tắt vòi nóng đi sớm, nên chỉ như nước... nhúng phở, vào hôm ta đi ăn sáng sớm quá, nên không bị... chân! Hì hì...

Ngày ấy, em Phương Lan, tốt nghiệp đại học Sư phạm Ngoại ngữ, khoa Trung, là phát thanh viên chương trình thời sự Đài tiếng nói Việt Nam còn nhìn chị Minh Vượng cười ngạo nghệ. Em đọc rành rọt từng tiếng, các cụ rất thích nghe, chứ không như PTV bên truyền hình, đọc càng nhanh càng... sành điệu? Tuy bận việc nhà Đài, nhưng người ghi

chép bài đầy đủ nhất, chính là em. Tôi có môn vì bận... nói chuyện riêng với mấy em 7X trong giờ học, ghi chép không đủ, nên có lúc phải nhờ đến vở ghi của em để photo. *Hị hị...*

Bây giờ, em Lan đã tự phong mình là... Minh Vương, tuy nhiên vẫn luôn nhiệt tình trong các cuộc gặp mặt. Thậm chí, có suất đi nghỉ với chồng và con mà trùng ngày họp lớp, vẫn... “chồng con quên đi cho nhanh”, để mẹ đi có việc! Năm nay cô con gái rượt thi tốt nghiệp đại học ngoại ngữ, khoa Trung văn. Cô bé năm nào đi Sóc Sơn, còn lộc ngọc tò tò, mẹ nhờ bác Hùng đèo, giờ xem ảnh đã là một thiếu nữ xinh đẹp, điệu dàng và rất thông minh. 10 năm rồi còn gì, pà con nhè.

Ngày ấy, em Lê Tùng tốt nghiệp Sư phạm khoa Sinh, duyên dáng, nhu mì, là cô giáo THPT nhưng rất mê văn chương, báo chí. Em học thêm rồi làm cộng tác viên bên T/C Truyền hình. Lúc nào em cũng tươi rói, mặt mũi sáng quắc, rất ưa nhìn. Tùng học hành thông minh, chăm chỉ và cũng tích cực gặp gỡ bạn bè trong lớp.

Bây giờ, em vẫn vậy, chẳng thấy khác gì nhiều, thời gian như cứ... trượt đi bên cạnh, không chạm vào được em vậy. Đặc biệt, cái vẻ duyên dáng, nhu mì và nữ tính thì không thay đổi. Khiến cho Lê Tùng vẫn tươi tắn và... tinh khôi? Phải vậy không, Thiết Hùng?

Ngày ấy, em Ánh Nguyệt, tốt nghiệp Đại học ngoại ngữ khoa Nga kia ở HanoiTV rất chi là... “người lớn”. Có lẽ vì vậy mà tôi đùa với mấy em 7X, mà hầu như chưa bao giờ (dám?) đùa với em. Thỉnh thoảng xem HanoiTV, vẫn gặp em mà chỉ cứ nhìn xa xa vậy thôi...

Bây giờ gặp, em cười cười hỏi, còn nhớ tên gì không? Tôi có nhớ mà nhất thời... quên, nên phải 3 phút sau mới gọi được đúng tên của em, với cái họ rất chi là đặc biệt: Cai Ánh Nguyệt. Em vẫn có vẻ... “người lớn” như xưa. Tuy nhiên cái vẻ nèn nã và duyên thầm thì không hề mất đi ở em.

Ngày ấy, em Mỹ Hạnh vừa tốt nghiệp Đại học Văn hóa, rất điệu dàng, chẳng giống con mẹ Vương chuyên làm chương trình chống tiêu cực bên HanoiTV tẹo nào. Mẹ có giọng đọc rất cứng rắn, đanh thép. Con gái thì lúc nào cũng lả lướt và yếu điệu, ăn mặc kiêu cách. Tuy nhiên, Hạnh luôn có mặt trong các kỳ hội lớp, giản dị và dễ gần.

Bây giờ, em vẫn vậy, như chả già đi tẹo nào. Vẫn yêu điệu, kiêu cách và ưa trang điểm, như cái cách em ngồi trang điểm hồn nhiên trước mặt Đại đức Thích Minh Pháp kia! Lúc chia tay thầy, em Hạnh đã tự đạo diễn được bức hình rất xuya, mà nhiều người phải ghen tị, khi ngồi cạnh vị Đại đức bên tay lái chiếc Lexus. Cả hai miệng cười tươi rói.

Ngày ấy, có một cô gái bị rui ro nên gặp khó khăn về hình thể bề ngoài. Cô tên Thanh Hương, tốt nghiệp Tổng hợp Sử, người nhỏ nhắn nhưng ý chí thì chắc không nhỏ tẹo nào. Vì cô đi học rất chăm chỉ, hầu như không một lần vắng mặt. Đặc biệt các lần họp lớp cô tham gia rất nhiệt tình, điều đó thật là đáng nể.

Bây giờ gặp lại, vẫn cô gái nhỏ nhắn và khiêm nhường ngày nào. Cô vẫn đều đặn tham gia các cuộc gặp gỡ mà rất nhiều người đành bỏ vì bận bịu hay vì những lý do muôn vẻ khác.

Ngày ấy, có anh chàng họ Thân, tên Đức Nhã. Đi học mà lúc nào cũng tât bật với sản phẩm tiếp thị của mình, lúc thì lịch lãm, lúc thì hàng mỹ nghệ... Được cái anh Nhã ít khi vắng tiết học, và là một trong những người trân trọng nghề báo, dù là một nghề... tay trái, nên rất yêu cái lớp Báo chí này.

Bây giờ gặp lại, anh vẫn vậy và rất nhiệt tình trong các cuộc gặp gỡ. Đặc biệt, ai cũng có cảm giác, anh rất muốn “bao” hết cái lớp báo chí này, nhưng mà “lực bất tòng tâm” hay seo ý, nên tình cảm mặc dù rất chi là... trào dâng, mà đành cứ nén lại, nén lại... Vậy đó.

Ngày ấy, có một Cao Viết Lợi, tốt nghiệp Học viện Ngân hàng, hào hoa phong nhã mà rất khiêm nhường. Anh ít lời nên tôi thường biết mà ít chú ý đến... Anh có cô vợ hiền thực và hai cô con gái nhỏ xinh đẹp.

Bây giờ, tuy vừa chịu tang người bạn đời thân yêu, anh vẫn nhiệt tình có mặt. Hai cô con gái anh đưa đã vào Đại học Quan hệ Quốc tế, đưa vào THPT, cả hai đều ngoan ngoãn và học cực siêng. Anh để tóc muối tiêu rất sành điệu, ra dáng một Tổng biên tập lắm. Mọi người khen anh biết để tóc tự nhiên như thế, không như “anh Nhã nhà em”, “đào gói” liên tục mà vẫn “Ba bốn lai”, chứ chẳng phải... “Hai lai” nữa? *Hì hì...*

Ngày ấy, anh chàng Nguyễn Phú Vinh vừa tốt nghiệp tổng hợp Văn, khôi ngô tuấn tú. Chừng cuối năm ở lớp Báo chí thì... “bắt vợ”. Vợ xinh và “mỏng màng hay hạt” như cô

văn công. Hôm cả lớp đến dự đám cưới, chú rể ngượng nghịu như... “giai tân”, còn cô dâu thì e lệ, nép bên anh chàng còn chưa quen với cái danh xưng là “chồng”?

Bây giờ, chàng thư sinh Phú Vinh ngày nào đã đầy đà, ra dáng một... đại gia lắm, có điều hình như hơi béo sớm, so với “anh Vũ Cảnh nhà em” thì phải? Phú Vinh cùng với Hoàng Ngọc, đều ở phòng phim truyện HanoiTV, hầu như thủy chung như nhất, không vắng mặt một lần họp lớp Báo chí nào...

Ngày ấy, Thiết Hùng lơ ngơ trong làng báo vì đang tòng sự ở một Tạp chí nho nhỏ, khiêm tốn của Tổng cục Công nghiệp Quốc phòng. Vai đeo quân hàm trung úy, anh chàng như cậu học trò THPT trong cái lớp bằng hai vốn nhiều tay tổ làng báo này.

Bây giờ thì Thiết Hùng đã ra dáng một nhà báo có hạng, công tác ở báo Quân đội nhân dân, với đủ các giải thưởng từ năm 1999 đến nay. Thiết Hùng vừa trân trọng đề tặng tôi cuốn “*Đất lửa cõi người*” mới ra lò. Đã giới thiệu một số bài trên blog anh chàng, mà các bạn có thể đọc khi bấm vào avatar Thiết Hùng trong FL của blog tôi. Văn Hùng chân phương và gọn gàng, y chang kiểu mà báo Quân đội vẫn yêu cầu thế.

Sở hữu một cơ thể cao to lừng lững, một mét bảy mốt, nặng bảy mốt ký, Thiết Hùng đáng được các cô gái ngưỡng mộ. Nhược điểm duy nhất của anh chàng này, nếu có thể gọi thế, có lẽ là ở khuôn mặt, nó “trẻ đến... nao lòng”? Đến nỗi, em Hạnh comm cho Thiết Hùng, đã không cảm lòng được mà bêu: “Nhìn anh, đoán chừng chỉ ... 10 tuổi”. *Hự hự*... Không cãi, cũng biết là hơi quá, còn đâu thì... chính xác? May mà chọn mãi được cái Ava “hơi già một tẹo” để treo lên...

Hết rồi, còn ai không ta? Trộm vía, may mà hôm đó chỉ nhõn 15 “mạng” đi hội lớp, nếu các em nhiệt tình, thêm chỉ độ... 10 nữa thôi, thành 25, trong sĩ số 47 của lớp, là đủ khiến tôi đây... “toi đặc”? Lúc đó, chắc viết xong cái gọi là... “điểm mặt” này, dù mỗi người chỉ mấy dòng, tôi cũng đành ngậm ngùi soạn thêm cái... “Cáo phó”, gửi đăng bên báo của Thiết Hùng, là vừa. *Hì hì*...

Chữ nghĩa vốn không đủ để gửi gắm lòng thành, nên các cụ xưa mới có câu “giấy vắn tình dài”, có gì còn thiếu sót xin được thể tất nhé, hồi các bạn lớp Báo chí Khóa 3 của tôi ơi! Xin tạm biệt. Hẹn ngày tái ngộ!

Ngọc Hùng thủ bút (ý quên, thủ gõ)!

3.5. Lớp Báo chí Khóa 3 (5)

Posted on [16/07/2008](#)

(Đại tá nhà báo Lê Thiết Hùng, nick Nhất Ngôn. Tổng BT Tạp chí QP & Kinh tế)

Cái cậu Cử này...

(Comment cho “Comment của cậu Cử” vào bài “Lấy Nhà tiên tri” của tôi)

Thú thực là tôi gia nhập làng blog lận đận lắm. Mới đầu chỉ mong tìm chỗ cất ít “gia tài văn chương”: dăm chục vở kịch cho thiếu nhi đã phát trên VTV, mấy cái truyện ngắn viết cho mình... Mà long đong mò mẫm mãi, đến giờ nhiều cái vẫn còn phải mò, được cái nhờ thế mình hiểu kỹ hơn. Thịnh thoảng có một blogger nào đó thương tình ra tay độ thế, chỉ vẽ cho, đặc biệt là bên Opera, như Tansang, Saipw, Bee Bee...

Chứ đâu có “hên” như cậu Cử bây giờ! Cậu cứ... “ho” cái là tôi lại “cung cúc” chỉ dẫn cho từng ly từng tý một. Mà cơ khổ, tôi là giáo viên, cái nghề có phương châm “nói càng dễ hiểu càng tốt”, “chỉ tận tay, dạy tận trán”, nên đã chỉ cho Cậu quá u là “thái, tác, cụ, tý”.

Lắm phen chột giật mình: bỏ cha, cứ xoi xoi lên mặt blog thế này, chả bỏ “pà con” cười cho hai ông “hâm đơ”. Vậy mà nào đã yên, với cậu Cử thế vẫn... chưa “đã”, phải kỹ hơn

nữa. Bên “âm thực” có cái từ... “chuyên môn hẹp” rất hợp với “ca” này, là phải “nhừ” hơn cơ! Thậm chí sót ruột quá, không chịu được, cậu đòi hướng dẫn cả cái nhập cảm là password lên... quick comment!

Lắm phen cậu còn nóng tánh, tương cả “Bố cu”, “Lão giáo”... đủ kiểu, nhưng tôi... ráng chịu, vẫn phải “ngọt nhạt” như “hông có giề”, vì biết tánh khí “cha này” nó thía. Khổ vậy. Thế mới biết, “nghề chơi cũng lắm công phu”? Bạn sẽ hỏi, “cha này” nó làm sao?

Xin thưa, là “nó” có tài chứ làm sao. Cứ xem hàng xâu giải thưởng của cậu ta khắc biết. Đã đành là không thể căn cứ vào giải thưởng là đủ, nó “cũng ba bảy đàng”. Nhưng còn đọc bài viết nữa, cậu viết được, viết khá đầy chữ. Đó là kẻ thứ văn chương có khuôn phép, phải “trông trước ngó sau”, khó thể mà cậu còn mang cả “bộ sưu tập” giải thưởng về, huống chi... Tôi đã nghĩ vậy và quả vậy.

Đành rằng cậu viết hơi “bạo”, nhưng văn chương cũng như gu ẩm thực. Tôi đi ăn sáng, thấy có “thằng cha”, thậm chí là... “cô (con?) mẹ” nó ăn tương ớt thấy mà thèm: đồ lòm cả bát phở! Chu cha, tôi vừa ăn vừa lườm lườm, thầm khâm phục: phải nhiều “công lực” mới “chơi” kiểu... “thượng thặng” như thế được chứ bộ. Minh “kém tầm”, chỉ rưới chút cho có màu gọi là nịnh “con” Mất, chứ “thằng” Lười, “con” Môi nó đâu được hưởng cái thú cay xé Lười, nóng bỏng Môi?

Tôi vốn “biết người biết cửa” nên thỉnh thoảng bị cậu “xa gần” mà ráng chịu, hy vọng còn có người cùng... chơi với mình. Thế bạn tưởng chơi với nhau dễ lắm đấy à? Ngay cả bà nội trợ, thích xài con dao sắc, thỉnh thoảng cũng phải mất tí... tiết với nó chớ, nếu tiết... tiết, xin chơi con dao cùn đi, cho nó lẹ. Hi hi...

Trong bài [“Đồ khéo”](#), chọn được thời cơ hợp hợp (chứ không phải lúc nào cũng đùa tùm lum đâu nhé), tôi còn đùa với sinh viên, khi ví von “giải bài tập khó, bài tập dễ” với chuyện... iu đương. Đại loại “Yêu cô nào kiêu kiêu, khó khó, mới thú chứ. Yêu cô dễ quá, chán òm à”? Chơi với cha có tài và sẽ còn tài tiếp nữa như cậu Cừ, phải chịu cái cảnh thỉnh thoảng hửng lên “nó”... “đá gà, đá vịt” vài nhát và phải... cố mà khen “Bò hòn ngọt nhè” chứ? Hự hự... Và chằng, có phải vì “nó đá” thế mà mình bị... kém tầm đi đâu. Như dạo xưa, mình cứ rửa “Tư bản nó đang giãy chết”, mà nó vẫn... sống nhăn không à. Nó sống tốt, tức là phải học theo nó mà sống, và may thay là ta cũng đang tìm cách học đấy, đó cũng kể là cái... tài của ta, chứ bộ.

Như những bài khó như comment cho “Nhà tiên tri”, ai cũng biết là hay. Nhưng hỏi mấy kẻ cảm được cái hay thành con chữ như cậu Cử? Tôi biết cha này ít khen ai. “Thằng” có ít nhiều tài năng nó thế! Bài không hay, không “hạp” gu nó, chớ mong “lấy” được ở nó một chữ, nói thế cho nó nhanh. Nó khen, là biết nó thực lòng, cứ yên tâm mà mừng, cho nó... sớm chợ. Như những cái comm của cậu cử cho vài bài “Nhà tiên tri” của tôi, đặc biệt là cho bài [“Lấy nhà tiên tri”](#) này thì biết, “võ công thâm hậu” lắm.

Bạn sẽ bêu: “Nó” khen anh, lo anh chả “bóc” nó lên? Nói thế, nghe vậy mà hung phải vậy. Thứ nhất, phải hiểu cá tính của bạn mình. Cha Cử này, “nó” thẳng lắm đấy à, “không lơ mơ” là nó... “Lão giáo”, “Bố cu” vào mặt anh ngay, hướng chi là... lơ mơ! Hì hì... Đùa chút cậu nhé! Thứ hai, thử đọc comm của “nó” xem, phân tích đâu ra đó, hỏi có ai “khen vờ” mà dụng công, mà tâm huyết được như cậu Cử không? Đành rằng cũng có kiểu khen thực lòng mà không dài dòng (vì không phải ai cũng tiện hay cũng muốn dài dòng là được), chỉ có mình mới nhận ra cái chân thành trong mỗi câu comm của bạn mình thôi, dù “vắn”, dù dài. Ngoài ra, mình viết được hay không, mình cũng tự biết mà. Nếu thấy bài mình viết “phình phồng” mà nó cũng khen... “búa xua” là biết ngay chứ, tự hào mà chi cái đó!

Mình là con người, cái tối cần là “biết mình biết người”, hay của mình đến đâu, hay của người đến đâu, cũng như vậy về cái dở. Phải biết mà hành xử cho đến đúng độ, là vừa. Quá đi hay non đi một chút là hỏng, hay chí ít là... “kém tầm”, nôm na vậy. Với cậu Cử, vì mới gia nhập làng blog, “công lực” còn non, dễ bị liêu xiêu trước dư “nuận”, nên nhiều phen tôi phải ngọt nhạt để “chống lưng” cho cậu. Cậu dễ bị tác động đến mức, nghe lời cả anh chàng chưa chơi blog bao giờ. Điều đó thật ngớ ngẩn, cái anh đã không biết, thò vào cái gì cũng sợ, hỏi nó có tích sự gì? Giống như vào chiến trường, lại hỏi kinh nghiệm thoát chết trong bom đạn ở thằng Tân binh, nó biết tránh đạn bao giờ đâu. Hay tệ hơn, khô hài hơn, lại hỏi kinh nghiệm “giường chiếu” ở cậu “Giai tân” mới “nứt mắt”, chưa “lâm trận” bao giờ! Hì hì...

Có phen, thay vì comm cho bài viết, vốn là sở trường của tôi, tôi lại đành phải... nhin, làm “nhiệm vụ” khác, vì nó... quan trọng hơn. Ví dụ, trong bài Bóng hồng III, thay vì comm về bài viết, tôi lại “đánh hơi” thấy cái cần comm hơn khi đọc được ở những cái comm khác của cậu sự nản chí nhất thời nhưng không kém phần đáng... báo động, bèn viết thế này:

“Oai, lại có mùi... “rối” chẳng? Hì hì... Đùa chút thôi mà. Thế để cậu biết “chơi blog” đâu phải... ngon ăn. Muốn vững vàng tiến bước, phải có đủ “công lực”: Đam mê học

hỏi; Theo đuổi ý tưởng; Tôn trọng friends (vì họ hơi bị tinh tường, gặp bài hay, hợp gu là Page View tăng vun vút, viết... “kém tẩm” là họ ứ thềm đọc. Hi hi...); Lại cũng biết... bất chấp friend, vì nếu cứ theo họ, mình cũng... hết hơi, cứ viết thôi! Cuối cùng, viết phải chân thành, đọc bài là họ biết ngay mình có chân thành hay không (Tớ đã có bài về thành ngữ: “Khôn ngoan chẳng lo thật thà”), chân thành luôn giúp ta vượt lên...

Trở lên là tâm sự với bạn thôi, chả có ý dạy khôn gì đâu, vì cậu “danh chính ngôn thuận”, tớ viết lãng nhãng vậy để chơi thôi mà. Hy vọng cậu chỉ dọa cho tớ sợ, – và cậu đã dọa thành công, vì tớ đã hơi sờ sợ rồi đấy, – chứ đừng bỏ nhau như thía. Mãi mới tìm được một tri kỷ, suốt ngày đòi bỏ nhau, bần thiù à! Thôi, tớ dzia!”

Cũng trong cái comm cho bài “Lấy nhà tiên tri” tôi biết là cậu Cử được động viên nhiều, khi biết có nhiều blogger mới gia nhập làng blog. Đó là cậu còn chưa biết ngoài cái Yahoo!360 mà hiện đang quá tải (nên rất hay bị lỗi) vì rất nhiều người sở hữu một vài trang này, khối người còn sở hữu những trang khác nữa. Như tôi, ngoài Yahoo!360, còn có Opera, Yahooplus, “noi.vn” nữa. Cậu chưa biết rằng, nếu không thấy hay, thấy lợi ích, chả ai người ta thêm tạo blog cho mình. Chẳng qua vì họ không có... “chân gỗ” như tôi để tạo hộ mà thôi. Hi hi... Chưa kể là tạo cho rồi mà... kém tẩm, cũng chịu, không phát triển được, vì đã bảo “Nghề chơi cũng lắm công phu” mà. Huống chi cái anh blog này, không chỉ chơi mà còn học tốt nữa, lại càng “công phu” hơn bội phần!

Cuối cùng tôi muốn nhắc lại rằng, chơi blog bạn chả thiệt thòi gì, đặc biệt khi mà Internet là thứ mà bạn không thể làm ngơ với nó trong thời buổi hiện nay. Vậy thì cho dù bạn chả học được viết lách gì trên blog, thì ít ra bằng việc chăm chỉ giao tiếp với môi trường mạng, bạn đã không bị lạc hậu với nó và thế đã là tốt rồi. Huống chi, bạn lại đam mê viết, để viết được, bạn phải đọc trên mạng, bạn phải đụng chạm đến vô số vấn đề cần phải học để thao tác trên trang viết... Trời ơi, thế là học đấy, chứ còn gì nữa! Sao thỉnh thoảng lại cứ đòi bỏ, hả cậu Cử ơi! Và, để tỏ lòng cảm ơn cậu đã chịu khó đọc và comm, xin tặng cậu bài thơ nôm na, chỉ xin bạn Đình Xuân chớ chê... “thơ thần”, là may lắm rồi. Hi hi... Bài thơ tạm đặt tên là “Vịnh cậu Cử”.

*Cái cậu Cử này thật kỳ khôi/Vì tài nên tật cũng đúng thôi
Các cụ ngày xưa đà bủi vậ/Lời nói người xưa chừa thấy sai.*

Văn chương cậu viết đâu ra đấy/Nôm na chuyện Phở với chuyện Quê
Cái tình trong Cậu tình chân chất/Hỏi ai đọc phải mà không mê?

Nếu được thả ra cho cậu viết/Bóng hồng bay bổng Một, Hai, Ba
Ai đọc cũng khen tài cậu Cử/Mới hay từ trước dấu tài hoa...

Tôi được cậu comm là sướng lắm/Là thấy yêu đời muốn hát ca
Mới hay tri kỷ dù khó kiếm/Khó kiếm nhưng rồi... kiếm cũng ra!

Lời què chấp nhật đông dài vậy/Chẳng đủ cho tôi giải nỗi lòng
Chỉ cần cậu hiểu cho tôi thế/Là quý lắm rồi, cậu biết không?

Posted on [16/07/2008](#)

3.6. Lớp Báo chí Khóa 3 (6)

Posted on [23/03/2009](#)

Lên chùa...

(Tặng các bạn lớp Báo chí khóa 3 và riêng thầy Pháp, có pháp danh Đại đức Thích Minh Pháp, với lòng yêu mến.)

Bạn hãy đọc câu này “*Lên chùa bề một cảnh sen*” theo nhạc điệu dân ca Thanh Hóa: “*Lên chùa bề một cảnh sen/Ăn cơm bằng đèn đi cấy sáng giăng/Ba bốn cô có hẹn cùng trăng... Có hẹn cùng trăng*”... thì sẽ hình dung được cái cảm giác khi ngồi một mình trên nhà sàn [chùa Biện Sơn](#) nhìn mông ra xa, nơi ấy ngút ngàn là sóng lúa xanh rập rờn dưới nắng nhạt cuối tháng hai ta, thoáng đôi chút cò trắng nhấp nhô yên bình.

Chùa Biện Sơn tọa lạc cô tịch, riêng lẻ trên cánh đồng xã Minh Tân, Yên Lạc, Vĩnh Phúc, nên nếu nhìn từ trên cao xuống, đó như một ốc đảo xanh thắm cây cối trên nền xanh mát

của những cánh đồng lúa đang non, tách riêng khỏi khu dân cư. Trụ trì ngôi chùa bề thế này là Đại đức Thích Minh Pháp, người mà không chỉ đông đảo phật tử trong nước, mà rất nhiều đạo hữu ở nước ngoài đều biết và thường xuyên liên hệ, giao hảo với tình bằng hữu.

Trước năm 2005, Biện Sơn chỉ là một ngôi chùa nhỏ, khiêm tốn, rêu phong, ít người biết đến. Sau khi đi du học kết hợp thỉnh giáo Phật pháp tại Ấn Độ, Tây Tạng và nhiều nước khu vực Đông nam á về, Thích Minh Pháp được giao trụ trì chùa này. Vốn qua khá nhiều trường lớp, thiền viện Phật giáo trước khi gia nhập lớp Báo chí khóa 3 bằng hai (1996-1998) với chúng tôi, nên thầy Pháp (như cách chúng tôi hay gọi thời đó) vừa am hiểu Phật pháp, vừa làu thông chuyện đời.

Ngó qua, có vẻ thầy “nửa đời nửa... đoạn(?)” rất chi là Amateur, ở cái cách thầy thân mật với bạn học chúng tôi, ở cái cách thầy lớn giọng tư vấn tâm lý cho các cô gái trực trực chuyện chồng con. Nhưng hóa ra, đó lại là cái cách thầy chinh phục cả đời lẫn đạo rất hữu hiệu. Chỉ trong vòng 4 năm, ngôi chùa nghèo nàn cô cút nơi làng quê hẻo lánh bỗng lác mình vươn dậy như một gã trai phong lưu công tử mà vẫn mang đậm phong cách thiền tự.

Không khí Phật pháp của khu vực được chấn hưng thấy rõ từ đó. Ngoài vẻ bề ngoài nghiêm trang bề thế như ắt phải có của chốn cửa thiền, sự sâu sát với đời của thầy Pháp không những tạo điều kiện cho Phật đạo “xâm thực” vào xã hội, mà còn ảnh hưởng sâu sắc đến đời sống làng xã, địa phương ở đây. Ngôi chùa không chỉ là nơi hành đạo của giới tăng ni Phật tử mà còn trở thành nơi chốn đi lại thăm viếng của rất đông các “thí chủ” đặc sệt chất đời. Đa phần trong số đó là những người dân với đủ thứ chuyện phức tạp trong gia đình, ngoài xã hội cần thầy tư vấn, giúp đỡ và thầy tỏ ra rất có uy tín khi xử lý các vấn đề này.

Theo “các thí chủ” lớp Báo chí khóa 3 nhiều lần lên thăm viếng như các em Khánh Thiện (TTXVN), em Phương Lan (Đài TNVN)... thì thầy Pháp rất mát tay trong việc dựng vợ gả chồng cho các thanh niên và kể cả các đôi “rồ rá cạp lại” tại đại phương và trong khu vực; hàn gắn cho nhiều gia đình có chuyện “com chẳng lành, canh chẳng ngọt”, khiến

cho cái uy của thầy tại địa phương rất chi là nổi tiếng. Tôi đo đếm cái uy đó thông qua sự quy củ trong ngôi chùa rất đẹp, với nhiều bức tượng phật và đồ thờ khí bằng đồng rất tinh xảo bày rải rác (và hớ hênh?) trong khuôn viên rất rộng lớn của ngôi chùa. Không có cái uy đó, hẳn không có được không khí yên bình như thế ở cái vùng đất (nghịch?) Minh Tân, tuy ở vùng nông nghiệp nhưng có đa số dân kiêm nghề chạy chợ và kinh doanh buôn bán này.

Một phần quan trọng khiến cho ngôi chùa hưng thịnh về mặt vật chất là mối giao hảo thân thiết của thầy Pháp với các đạo hữu phật giáo ở nước ngoài, nơi thầy từng thỉnh pháp, du học và rất nhiều thí chủ trong nước, vốn là giới doanh nhân từng biết tiếng thầy. Xây dựng quy mô bề thế như vậy, nhưng riêng việc đi lại, thầy Pháp vẫn có riêng hai “con xe” rất xịn, một là cái Lexus 4 chỗ bạc tủy, và một là con For Everet bảy chỗ bóng lộn, luôn sẵn sàng ngoài sân chùa. Cái đầu óc thông thoáng nhờ đi lại nhiều nước khiến thầy cấu trúc ngôi chùa vừa đẹp, lại rất tiện dụng cho việc giao tiếp: nhà sàn, nhà ăn, nhà khách, nơi hội họp; vườn hoa, con suối, cây cầu... hết sức hài hòa, vừa mang phong cách phật giáo nhưng cũng rất tiện lợi cho sinh hoạt cộng đồng khi cần thiết.

Có lẽ nhờ đó mà riêng lớp Báo chí khóa 3 chúng tôi, theo lời các em lúc ngồi trên ô tô là đã 5-6 lần gì đó lên chùa Biện Sơn thăm thầy Pháp rồi. Tôi và em Cai Ánh Nguyệt bên Hà nội TV thì... lạc hậu hơn, chỉ mới lên nhõn lần này. Các lần khác đa phần không trùng ngày nghỉ, tôi bận giờ dạy, vì lớp thường lên thăm thầy Pháp nhằm ngày nhà báo 21 tháng 6 hàng năm. Lần này, lên thăm chùa vào ngày chủ nhật, lại không nhằm ngày hương khói trong tháng, nên theo các em trong lớp là rất may, vì thầy Pháp được rồi, ngồi “bù khú” với lớp lâu hơn. Lại nữa, lần này em Khánh Thiện ưu tiên cho mấy anh được kèm theo vợ, trong đó có tôi, anh Nhã và thêm... “anh Vũ Cảnh nhà iem”.

Nói vậy vì Vũ Văn Cảnh, ông chánh văn phòng hội nghệ sĩ nhiếp ảnh, người “chiêu đãi” lớp chuyển xe lại thập thò mãi mới quyết định cho vợ đi cùng. Lúc xe sắp chạy, anh chàng mới hớn ha hớn hờ chạy ra một góc gọi điện về báo: “Em có đi cùng không, xe đang bị... thừa vài chỗ?”. Ông chánh tốt bụng thật thà, khiến em Lan với em Thiện phải giật mình bủi: “Cái anh này, anh phải lói thế nào chứ... Nhớ chị em tự ái thì chút”.

Vợ tôi thì thường đi chùa vào các ngày rằm mồng 1 nên rất mê tiếng tăm ngôi chùa Biện Sơn, khi từng nghe hai vợ chồng nhà doanh nghiệp hàng xóm ca ngợi vì họ thường xuyên lên đó. Nhưng rồi tôi phải báo lại rồi lúc ra xe còn rụt rè xin lỗi em Thiện lần nữa, vì vợ đột xuất có cái hội chợ việc làm trên Sóc Sơn, phải xin hoãn. Nói vậy vì nhiều em muốn đăng ký mà không đi được vì em Thiện sợ hết chỗ. Rồi lên xe, các em nhiệt tình quá, còn

tôi thì biết vợ rất tiếc nên vớt vát gọi dặn “Nếu chuồn được thì cứ lên sau, nhưng càng sớm càng tốt”. Vậy là chừng hơn 11 giờ trưa, vợ tôi cũng lên nhập hội.

Thiết Hùng lần này bận tháp tùng vợ đi chùa Hương nên lỗi hẹn, nhưng có thêm em Diệp bên TTXVN và trung tá Nguyễn Anh Tuấn, thư ký tòa soạn báo QĐND. Tuấn đưa con trai 7 tuổi đi cùng. Buồn cười, chú bé này chả giống bố Tuấn tẹo nào, rất giống thầy Pháp, mà bện thầy cực kỳ lun. Lúc biết là sắp về, nó kiên quyết đòi bố phải ở lại với thầy đến... tối! Cũng phải công nhận là thầy Pháp rất... “sát” trẻ con. Lại nhớ hồi cậu út nhà tôi học lớp 5 theo bố lên tổng kết lớp báo chí, thầy Pháp với nó cứ quần quýt với nhau suốt...

Khoảng hơn 2 giờ chiều, chúng tôi “giã bạn” Minh Pháp ra về. Kê đi người ở bịn rịn. Cho dù thấy thích cái không khí và cơ ngơi bề thế của ngôi chùa và mừng cho thầy, nhưng tôi vẫn bị cái phần đời lồi tuột về với phố và có đôi chút chạnh lòng cho thầy, khi nghĩ tới cái phút chúng tôi ồn ã ra đi, để thầy ở lại với chốn cửa thiền tịch tịch, đơn cô. Vì nhớ có lần Thiết Hùng kể, khi bị gặng hỏi, thầy cũng tâm sự đại ý “Tôi cũng là người, là thanh niên, do đó cũng từng có giây phút phải đối mặt với sự yên tĩnh tuyệt đối ở chốn cửa thiền hoang vắng nào đó trong đời”...

Mặc dù hồi đó đã lâu rồi và nay chắc thầy đã tịnh tâm hơn, nhưng biết làm sao nhỉ, “suy bụng ta ra bụng người” vốn là bản năng của con người mà? Dù sao thì khi lên xe ô tô, các em lại bắt đầu bàn tán về cái kế hoạch mà thầy pháp dặn mời chúng tôi: “Độ cuối tháng 3, đầu tháng 4 ta, thầy sẽ tổ chức cái đại lễ đặt xá lợi của Thích ca Mâu ni mà thầy thỉnh được khi đi thăm viếng bên Thái Lan, Singapo và Indonexia về. Chín hạt xá lợi này sẽ được trưng bày cho các tăng ni phật tử chiêm bái trong một cái đại lễ kéo dài 7 ngày rồi đặt nằm vĩnh viễn ở chùa Biện Sơn, trong cái bảo tháp bằng đồng khối nặng hàng chục tấn mà thầy đã trực tiếp áp tải đồng đi thuê đúc ở Nam Định hôm rồi”...

Hồi các thí chủ lớp Báo chí khóa 3, hãy thành tâm chúc cho Đại đức Thích Minh Pháp, bạn đồng học của chúng ta hằng thiện, hằng tâm, hằng đức và hằng đạt trong sự nghiệp “khuyến trương Phật giáo, tốt đời đẹp đạo” của mình chứ? *Nam mô a di đà phậ... ậ... ậ... ậ! Mô... phậ... ậ... ậ... ậ!*

3.7. Lớp Báo chí khóa 3 (7)

Posted on [19/04/2012](#)

(Bài này đưa vào nhóm bài về “Lớp BC k3” vì liên quan đến thầy Thích Minh Pháp)

Chuyện cơ duyên

(Hay câu chuyện hậu “Đám tang của một blogger”- Xem bài của tác giả Dương Phương Vinh trên báo Tiền phong online:: <http://www.tienphong.vn/van-nghe/571270/chuyen-dam-tang-mot-blogger-tpp.html>)

Từ khi mê mãi vẽ tranh sơn dầu, tôi bỏ hẳn không viết báo, cũng không viết blog nên cũng lười vào các trang cá nhân của mình. Hôm nọ, tôi tình cờ vào trang Multiply, thấy xuất hiện một lời nhắn trong Inbox. Vì lời nhắn đó nói lên nhiều điều mà e rằng tôi khó tìm ra cách thay thế “đắt hơn” để khai mở cái chủ đề mà mình đang viết. Tôi xin mạn phép “copy and paste” lời nhắn đó, vì tin rằng bạn đọc sẽ dễ hình dung ra chân dung của người gửi. Về phần tôi, khi đọc dòng tin – bằng linh cảm – tôi đã tin đó là một người tử tế. Tin nhắn như sau:

“Thưa anh Hùng,

EM là Trịnh Hòa. Hôm nay em google tìm thông tin về đại đức Thích Minh Pháp thì tìm được bài viết của anh trên multiply, tặng tranh cho thầy. EM xin phép hỏi anh, thầy Pháp có phải là người trong truyện dưới đây không ạ? Anh có thể gửi cho thầy đọc. Link sau bị die, các bạn đọc bài copy ngay cuối bài này.

<http://vn.360plus.yahoo.com/laothayboigia/article?mid=23>

Tác giả của truyện này là chồng em, anh Đinh Vũ Hoàng Nguyên. Anh Nguyên mới mất hôm 2/3 âm lịch, tròn 37 tuổi dương.

Mấy hôm nay, em đi tìm hiểu việc đưa linh chồng em lên chùa, vào tuần 35 ngày. Và em nhớ đến truyện về Anh Pháp anh Nguyên viết đã lâu. Nếu đúng thầy Thích Minh Pháp là nhân vật trong truyện thì với em, đây là một cơ duyên gặp gỡ, người bạn cũ của chồng em. Em có thể hỏi thầy về việc của anh Nguyên.

Anh Nguyên là họa sỹ, nhưng sau này khi anh ít vẽ vì mắt kém đã chuyển sang viết nhiều hơn, và được yêu quý nhiều. Em đang gửi thư cho anh từ blog của anh Nguyên trên multiply.

Nếu anh có thể giúp em liên hệ với sư thầy, anh hãy gọi điện cho em tại số máy 090 250 Em cảm ơn anh.

Trịnh hòa.”

Tôi đọc ngay bài viết của họa sỹ Nguyên theo cái link mà Hòa đưa rồi liên hệ đến hoàn cảnh người nhắn tin để thấy ngay đây là cả một câu chuyện vừa cảm thương, xúc động xen những tình tiết hứa hẹn nhiều bất ngờ. Nói vậy vì cả người gửi tin và nhiều người liên quan trong câu chuyện của Nguyên tôi chưa hề biết, nhưng lại gắn kết với một người bạn khá đặc biệt của tôi và của lớp Báo chí khóa 3, đó là Đại Đức Thích Minh Pháp.

Bài viết khá tài hoa (sau này tôi đã đọc thêm nhiều bài khác trong blog của Nguyên và thấy đây là một cây viết rất khá) đã lột tả được cái chất đời của một nhà sư từ khi còn là “sư ông” cách đây gần hai chục năm, cho đến nay đã là một Đại đức khá có tiếng tăm, cũng là “cái chất” mà tôi đã từng mô tả về Thầy. Chính vì vậy mà tôi tin câu chuyện của

Nguyên là có thật và “su ông” trong bài viết đích thị là Thầy Minh Pháp, đạo đó đang học lớp Báo chí khóa 3 với chúng tôi..

Theo bài viết, hồi đó Nguyên chừng 22-23 sắp tốt nghiệp Đại học Mỹ thuật Công nghiệp, còn su ông Minh Pháp khoảng 35 tuổi, họ kể như là bạn vong niên vậy. Tôi lập tức gọi cho thầy Minh Pháp để kiểm tra thông tin. Thầy quả là có tố chất thông minh và bản chất giản dị, vì tôi mới kể vắn tắt những thông tin đọc được trong bài viết của Nguyên, thầy không những nhớ ngay mà còn kể vanh vách thêm mấy cái tên những cô cậu bạn học đi cùng Nguyên hồi đó lên giúp tô tượng cho thầy. Tôi cẩn thận xin phép để cô vợ của Nguyên liên lạc trực tiếp với thầy, chứ chưa đề cập gì đến chuyện Nguyên đã mất (sau này đọc thêm mấy bài trong blog của Nguyên, tôi mới biết anh chàng đoán mệnh như vậy là vì bị ung thư dạ dày).

Hôm sau, tôi nhận được tin nhắn mới của Hòa trong Inbox trang Multiply. Hòa hoan hỷ thông báo Đại đức đã nhận ra Nguyên và bảo: “Ngài coi anh Nguyên là cố nhân của Ngài”. Tôi thâm nghĩ, đúng là bản chất thầy Minh Pháp như chúng tôi từng biết, vẫn phong cách giản dị như cái thuở còn thỉnh thoảng đi xe ôm đến lớp. Nói vậy vì không hiềm người, sau khi lột xác thành danh, đã vội tỏ ra quên hết những gì đã qua? Tôi thấy nhẹ lòng vì Hòa và cha mẹ Nguyên đã gặp được chuyện hợp sở nguyện. Cha mẹ Nguyên chỉ mỗi chồng Hòa là con độc đinh. May mà một năm trước khi Nguyên “về giờ”, hai vợ chồng đã kịp có một cậu nhóc rất đáng yêu cho ông bà đỡ cô quạnh tuổi già. Mở ngoặc là tôi biết những gì về Nguyên chỉ là thông qua những trang blog của cậu ấy, vì thực ra là không tiện hỏi qua Hòa. Cũng qua những câu comment của bàn bè Nguyên trong các bài viết ấy, tôi mới biết Hòa từng lấy bằng Tiến sĩ ngành Môi trường tại đại học Michigan Hoa Kỳ năm 2009, hiện làm cho một tổ chức phi chính phủ của Canada ở Hà Nội. Qua những gì vừa chấp nối được, tôi cứ tâm niệm về một thứ “cơ duyên” nào đó nửa đời, nửa phật trong câu chuyện Hòa đi tìm cố nhân cho người chồng đã khuất. Mà nào câu chuyện đã dừng lại ở đó.

Số là năm ngoài 2011, tầm tháng 9, vợ chồng tôi quyết định sửa nhà cho cậu út sinh năm 1985 lấy vợ. Như một bài tôi từng viết về thầy Minh Pháp, năm 1998, ngày lớp báo chí liên hoan ra trường, thầy và cậu út nhà tôi rất quấn quýt với nhau. Cậu út tôi hồi đó mới chỉ là một cậu bé lớp 6, còn hơn hờ theo bố lên lớp dự liên hoan, còn thầy Minh Pháp cũng trẻ măng, chỉ mới ngoài 30. Cơ duyên run rủi thế nào, 14 năm sau – khi đã là một Đại đức khá tiếng tăm, trụ trì một ngôi chùa lớn – thầy lại là người đã 8-9 giờ tối còn đích thân đi taxi từ Vĩnh Yên về nhà tôi ở Hà Nội xem chỗ chuyển ban thờ gia tiên, xem ngày giờ động thổ sửa nhà, xem ngày giờ ăn hỏi, cưới xin cho cháu. Vừa rồi xong việc, tôi

cùng vợ lên chùa tri ân Thầy, tình cờ có gặp một gia đình có bà mẹ và hai cô gái “vẻ người Hà Nội” cũng vừa lên thăm chùa Biện Sơn.

Một chút ngỡ ngợ vì trong tin nhắn trước, Hòa có nói vào dịp tuần 35 ngày của Nguyên, gia đình sẽ lên gặp thầy về chuyện của Nguyên, nhưng tôi cũng không dám chắc. Đến khi một trong hai “cô gái vẻ Hà Nội” đó đột ngột gọi tên tôi, xưng là Hòa vợ anh Nguyên. Tôi thậm nghĩ đúng là cơ duyên giữa gia đình Nguyên với Thầy Minh Pháp, mà tôi luôn là nhân vật trung gian. Cũng hôm đó tôi mới biết mẹ Nguyên và trong câu chuyện với bà, chuyện cơ duyên lại được bà nhắc đến. Bà kể nhà bà vốn ở Khâm Thiên, nhưng sau này chuyển về một chung cư ở Xuân La, gần chùa Khai Nguyên nơi đạo xưa thầy Minh Pháp trụ trì. Bà ghen ngào trong nước mắt nhắc chuyện đạo mới về Xuân La, có lần Nguyên đèo mẹ lên thăm chùa Khai Nguyên, kể về đạo xưa, thời còn là sinh viên Mỹ thuật năm cuối từng lên vẽ, rồi quen Thầy trụ trì, cùng bạn bè ở lại chùa cả tuần tô tượng giúp Thầy.

Chùa Khai Nguyên đạo đó đã thay thầy trụ trì. Bà kể Nguyên có vẻ mến Thầy trụ trì đạo xưa, nhưng đã lâu không có tin tức liên lạc. (Thực tế là ngay sau khi học xong lớp báo chí, thầy Minh Pháp đã rời chùa Khai Nguyên đi du học Phật pháp hàng chục năm ở nhiều nước Đông Nam Á, Ấn Độ, Tây Tạng... Sau này về trụ trì ở chùa Biện Sơn, Vĩnh Phúc. Chỉ trong mấy năm, Thầy đã mở rộng khu chùa cổ nghèo nàn nơi thôn quê thành một cơ ngơi bề thế tuyệt đẹp như hiện nay). Bà đặc biệt nhấn mạnh về một cơ duyên nào đó mà con trai đột nhiên đưa lên thăm ngôi chùa có tên Khai Nguyên (tôi hiểu bà muốn nghĩ tên chùa là “sinh ra Nguyên”?). Có lẽ cũng do vậy mà sau khi Nguyên mất, bà luôn có ý định đưa linh con lên chùa này. Tuy nhiên, sau khi gặp thầy trụ trì hiện tại, chuyện không được như ý nên Hòa nảy ra ý tìm lại cố nhân của Nguyên, là Đại Đức Thích Minh Pháp, người mà Nguyên từng tỏ ra rất yêu mến qua bài viết đã dẫn ở trên.

Xâu chuỗi những sự kiện từ hôm Hòa lên google tìm ra bài viết của tôi về thầy Minh Pháp, liên lạc với tôi rồi qua đó gặp được Thầy, tôi cứ ám ảnh mãi về cái cơ duyên nào đó giữa những con người thân hay sơ, lạ hay quen để rồi quyết định đặt bút viết những dòng này. Tôi chợt nhớ đến mấy câu tình cờ đọc được trên trang blog của cô giáo một trường Sư phạm, những câu mang đậm chất cơ duyên Phật giáo, kiểu như: “Bất cứ người nào bạn gặp cũng đúng là người mà bạn cần gặp cả”; “Bất cứ điều gì xảy thì đó chính là điều nên xảy ra”; “Trong mỗi khoảnh khắc, mọi sự đều bắt đầu vào đúng thời điểm”... Ngẫm ra, có vẻ như tôi (cũng như thầy Minh Pháp, như Nguyên, như Hòa, như mẹ Nguyên...) đều đã cảm nhận được đầy đủ những trải nghiệm đó?

Và hôm rồi Hòa nhắn tin, báo là hôm đó sau khi vợ chồng tôi về, thầy Minh Pháp đã quá nhiệt tình với ước nguyện của gia đình về việc đưa linh của Nguyên lên chùa. Hòa bảo 26/4/2012 gia đình sẽ tiến hành công việc và dặn sau này, khi vợ chồng tôi có việc lên Biện Sơn, hãy cho phép Hòa đi cùng lên thăm chùa. Tôi vui vẻ nhận lời và hứa sẽ giới thiệu Hòa với em Thiện, “trưởng ban liên lạc” lớp Báo chí khóa 3. Và nếu không có gì thay đổi, như thầy Minh Pháp đã thống nhất sơ bộ với lớp, 23/6 tới đây (như thông lệ hàng năm là sau ngày báo chí 21/3, vào ngày nghỉ) sẽ mời lớp Báo chí lên dự khánh thành những công trình mới của nhà chùa. Lên đó với chúng tôi, ngoài việc để cùng gặp mặt bạn bè, Hòa cũng đồng thời về với Nguyên, hai người sẽ lại có dịp gặp gỡ cố nhân....

Phạm Ngọc Hùng.

P/S: Có thể ai đó không mở được link bài viết của Nguyên về Thầy Minh Pháp, tôi lại mạn phép “copy and paste” bài viết đó ra đây để hầu chư vị: (bài không ghi năm tháng nhưng có thể chắc là tầm năm 1997 hay 1998)

*Sau đây là bài viết trong blog của **Đình Vũ Hoàng Nguyên**:*

Muốn lưu tâm một chút với những ai có đọc entry này là nhân vật mình kể ở đây là người tu hành. Nhiều chuyện ở anh có vẻ phi lý và buồn cười. Nhưng tuyệt nhiên không liên quan gì tới chữ hổ mang.

Anh, vốn trong cuộc đời, là người hào hiệp và trượng nghĩa.

Anh Pháp là sư trụ trì một ngôi chùa ngoại thành (Ngôi chùa đây giờ thuộc nội thành sau ngày Hà Nội mở rộng) Minh quen anh nhân khi đi vẽ. Chùa rộng. Ngoài anh Pháp ra chỉ có tiểu Phương ở cùng. Năm đấy anh ba năm tuổi, mình hăm hai.

Đợt đầu gặp, mình thường nói: “Bạch thầy”. Anh cười bảo “Gọi anh thôi”. Sau này, chơi thân, nhận ra anh là người phóng túng, bỗ bã. Đôi khi anh cũng dặn: “Nếu trước mặt khách đến chùa thì gọi là sư ông”. Theo mình hiểu, sư ông trong thang bồng cấp của giáo hội Phật giáo tương đương cử nhân. Mình hay quên, nhiều lần có mặt người đi lễ, vẫn gọi “Anh”, sực nhớ ra, vội đổi, thành “Anh...sư ông!”.

Anh Pháp cao 1m72, mắt lộ, xương hàm lớn. Anh đi xe máy win100. Cái đầu tròn trụi đội ôi Tàu, lại ốp cặp kính đen, trông rất hung tướng. Mọi người thường chỉ nhận ra anh xuất gia nhờ cái quần nâu đặc trưng của nhà sư.

Hậu điện của chùa có vài pho tượng tróc lớp sơn son. Biết bọn mình làm được sơn mài, anh mới nhờ tu chỉnh. Kinh phí nhà chùa sẽ gửi. Việc thì không khó. Hè, rồi, cả bọn lên chùa ở luôn. Mong mông bớt bụi trần.

Anh Pháp hút thuốc. Uống rượu giỏi. Có ai thắc mắc thì anh đáp: “Phật không coi đây là tội, chẳng qua mình còn mê!”. Bọn mình thường mua rượu về hậu điện uống. Anh cũng tham gia, nhưng nhắm với lạc rang đậu phụ. Vào buổi chiều muộn, các bà già ở quanh chùa hay lên tụng kinh niệm Phật. Có hôm đang nhậu thì các bà đến, anh đành bỏ dở để lên chủ trì buổi tụng kinh. Nhưng chỉ một lát anh đã quay lại mâm. Thấy sớm hơn mọi lần, mình mới hỏi: “Sao xong nhanh thế?”. Anh trả lời: “Đọc bót xén vài trang kinh, các bà mắt mũi tèm nhèm cũng chẳng biết! Thôi, rót tiếp đi!”. Mình bảo: “Đệm tí tửu vào, anh gõ mõ bốc lăm, bọn em lách tách chân, chỉ muốn nhảy!”.

Anh hay chuyện. Có lần kể: “Hồi nội trú trong học viện, “su con” cũng rất nghịch. Một bữa mới lên mua rượu về uống. Có hai thằng xin. Ngủ li bì cạnh nhau. Nhóm “su con” lấy dây, buộc chim thẳng này vào tay thẳng kia, buộc chim thẳng kia vào chân thẳng này. Đoạn cắm que diêm vào kẽ ngón chân đốt. Thẳng bị nóng giật chân, làm chim thẳng kia bị kéo, theo phản xạ vung tay giữ, thành hai thẳng kéo chim nhau...”.

Rồi anh đọc thơ:

“Nhà sư lững thững qua làng

“Dấu chân in bãi cát vàng xinh xinh

“Con mụ bán phở đầu đình

“Chạy ra ướm thử chân mình xem sao!”

Anh đọc xong, mình làm tiếp thêm hai câu:

“Khi về dạ ghé nôn nao

“Mười ngày chín tháng mụ vào viện C”

(viện C ở đây là bệnh viện Phụ sản trung ương)

Luận sở học của anh Pháp đến đâu thì mình không đủ trình. Nhưng anh hay giải thích về thiền hoặc kinh điển triết lý nhà Phật bằng các ví dụ rất sinh động, giọng ấm truyền cảm. Mình thích nghe, dù chưa thật đã hiểu.

Tiểu Phương, mười ba tuổi, dân Nam Định, nhà nghèo. Hàng tháng anh Pháp cho cu cậu tiền gửi về quê. Gia đình đây coi anh như ân nhân. Tiểu Phương ăn cùng mâm anh Pháp. Cơm của lũ mình thì do một chị nhà ở gần chùa nấu, có đủ thịt cá. Mình lén gấp bát thịt cho tiểu Phương, nó lẳng lặng ăn. Anh biết, chẳng nói gì. Rồi anh bảo: “Cứ đưa, không cần dấu. Anh cũng có cấm nó đâu! Trẻ con, bắt nhẹn quá tội lăm!”. Anh nói thêm: “Ai mà có nghiệp tu thì nên chay!”.

Nhà chùa làm cỗ. Khách đông. Mời cả sư chùa khác đến dự. Mâm bọn mình ở gian sau. Ngoài những món chay như các mâm khác còn được thêm bia và thịt gà. Khách của anh Pháp có một tay, xưng là nhà báo, đi cùng hai cô bạn gái hơi xinh cũng ngồi chung mâm. Nhà báo tóc thưa như sắp hói, mặt bì, mắt đùng đục giống cá chết.

Anh Pháp giới thiệu, là bọn mình đang giúp chùa phục chế tượng. Hấn hỏi: “Phục chế những gì?”. Mình đáp: “Tượng đôi chỗ bị bong lớp vỏ, giò phải phủ sơn ta lên, rồi sơn

son, thép vàng”. Hấn bảo: “Muốn làm tốt phải hiểu sâu Phật học!”. Minh nói: “Việc của bọn em thực chất đơn giản, nói phục chế nghe to, kì tình chỉ như tô tượng thôi!”. Hấn bảo: “Tưởng thế nào, hóa ra toàn thấp thủ!...”. Mấy đứa bạn mình ngồi cùng, nghe, cười nhạt và thô bỉ.

Khi nâng ly, mình cụng với cốc nước lọc của hai nàng hơi xinh. Cốc tình bỏ qua nhà báo. Hấn định cụng cùng lũ bạn mình thì cũng bị chúng lờ tịt. Anh Pháp hôm nay bận việc chùa, không uống. Thành tay hấn giơ, chơ lơ một vòng trong khoảng không. Tung hứng, đành thu ly về chạm với cốc nước lọc của hai cô bạn. Lũ mình xúm vào khen các nàng duyên, xinh.

Ban đầu họ còn chút cả thẹn, nhưng chuyện dần ấm lên, đôi khi cười lích rích. Minh nói với nàng ngồi cạnh nhà báo: ” Trông em tướng vượng, nhưng cẩn thận chân cẳng dễ gãy lắm”. Mặt nàng hơi căng ra, hỏi lại: ” Thế là làm sao, em không hiểu!”. Minh bảo: “Em mở tú, cục tiền to quá, rơi đè vào chân, thế là què!”. Nàng thít mắt nói: “Năm nào em cũng thích què!”. Minh liền tiếp: “Nhưng em cẩn thận đường tình duyên, vì dễ chọn nhầm phải tiểu nhân!”. Nhà báo ngồi đó, mặt như quả bóng xìu.

Tan cỗ. Minh gặp anh Pháp, nói: “Thằng cha anh dẫn vào ngồi cùng em, có học mà ngu!”. Anh cười bảo: “Nó ngu giống kiêu có học!”.

Công việc ở chùa làm đủ tuần thì xong. Bọn mình và anh chia tay.

Thời gian sau, mối quan hệ với anh vẫn giữ thân thiết. Có lần anh cời đồ nhà chùa, lấy đồ mình mặc, áo phông, quần túi hộp đi uống bia. Cái đầu trọc làm anh nổi bật giữa đám đông. Chủ quán bia lân la hỏi anh: “Cùng hệ với nhau, em nhìn đại ca là phách ra vị ngay. Cho em hỏi thật nhé, đại ca mới ở trại nào về?”. Gã chủ quán đó mắt xiên xiên, nhìn nghiêng giống con quạ. Trông gian và lưu manh.

Sau này nghe bảo anh về chùa Hương. Rồi từ đó bật tin.

Cho đến giờ, khi nhớ đến anh Pháp, mình vẫn phân vân, anh nặng phần nào hơn, tăng hay là tục! Nhưng sự hào sảng phóng khoáng trong con người anh gây cho mình cảm giác anh đứng cao hơn vòng tục. Đạo có nhiều đường để dẫn tới đắc. Trì giới và nhẫn nhục chắc gì đã có thể đón ngộ! Tuy nhiên, đây chỉ là cách nghĩ của mình, hết sức sơ thiển!

3.8. Lớp Báo chí Khóa 3 (8)

Posted on [17/06/2013](#)

(Ảnh chụp hôm Phú Vinh bắt vợ)

Chuyện mới về những người bạn cũ...

(Nhân kỷ niệm 15 năm lớp Báo chí Khóa 3-Đại học KHXH& NV Hà Nội)

Đôi nhời:

5 năm trước, nhân kỷ niệm 10 năm lớp Báo chí khóa 3, nhận lời khích của Thiết Hùng, tôi viết ba bài liền về những kỷ niệm của lớp (cả học trò và thầy cô giáo) hồi còn mài đũng quần trên ghé Viện Văn học của thầy Hà Minh Đức trên phố Nguyễn Hữu Huân.

Lần này, nhân 15 năm ngày ra trường, tôi muốn nhường cho các tay tổ làng báo của lớp nên dẫn link ba bài cũ trưng ra, như gặm nhấm một thời “trai trẻ” đã qua của lão già đã chẵn 6 chục cái xuân xanh là tôi, nại có rằng tơ trong bụng nhện tôi đã bị rút kiệt, đành hiến dâng cho lớp hết rùi...

Sở dĩ trung bài cũ ra, một phần là để những em 7X chưa từng đọc (đa phần những người hay tham dự họp lớp hàng năm đều đã đọc), nay có dịp nhớ lại những kỷ niệm thời còn pé con, hăm hai, hăm ba tuổi ranh, nghịch quá quý sứ... Phần khác để các ông bà nội ngoại bây giờ một phen hoài niệm về một thời oanh liệt nay còn đâu...

Vậy mà, Thiết Hùng lại trở tài thuyết khách, bủ rằng tơ trong bụng mỡ tôi hãy còn kha khá (?), hãy hiến dâng hết cho lần kỷ niệm 15 năm này... Tui hoài nghi nhưng ngó quanh, chả thấy Mr. or Ms. nào thêm đụng móng tay, bèn tự nhủ thì cứ thử cố rút lần nữa xem sao, nếu trong bụng mình không phải tơ, thì rốt cục nó là cái giống gì?...

Đôi nhời chặn trước, phòng khi thứ rút ra nó hông phải tơ, xin các ông bà trẻ và các bố mẹ trẻ cứ nhằm đầu Thiết Hùng mà cốc hội đồng, chứ đừng mè nheo cái thẳng tôi mà tội nghiệp... He he...

Gặp gỡ...

Kỷ niệm 15 năm lần này, như thường lệ tôi không nhớ nếu không có em Khánh Thiện trưởng ban liên lạc nhắn báo từ sớm. Khác với lần 10 năm, lần này chị Mai Lộc (nay đã gần 70 xuân) không có mặt vì nghe nói đi chơi Sẻ Gòong với tình iu mới (?). Thầy Minh Pháp (Nay là Đại Đức Thích Minh Pháp) cũng vắng mặt. Tôi thậm nghĩ đến cái vụ có anh chàng bên báo ttvn online mò vào blog Opera của Vũ Cảnh “cướp ngày” (chứ chả phải trộm nữa) hình ảnh lớp liên hoan hồi 10 năm. Vì trong ảnh có mặt Thầy Minh Pháp bên mâm cơm với cả lớp, định làm cái xì căng đan câu khách. Mặc dù thường khi ngồi với chúng tôi, Thầy Minh Pháp bao giờ cũng có người chuẩn bị mâm bát riêng kiểu nhà chùa. Vụ đấy may có Hồng Thanh Quang can thiệp nên đập ngay được, nếu không tôi (là người chụp ảnh đó, lại làm blog cho Vũ Cảnh) đã mang tiếng là hại Thầy Minh Pháp rùi...

Được cái, lần này Quang đích thân thiết kế chuyến đi nên thu hút được khá nhiều em chân dài, một phần vì hâm mộ nhà thơ mà nhiệt tình có mặt... Phần khác, điểm đến vốn là đơn vị cũ của một anh bạn Quang làm sếp từ hồi ra trường cách đây 15 năm (mà lớp chúng tôi đã từng lên thăm. Anh giờ đang là Cục phó, nghe đâu sắp lên chức và lên Tướng), nay thông qua Quang có nhã ý mời lớp về thăm đơn vị cũ. Là chuyện mới vì lần này, chúng tôi chủ động phương tiện, đi 5 xế hộp thành một đoàn, xuất phát từ Trung tâm TTXVN, do con Mọc của Hồng Thanh Quang dẫn đầu chở toàn các em chân dài, trông rất chi là hành tá... (Hồi trước, chúng tôi đi toàn xe máy, khi đi chụp ảnh ở cầu Thang Long, lúc về chụp hình ở tượng đài Sóc Sơn).

Chụp với các anh bộ đội đoàn 87

Đơn vị cũ nay đã khác xưa nhiều lắm, duy có điều không khác là các anh bộ đội (là Fan của Đại tá chuẩn bị tướng, nhà thơ Hồng Thanh Quang?) vẫn nhiệt tình, cử người ra tận cổng đón đoàn. Vào chốn quân doanh với tôi (cũng là một Đại tá chuẩn bị tướng) chẳng lạ gì, chỉ có hai em Thu Hương, Thanh Hương, mí cả em Ngô Hải Yến ngồi xe tôi xuýt xoa phấn khích khi thấy các chú cảnh vệ ở cổng đơn vị nghiêm trang bỗng sùng sảng đón chào. Xe tôi vào muộn vì bị em Khánh Thiện xi nhan sai bét. *Hi hi...* Nhỡ ra cứ biu đi thẳng đường vô Chùa Sóc, cách ngã ba 2-3 Km thì rẽ phải vào quân doanh là OK. Em lại biu tôi dừng xe chờ đoàn ở ngã ba... May mà phát hiện ra sớm, nếu không hum đó, tôi với Văn Minh và hai em Thu Hương, Thanh Hương, em Hải Yến chắc đến... bã cũng chẳng còn mà xơi (Tho ry)! *hi hi...*

Sau màn chào hỏi giao lưu, lớp Báo chí tặng quà cho đơn vị xong, anh bạn Cục phó đích thân cùng các anh trong đơn vị đưa lớp đi viếng khu thắng tích Đền – Chùa Sóc, nơi linh địa thờ Đức Phù Đổng Thiên Vương và bà mẹ của Ngài. Dù có các anh bộ đội đi cùng, các em lớp Báo chí vẫn không vì thế mà bỏ lỡ cơ hội hồn nhiên hết cỡ, tranh thủ cái dịp giờ cho thoát cảnh chồng điu con (mí cả cháu nội ngoại) riu để thỏa chí tang bồng... Các bố mẹ trẻ lẫn các ông bà đã gồm đủ cháu nội ngoại vẫn tranh thủ chụp ảnh lưu niệm rồi hí hụi post lên FB một cách sành điệu.

Lê Tùng một bên và Mỹ Hạnh một bên (hi hi...)

Tôi vinh dự được hai em Mỹ Hạnh và Lê Tùng cho chụp cùng, điệu đà tạo dáng dưới gốc cây đa. Nói đến cây đa, lại nhớ 15 năm trước, trong buổi liên hoan ngày ra trường ở hội trường Viện Văn học trên phố Nguyễn Hữu Huân, Thầy Minh Pháp xung phong đứng lên hát bài “*Còn duyên ngồi gốc cây đa*” trong khi tay vẫn chèo vai cậu út nhà tôi (nay đã 28 tuổi, có một cậu giai gần 5 tháng, đưa tôi lên hàng ông nội... xịn) đứng đưa lắc lư (mà tôi đã quay được vào băng từ), nom rất phiêu linh...

Năm nay, ngoài hai bà nội ngoại, là những người tích cực duy trì mối liên kết của lớp Báo chí K3 là Khánh Thiện và Phương Lan, lớp có thêm những gương mặt nữ mới so với hồi 10 năm. Đó là các em Minh Phương, Hải Yến, Kim Oanh, Kiều Oanh, Bích Diệp, Thu Hương, Thanh Hà và đặc biệt là em Phương Anh mà hồi đi học trông ngơ ngác hiền lành, đích thị là một “pé con”. Trong cái “đám lâu la” 7X xinh xinh vừa tốt nghiệp đại học (tuổi chừng 22-23) nghịch ngợm bằng những ngôi cạnh tôi hồi đó không có Phương Anh. Hình như em hiền lành nhút nhát ngồi tít bàn trên cùng Mai Phương, cạnh bà ngoại Phương Lan chăm chỉ chép bài thì phải? Sau này một đôi lần vào VTV nhận máy Bê-ta Cam đi quay cho em Thiên Hương ở phòng nhà trường, thỉnh thoảng tôi có gặp em và em Liên Hương trong đó. Còn em nào mà tôi chưa nhắc đến không nhỉ? Nếu sót thì (như Bảo Khánh trình bày với Khánh Thiện): Tho ry...

Đạo diễn xòe đừng gửi “cửa sổ” cho “cửa chính” nhà anh nghe em Mỹ Hạnh

Riêng cánh “The Mèn” tham gia lần này vẫn đủ mặt anh tài như Hoàng Ngọc, Thiết Hùng, Đức Nhã, Mỗ tôi, thêm Hồng Thanh Quang (nhân vật mà hể mỗi lần góp mặt là khí thế của lớp tăng lên nhiều phần), Lê Nghiêm, ông ngoại sắp lấy vợ Cao Việt Lợi. Tiếc là thiếu Vũ Văn Cảnh, Phú Vinh (thường đi cặp đôi với Hoàng Ngọc) và Thầy Minh Pháp mà lần 10 năm vẫn từng góp mặt. Dù rằng chưa chiếm phân nửa (20/48) quân số lớp, nhưng kỷ niệm 15 năm lần này cũng đã có một bước tiến mới về lượng (quân số tăng) và chất (nhiều người lên chức ông bà nội ngoại và ông bố, bà mẹ trẻ), không kể đến những chức danh phù phiếm ngoài xã hội. Nói phù phiếm vì cổ nhân từng nói (mà cảm có sai): “*Quan nhất thời, dân vạn đại*”...

Có lẽ là tôi nên thôi vì nói như Thiết Hùng, thời đại “mỳ ăn liền”, dọn cỗ chi cho lắm món. Ngon thì chớ, dở đã chả ai thèm ngó, lại còn bị “ném đá” cho vỡ gáo? *Hị hị...* May thay là em Phương Lan với cả Lê Nghiêm, Phương Anh... đã kịp lưu lại từng khoảnh khắc, sinh động và trực quan bằng những tấm ảnh long lanh, rục rờ... của lần kỷ niệm 15 năm đáng nhớ này.

Nghe Thiết Hùng xui đại, dù đã cố hết sức rồi, hung bít cái đám rối mà mỗ tôi rút ra là tơ hay là... phi tơ? Dù sao thì cũng đã hết lòng, nếu không ai khen là tôi dối, thì 35 năm nữa có gặp mặt, dù là chẵn 50 năm ngày ra trường của lớp Báo chí Khóa 3, tôi cũng nhất định chỉ ngậm cười nơi chín suối, quyết không làm con nhện nhả tơ thêm một lần nào nữa, cho dù lúc đó Thiết Hùng có học Lưu Bị, “Tam cố thảo lư”, lại thêm giờ hết võ khích tướng ra với tôi... *He he!!!*

Posted on [17/06/2013](#)

3.9. Lớp Báo chí Khóa 3 (9)

Posted on [24/06/2013](#)

(Thầy Minh Pháp lần 10 năm lớp Báo chí K3)

Lát cắt cuộc đời...

(Nhân đọc bài viết của nhà báo Thiết Hùng về Thầy Minh Pháp hồi kỷ niệm 10 năm lớp Báo chí Khóa 3 – Đại học Khoa học XH&NV Hà Nội)

1. Phi lộ:

Tôi để bài viết này với lời comm cho Phần cuối: DẤU ÁN ĐẠI ĐỨC “RONANDO”! của Thiết Hùng vô một cái Note, vì nó không thích hợp khi để trong “Sờ tây tụi”. Nguyên do là vì một “Cơ duyên” nào đó mà tôi tình cờ biết được một “lát cắt cuộc đời” Thầy Minh Pháp không qua bạn bè lớp Báo chí khóa 3 mà qua một Người bạn đặc biệt của Thầy Minh Pháp, ít hơn thầy chừng chục tuổi. (Câu chuyện này liên quan ít nhiều đến lớp Báo chí khóa 3 nên tôi đã báo cáo em Khánh Thiện trước, rồi qua đó một vài người trong lớp đã từng được biết).

Để không bị dài dòng và trùng lặp, lại mang được hơi thở của thời gian đầu đã đôi chút phai nhạt, tôi sẽ dẫn link bài viết của tôi về mối “Cơ duyên” đó. Cả bài viết trên báo Tiền Phong liên quan đến Người bạn đặc biệt đó của Thầy và chính bài viết của anh về Thầy Minh Pháp. Cũng là nhân vật chính trong bài ký dài kỳ rất công phu và tài hoa của Thiết Hùng.

2. Về Phần cuối: DẤU ÁN ĐẠI ĐỨC “RONANDO”! của Thiết Hùng.

Dễ nhận thấy, phần cuối của bài viết như tổng kết cảm nhận cá nhân của tác giả về Thầy Minh Pháp và điếm qua về những thay đổi của nhân vật sau một thời gian dài hai người ít có mối liên hệ với nhau. Vì thế, riêng phần này, tôi lại thích những chấm phá về chính tác giả cách đây năm năm: Hùng hực nhựa sống. Tràn trề sự háo hức với nghề nghiệp và hài lòng với gia cảnh hiện tại của mình.

Đủ biết Thiết Hùng thời điểm đấy rất thành công trong sự nghiệp, hay chí ít là rất hài lòng về các tác phẩm của mình (Được tập hợp một phần trong tập “Lửa thiêng” mà Thiết Hùng có tặng tôi một tập). Chẳng ngạc nhiên vì chính thời điểm đó Thiết Hùng đoạt rất nhiều giải thưởng báo chí như tôi đã từng đề cập đến. Đó là hạnh phúc tuyệt vời của một người viết báo nói riêng và của một người làm nghề nào đó hài lòng với công việc của mình nói chung.

Nhựa sống thì bạn có thể thấy nó toát ra từ bất cứ thứ gì mà Thiết Hùng viết. Từ những bài báo trong loạt bài “Chuyện nhật...”, đến các Phóng sự nóng hổi tính thời sự ở vùng lũ hay trong loạt bài về dịch lợn tai xanh, cúm gia cầm... Đặc biệt là mấy bài trên blog về “Các bóng hồng” đồng nghiệp xinh đẹp, về Thầy Minh Pháp hết sức dụng công, cho đến mấy cái comm dài ngắn khác nhau... Nó còn toát ra từ chính chân dung của hấn: Sung mãn, tinh khôi và đặc biệt là trẻ mãi như thách thức thời gian và do đó thách thức với quy luật “Tài mệnh tương đố” (nôm na là “Người tài mệnh yếu”) của tiên nhân!

Về gia cảnh: Đọc qua, ta thấy Thiết Hùng không giấu được sự hài lòng với cuộc sống riêng của mình, với người vợ xinh đẹp nên nã, nhu mì và hết mực yêu chồng (cô vợ mà không cảm lòng được, tôi đã ra mặt khen ngợi ngay trước cả hai vợ chồng khi lần đầu tiên tôi đi cùng bà xã đến nhà Thiết Hùng chơi và còn thêm vài lần gặp sau đó nữa, cho đến tận bi giờ). Thì chẳng nhẽ lại có lỗi ư, khi bạn khen (dù có bốc lên một tẹo) một bông hoa đẹp, trong một cái lọ cũng rất chi là đẹp?

Điều cuối cùng, tôi muốn nói rằng: Dù nói gì đi nữa, những bài viết của Thiết Hùng về Thầy Minh Pháp nói riêng và về bè bạn trong lớp nói chung, chính là thứ “Của tin” đáng quý mà lớp Báo chí khóa 3 hết sức trân trọng giữ gìn để “làm ghi”. (Mượn ý một câu Kiều: “Của tin gọi một chút này làm ghi”). Xin phép em Khánh Thiện (luôn đại diện cho lớp), nhân dịp này cho mỗi tôi được thay mặt lớp Báo chí khóa 3 trân trọng cảm ơn nhiệt huyết của Thiết Hùng (Nhất Ngôn).

3. Lát cắt cuộc đời Thầy Minh Pháp:

Qua cái nhìn của một Người bạn (mà Thầy coi là “Cố nhân”) và những câu chuyện liên quan đến “Người bạn đặc biệt” đó của Thầy. Xin đọc lại bài “*Lớp Báo chí khóa 3 (8)*”

Posted on [24/06/2013](#)

3.10. Valentin này...

(Tặng Thầy Minh Pháp của lớp BCK3)

Valentin này rủ nhau lên chùa
Nón quai thao để quên nơi phố thị
Giải yếm đào qua cầu hôm ấy
Bay mất rồi... Mẹ có tin không?

Mấy em lên chùa ríu rít với Sư ông
Mê câu hát với giọng trầm tha thiết
Câu quan họ chẳng như lời già biệt
Cứ níu chân người không nỡ rời xa

Valentin này không anh, không hoa
Em trốn phố lên với thầy Minh Pháp
Cùng với bạn bè, ngẩn ngơ nghe tiếng hát
Ra về rồi mong đến hẹn lại lên...

(Tặng lớp Báo chí Khóa 3. 14/2/2017. Bài trên Facebook [ở đây](#))

3.11. Lên chùa

Posted on [20/06/2016](#)

(Tặng thầy Minh Pháp và lớp Báo chí Khóa 3)

Lên chùa chẳng nhật “lá đa”
Nhật đôi câu hát là đà “người ơi...”
Su thầy dìu dắt lả lơi
Cho người xưa cũ đứng ngồi không yên?

Ra về “bè một cành sen”
Nhủ lòng “đến hẹn lại lên” với chùa.

(P-N-H. Nhân 20 năm ngày nhập lớp Báo chí Khóa 3)

3.11. Lớp Báo chí Khóa 3 (11)

Posted on [14/05/2018](#)

“Vẫn mãi bên nhau”

Một phần là chẵn 20 năm ngày ra trường, một con số tuyệt đẹp, phần khác là đã qua hai lần tổ chức 10 năm và 15 năm, chưa kể những lần nhân dịp nào đó, như ngày Nhà báo hay thậm chí là Valentin. Lần này Trưởng ban liên lạc Lê Khánh Thiện đã có kinh nghiệm nên chuẩn bị chu đáo hơn: lấy ý kiến cộng đồng lớp trên mạng. Kết quả là ra được một cái Slogans hết sức lãng mạn là “Vẫn mãi bên nhau” cho lần gặp mặt lần thứ 20 nhân ngày ra trường của lớp Báo chí khóa 3, năm 2018.

Và điều đặc biệt nhất, có “tính chuyên nghiệp” nhất lần này, chính là sự góp mặt của các Thầy giáo, thành phần khẳng định tính chất chuyên biệt của một lớp học. Sự góp mặt của các thầy Dương Xuân Sơn, thầy Đình Hường, thầy Hào và đặc biệt là GS, Nhà giáo nhân dân Hà Minh Đức, dù tuổi tác khá cao, sức khỏe không được tốt, vẫn có mặt trong sự kiện của lớp. Việc phải buột miệng tự thán bằng bài thơ: “Không ai còn gọi (điện thoại) cho tôi nữa” từ ngày về hưu, khiến cho việc mời được thầy đến dự gặp mặt mang ý nghĩa đặc biệt, dù thoát tiên chúng ta không nghĩ nhiều đến thế. Ý nghĩa của hoạt động này cũng được chính các thầy khác hơn một lần cảm kích thành lời trong buổi gặp mặt.

Phải công nhận một điều, thành công của một tổ chức nào đó, cần có sự chung sức của cả tập thể, nhưng không thể thiếu những nhân tố có tính “kết dính”, là người đứng ra tổ chức và những người làm “điểm tựa”. Ở đây, việc duy trì được các hoạt động của Lớp Báo chí K3, khiến cho các buổi gặp mặt diễn ra tự nhiên và gắn kết, dù đó là những lần đột xuất hay có dự tính, phải kể đến Trưởng ban liên lạc Lê Khánh Thiện và các “điểm tựa” quan trọng là Hồng Thanh Quang, Thân Đức Nhã và đặc biệt là Sư thầy Minh Pháp.

Nếu như Khánh Thiện là một “nhà tổ chức” có một tư duy xuất sắc và chu đáo, thì Hồng Thanh Quang, Thân Đức Nhã và Thầy Minh Pháp là những người biến những tư duy đó thành hiện thực, thậm chí là ngoài sự mong đợi của nhà tổ chức. Trong đó, Hồng Thanh Quang là biểu tượng của một thứ “quyền lực mềm”, nhờ sự nổi tiếng (về khá nhiều lĩnh vực) và thực lực của riêng mình, thì Thân Đức Nhã, lại là cầu nối quan trọng với nhân vật đặc biệt của lớp là Sư thầy Minh Pháp.

Thật khó để miêu tả về Trưởng ban Khánh Thiện dưới hình thức nào. Bà nội ư? Thật đáng tiếc, vì dường như ngoại hình của nàng kiên quyết kháng cự danh xưng đó: mảnh mai, yêu kiều thách thức với thời gian! Quý bà ư? Thật không nỡ, dù nó xứng đáng với tuổi tác và phong cách, vâng chỉ duy nhất là tuổi và phong cách, nhưng Khánh Thiện cần một miêu tả sang trọng, hay chính xác hơn là trẻ trung hơn thế? Tôi đành bất lực nhường cho cộng đồng lớp Báo chí K3 miêu tả phong cách của em để tiếp tục về những khía cạnh khác của em ấy.

Lớp Báo chí K3, không biết tự lúc nào đã suy tôn Khánh Thiện là người đứng ra tổ chức những buổi gặp mặt, vì tôi gia nhập phong trào của lớp khá muộn. Nhưng điều này thì tôi chắc chắn: em rất tự tin và thừa sự nhiệt tình. Chính những đức tính đó đã hoàn toàn thuyết phục tâm lý e ngại nếu có của một vài thành viên trong lớp (trong đó có tôi), ở những buổi đầu tham gia vào các buổi sinh hoạt chung. Cùng với một số bạn trong lớp làm việc tại TTXVN, Khánh Thiện từng bước thu nạp thêm những bạn khác không cùng công tác, đưa sinh hoạt lớp dần dần thành nề nếp: những buổi cùng chung dự những sự kiện của bạn bè như các đám hiếu hi, các ngày lễ kỷ niệm nghề Báo, Valentin, hay vào dịp tất niên, năm mới...

Để rồi, bắt đầu từ lần kỷ niệm 10 năm, 15 năm ngày ra trường, hoạt động chung của lớp đã thuyết phục được đông đảo các bạn hơn, tham gia nhiệt tình hơn và gần gũi nhau hơn. Rồi đến lần gặp mặt nhau lần này, nhân 20 năm ngày ra trường, cả lớp đều nhanh chóng nhất trí với Slogans “Vẫn mãi bên nhau” một cách đầy tự tin xen lẫn xúc động và chứa chan tình thương mến... Và mặc dù, tôi – kẻ hân hạnh được chấp bút bài viết này – phần vì sự cảm kích riêng tư, phần vì sự gửi gắm của anh bạn Thiết Hùng, còn muốn viết nữa về Lê Khánh Thiện, cũng đành tạm dừng bút để chuyển sang các nhân vật khác. Và chẳng, với bản tính khiêm tốn của mình, viết nữa, e rằng em Khánh Thiện sẽ “đỏ tai, nóng mặt” vì ngượng nghịu (?) để rồi bỏ dở bài viết của mình, hóa lại thành ra là dở?

Điểm tựa mà tôi muốn nhắc đến, không chỉ là quan niệm của tôi, mà tôi tin chắc là của tất cả những ai từng tham gia các buổi gặp mặt của lớp, chính là Hồng Thanh Quang. Phải thừa nhận là khi viết về nhân vật này, tôi luôn bị một tâm trạng khá là... bất an chi phối, đó là cảm giác bị thừa? Là thừa gì thì ngay lúc này tôi đang tìm cách lý giải. Kiểu gần gần như câu nói “khen phò mã tốt áo chằng”? Vì nói đến Hồng Thanh Quang là đủ rồi, còn viết gì nữa đây? Theo anh bạn Thiết Hùng thì sao nhỉ? À, có lẽ là tôi muốn nói về điều này: đó là với lớp BCK3, Quang không coi mình là đặc biệt. Và vì thế, sự tham gia hiệu quả của Hồng Thanh Quang khiến cho mọi người, không trừ ai, cảm thấy hết sức thoải mái và ghi nhận. Nếu có gì tiếc nuối thì tiếc là với lớp, Quang thừa mọi thứ, duy chỉ thiếu (hay là nợ nhỉ) một bài thơ về lớp Báo chí K3, đúng chất của một nhà thơ?

Bên cạnh sự thành công của các hoạt động gặp mặt của lớp, như nói ở trên, có sự đóng góp hiệu quả của anh bạn Thân Đức Nhã. Phải nói là càng có tuổi (so với 10 năm, 15 năm), Nhã càng tự tin ở chính mình. Thậm chí, để khẳng định điều này, anh còn từng đưa một cô bạn gái trẻ trung của mình đến buổi gặp mặt để phục vụ lớp trong việc chụp ảnh lưu niệm, như đại gia và cô thư ký của mình vậy? Lần gặp mặt đầu năm vừa rồi, tôi đã chứng kiến cô bạn này: tận tụy vô điều kiện khi đi theo anh. Thật đáng nể, anh bạn Thân Đức Nhã thân mến ạ.

Giờ tôi muốn nhắc đến một bạn học đặc biệt của lớp, ai cũng biết, đó là thầy Minh Pháp, mặc dù tôi đã hơn một lần viết bài về Thầy. Đặc biệt vì thời còn ngồi cùng lớp với chúng ta, thầy chỉ là một Sư anh khiêm nhường. Thời gian đưa đẩy, thầy đã thực sự trưởng thành trong thế giới của mình, trở nên một vị chức sắc đáng nể, một vị Thượng tọa trong Giáo hội Phật giáo. Tuy nhiên, trong đời sống thường nhật, thầy lại tỏ ra hết sức bình dị, cực kỳ nhanh nhẹn và đầy nhiệt huyết với những vai trò hết sức đa dạng của mình. Tại sao ư? Cứ nhìn vào những phát triển vật chất nơi thầy trụ trì, không cần nói, chúng ta ai

cũng hiểu được vậy. Càng tiếp xúc, chúng ta càng thấy ở Thầy một nội lực phi thường, dù đã được che khuất bởi phong thái giản dị, nhiều khi là hết sức bình dị.

Thầy đặc biệt coi trọng những tình cảm đã có trong thời gian hai năm ngắn ngủi gắn bó với lớp Báo chí chúng ta, nên theo anh bạn Thiết Hùng, đã từ lâu lắm, khi lớp bắt đầu liên lạc được với Thầy (khi tôi còn chưa một lần theo lớp sinh hoạt chung), thì lớp đã được Thầy mời lên chùa, đãi làm thượng khách. Từ đó trở đi, hầu như mỗi năm một lần, lớp Báo chí khóa 3 lại tìm ra dịp để lên thăm Thầy, cũng là thăm lại ngôi chùa mà Thầy đã bỏ bao tâm huyết xây dựng, mở rộng. Và mỗi lần, mọi người lại được Thầy hết sức nhiệt tình tiếp đón, đặc biệt là hết sức kinh ngạc trước những đổi thay lớn lao của cảnh quan ngôi chùa, dưới bàn tay và tâm huyết của Thầy.

Nhiều lần như vậy, đến mức, không ai bảo ai, mỗi người đều có cảm giác thân quen và gần gũi với Thầy. Để rồi lần này, khi chiếc xe ca đưa cả lớp tiến dần vào khuôn viên ngôi chùa to lớn, kỳ vĩ, ai đó đã tự tin dặn lái xe: cứ tiến vào nữa đi, đây coi như nhà mình rồi. Vâng, tôi cũng đã tự nhủ với chính mình như vậy. Và kìa, đã thấy Thầy xuềnh xoàng trong bộ quần áo lao động đang vui vẻ chạy ra đón cả lớp. Xuống xe, ai cũng vỡ òa vui vẻ, thân mật như được người thân đón về với chính ngôi nhà của mình vậy. Tôi nói với Thầy cái cảm nghĩ bất chợt đó, rằng cả lớp, ai cũng coi ngôi chùa như chính ngôi nhà của mình, gương mặt thầy đã ánh lên vẻ rạng rỡ hết sức chân thành....

Lần gặp mặt nhân dịp 20 năm ngày ra trường lần này, ngoài những gương mặt thân quen mà tôi đã từng khắc họa trong những bài viết trước, còn xuất hiện những gương mặt mới như Hiền Thảo, Thu Hiền... Tuy nhiên, lại thiếu vắng một vài người vì những lý do đặc biệt vào đúng thời điểm đó, như Thu Hoa, Thúy Hảo, Minh Phương, Thanh Trà, Cao Minh... và đặc biệt là mãi mãi vắng đi chị Mai Lộc, một thành viên tích cực của các lần hội lớp trước. Nhân dịp này, tôi muốn cùng cả lớp, một lần nữa cầu chúc cho chị sớm được an lành nơi cực lạc, thanh thân, yên bình.

Hai mươi năm với một cuộc đời là không dài, nhưng với một tập thể lớp đã dần dần gắn bó thì thời gian đó đủ nhiệm màu để ghi dấu ấn với mỗi người. Để khi nhắc lại, chúng ta thấy có một thứ tình cảm đặc biệt đã gắn kết mọi người lại với nhau, dựa trên những kỷ niệm những ngày đến lớp, vui vẻ và vô tư lự. Khi mà nhiều người trong số chúng ta, chỉ là những cô gái ngoài hai mươi tuổi, còn nay thì đã thực sự trưởng thành, đã là những bà mẹ không còn trẻ nữa. Bên cạnh đó, cũng đã nhiều người trở thành ông bà nội ngoại...

Buổi họp mặt đã diễn ra hết sức thành công, các thầy giáo là khách mời đều tỏ ra rất hài lòng. Riêng các thành viên trong lớp thì như được một lần trẻ lại với những kỷ niệm của 20 năm trước, đặc biệt là các chị em. Họ diện những bộ áo dài đẹp nhất, khoe dáng vóc vẫn còn hết sức trẻ trung, vui vẻ chụp ảnh kỷ niệm với bạn bè và với các thầy giáo của mình...

Bài viết này chỉ nhằm mục đích lưu lại những dấu ấn, một vài người đặc biệt, để nhớ lại một cột mốc quan trọng của lớp. Đa phần trong số có mặt hôm nay, kể cả các thầy giáo đã được tôi khắc họa trong những bài viết trước, dấu chỉ đôi dòng cũng đủ để chúng ta nhớ về họ, trên những chặng đường hãy còn dài phía trước... Và một lần nữa, để nói về sự gắn kết của lớp, tôi lại muốn nhắc đến cái Slogans của lần gặp mặt đáng nhớ này: “*Vẫn mãi bên nhau*”. Cuối cùng, xin thân ái chúc các bạn lớp Báo chí khóa 3 của tôi thật nhiều hạnh phúc.

(Có thể đọc thêm các giao lưu trên trang Facebook [Ở đây](#))

Ghi chú:

(*) Tôi đã viết về Lớp Báo chí khóa 3 khá nhiều bài, kể cả bài viết về riêng một vài người, và về các thầy cô giáo. Nếu có ai đó còn chưa kịp đọc, xin mời bấm vào các bài trong link sau, để nhớ lại những kỷ niệm về chính mình và về những người bạn thân yêu của chúng ta.

<https://ngochunghvktqs.wordpress.com/category/lop-bao-chi-khoa-3/>